

GROOVE

Nummer 2 • 2006 Sveriges största musiktidning

The Knife
Bubba Sparxxx
Timo Räsänen
Mogwai

• Ghostface Killah + Ne-Yo • JR Ewing
• Calle Real • Viva Revolución • The Maggots
Prenumeranter får
Unik CD

P!nk

Hefty Records • Matchbook Romance • Nervous Cabaret • My Latest Novel • Lisa Ekdahl
Fabian Kallerdahl • The Movements • Those Pajamas • Tim Neu • Vijaya • Wit

My Latest Novel	sidan 5
Tre frågor till Lisa Ekdahl	sidan 5
Ett sorgset farväl	sidan 5
Fabian Kallerdahl	sidan 6
Vad har hänt med Sverige?	sidan 6
Mogwai	sidan 7
Favvoplatior	sidan 7
Matchbook Romance	sidan 8
Nervous Cabaret	sidan 8
The Movements	sidan 10
Tim Neu	sidan 10
Those Pyjamas	sidan 10
Vijaya	sidan 11
Wit	sidan 11
Hefty Records	sidan 12
Timo Räisänen	sidan 15
P!nk	sidan 16
The Knife	sidan 19
Bubba Sparxxx	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 23
DVD-recensioner	sidan 24
Egenproducerat	sidan 26
Groove CD 2 • 2006	sidan 31

Känslorna tar över

Vi har nu gjort Groove i nästan elva år och musiken till oss fortsätter obönhörligt att forsa som en vårflood. Ibland stannar jag upp och verkligen beundrar engagemanget och glädjen i musikskapandet, otroliga mängder (blivande) artister vill dagligen få ut musiken till en aldrig sinande skara konsument. Internet har inte dödat musiken, i alla fall inte längtan att göra egna låtar. Snarare har det sporrat fler att pröva på eftersom distributionsnätet står redo. De internationella megastjärnorna har samtidigt blivit snuskigt rika på sin hobby, så de borde inte gnälla heller. Nu är problemet snarare att hinna/orka sälla i överflödet.

Vår Groove-CD, som alla prenumeranter får hem i brevlådan med varje nummer, har blivit en väldigt bra värdemätare på att framförallt svensk pop- och rockmusik står inför en otrolig återväxt. Detta gäller även

vår demohörna vi kallar "Egenproducerat". Varje månad överhoppas vi av musik från alla Sveriges hörn – det är helt underbart! Massvis av låtar griper tag i en, faktiskt så verkar det finnas känslomässiga oceaner att ösa ur. Att det fortfarande i musiken finns någonting konstnärlig ambition är det mest fantastiska av allt. Speciellt i strömformade Melodifestival-tider. Funderar till och med själv på att sätta mig vid datorn och se om jag kan åstadkomma skön musik. Alla andra verkar ju göra det. Frågan är bara om man skulle våga låta någon recensera det...

Gary Landström
gary@groove.se

Omslagsfoto
Sony BMG

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
http://www.groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0706-44 13 79

Groove-CD
Per Lundberg G.B., per@groove.se

Praktikant Samuel Olsson

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck STC
ISSN 1401-7091

Groovearbetare
Therese Ahlberg, Mats Almegård,
Dan Andersson, Daniel Axelsson,
Mikael Barani, Roger Bengtsson,
Mattias Elgemark, Martin Enander,
Fredrik Eriksson, Moa Eriksson,
Gabriella Fäldt, Johannes Giotas,
Torbjörn Hallgren, Erik Hjortek,
Robert Lagerström, Gary Landström,
Per Lundberg G.B., Isac Nordgren,
Niklas Simonsson, Magnus Sjöberg,
Mathias Skeppstedt, Henrik Strömberg,
Christian Thunarf

Groove görs i samarbete med:

GROUND CONTROL

CMM GROUP

WOPSA.SE
WEBBHOTELL

Blir de dina?

Groove 10 topp

enligt Erik Hjortek, eh@groove.se

1. **Aceyalone & RJD2** *Magnificent City* (CD)
Väst kustens truth speaker Aceyalone rimmar hand i hand med Def Jux bombproducent RJD2.
2. **TheBreakDownTV** (Websida)
Välgjord online hiphop-show.
3. **Speech Defect** *Freshcoast Gettin Rowdy* (CD).
Sveriges Beastie Boys/Ugly Duckling-hybrid har äntligen släppt fullängdare.
4. **The Cat Empire** (Grupp)
Funk, ska, storband och hiphop-vibbar. Australiensiska Cat Empire skyr inga medel då det kommer till att svänga.
5. **The Rumble & Super Lördag** (Klubbar)
Ett stenkast från varandra ligger de två vattenhål som ger hopp om Malmös uteliv.
6. **Atmosphere** *You Can't Imagine How Much Fun We're Having* (CD)
Sjeden Travels-svackan är som bortblåst då Slug visar sig vara tillbaka starkare än någonsin.
7. **A.C.T. (Air Cock Thrust)** (Danssteg)
Spank Rock visar vägen med ett luftjuckande skutt till dancemove. Snart på en klubb nära dig.
8. **Lords of the Underground** *House of Lords* (Kommande CD).
Med Pete Rock, DJ Premier och så klart Marley Marl gör New Jerseys stoltheter snart comeback efter sju år. Jag räknar minuterna...
9. **One-Two** *Say It Loud* (låt)
Franskt Beatlepop-spår med en refräng som ger ståpås.
10. **G-Unot** (kampanj)
The Game-fan eller ej – hans största bragd är att ha startat en proteströrelse mot 50 Cents skrämmande framfart.

My Latest Novel
signerade album+singel

The Cardigans
t-shirt

Madonna
rosa vinyl

och mer...

Tävlingar på
www.groove.se

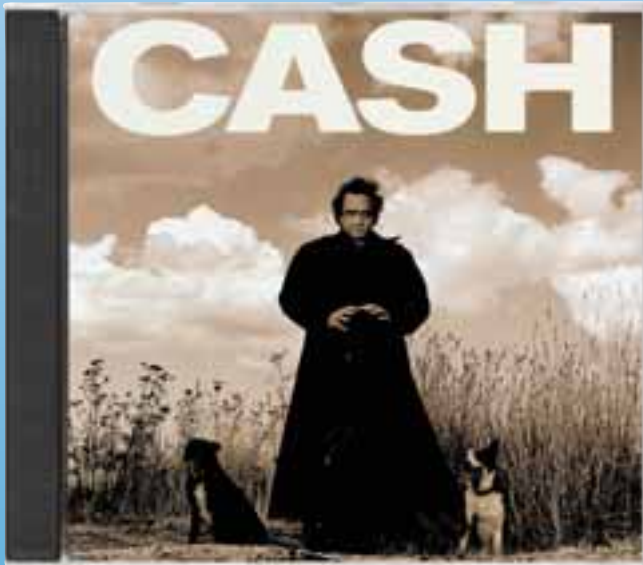
The Flaming Lips
At War With The Mystics.

CD **179:-** Släpps 5/4

Queensrÿche
Operation: Mindcrime II.

CD **179:-** Släpps 5/4

Johnny Cash
American Recordings.

CD **119:-**

Donald Fagen
Morph The Cat.

CD **179:-**

**Just nu på Åhléns!
Välkommen in.**

Priserna gäller t o m 3/5 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

ESSEX GREEN "CANNIBAL SEA"

EVERGREY "MONDAY MORNING..."

THE CHARLATANS "SIMPATICO"

HOWE GELB "SNO ANGEL LIKE YOU"

HYPE "DESPERATELY YOURS"

NOFX "WOLVES IN WOLVES' CLOTHING"

MESH "WE COLLIDE"

MOGWAI "MR BEAST"

ROLF WIKSTRÖM "LIVE 2005"

kvalitet quality calidad
laatuqualität ποιότητα

My Latest Novel

Briljant dystert

– Jag minns att vår trummis Ryan sa åt mig att inte titta ut, men det gjorde jag så klart. Dävlar vad många som stod därute.

Chris Deveney är sångare och basist i skotska kvintetten My Latest Novel. Hans ögon är vidöppna när han berättar hur det var att spela tillsammans med The Pixies på en stor arena. Publiken var många gånger större än vad de var vana vid. Det handlade mycket om nervositet och skakande knän.

Mitt emot oss sitter gitarristerna Gary, bror till Chris, och Paul McGeachy och ler åt minnet.

– Det var en väldigt blandad publik, säger Paul. Det dök till exempel upp gotthare vilket var både överraskande och roligt.

Jag förstår vad Robert Smiths avkomor tilltalas av. För även om My Latest Novel ofta jämförs med Belle and Sebastian målar denna parallell inte upp hela bilden. Bandet har även något annat, något organiskt som bara kan växa på kalla och fuktiga platser dit solen inte riktigt når.

Debuten *Wolves* är ett födelsedagskalas för de döda. Svarta melodier möter sina livliga motparter men istället för att krocka svänger de gemensamt av på en tredje väg. De turas sedan om att sitta i förarsätet utan att tävla om vem som får sitta bakom ratten.

– Visst lyssnar vi på till exempel Nick Cave och Joy Division, säger Chris. Men ingen av oss har en direkt mörk sida, det som låter bra är bra.

Mattias Elgemark

Paul menar att ingen av deras låtar kommer till likadant eftersom alla är med i musicerandet. Någon kommer med en idé och sedan bidrar hela bandet till att den utvecklas till en låt.

– Vi snackar även ihop oss om vad texterna ska handla om, säger han. Det finns ett förstående mellan oss och vi vet tidigt vilket tema olika låtar ska ha.

Chris säger att de influeras av andra skotska band, eftersom deras upphov är lätta att relatera till.

– Ta till exempel The Delgados. De startade ett skivbolag, och det får saker att verka genomförbara. Skottland är ganska tråkigt... cyniskt. Det inspirerar inte direkt till tankeverksamhet.

Killarna är glada över att ha nått utanför hemlandets gränser. Läget är "brilliant", som de själva säger fler än en gång. Suget efter spelningar är stort och under mars inleder de den första, egna

turnén. Tidigare har de spelat tillsammans med andra skotska band i exempelvis Barcelona, Madrid och Paris.

– I Paris var det någon sorts tåg-grej som ställde till det, säger Chris och de andra två skrattar. Vi hade tre låtar kvar, men publiken stack för att ingen ville missa den sista tunnelbanan hem.

Att bandmedlemmarna inte saknar sina gamla liv står klart. Chris förklarar att de inte har tid att tänka tillbaka på hur saker var, alla energi riktas framåt vilket även innebär att släppa taget om vissa aspekter kring musiken.

– Som band har vi lärt oss att lita mer på folk omkring oss, säger han eftertänksamt. Det fanns en period då mycket hände. Vi var unga och trodde att vi kunde göra allt själv. Nu låter vi skivbolaget ta hand om administrativa saker så att vi kan fokusera på musiken.

Mikael Barani

3 frågor till...

... Lisa Ekdahl, vars nya album *Pärlor av glas* är ute nu.

Hur känns det att åter igen vara aktuell med en ny platta?

– Det känns bra, allt har känts bra och skönt kring den. Den förra, *Olyckssyster*, gick väldigt bra, men *Pärlor av glas* tycker jag känns ännu bättre. Men det är väl ganska naturligt, man tycker ju att det senaste man gjort är det bästa. Sen känns det kul att få åka på turné igen. Vi börjar i Danmark, där vi gör elva spelningar på elva dagar. Man kommer nog att vara trött efter det, men det ska bli kul.

Hur är det att jobba ihop med Lars Winnerbäck?

– Det är kul, vi fungerar bra ihop. Vi tyckte det fungerade bra med *Olyckssyster* och jobgade ihop även nu. Vi lär mycket av varandra när vi jobbar tillsammans, även om jag är en person som tar mycket plats. Låtarna skriver jag däremot helt själv, där släpper jag inte in någon, men i produktionen känns det bra att ha honom att bolla med.

Du har aldrig blivit trött på att efter alla dessa år fortfarande mest förknippas med en enda låt, *Vem vet?*

– Nej, det har jag inte. Framförallt gjorde den att många upptäckte hela plattan, många som kanske inte gjort det annars. Jag har inget emot att vara förknippad med den. Och det är ju inte bara den här genren med singer/songwriter, jag sjunger ju jazz också, även om jag inte skriver jazzlåtar. I Paris, till exempel, är jag ju mer känd som jazzsångerska. Det är rätt skönt att ha något annat att bryta av med emellanåt.

Magnus Sjöberg

Ett sorgset farväl

krönika

När jag började skriva i Groove var jag 19 år och hade precis flyttat till Lund och börjat plugga. Det är mer än fem år sedan. Att behöva skriva det här känns sorgligt, men allt har ett slut och ibland måste man våga släppa greppet om saker och ting för att kunna gå vidare. Kasta sig ut i luften och se vad som händer.

De här fem åren på Groove har lärt mig massor om mig själv, om musik och om människor. Som när jag 21 år gammal reste till London för att intervju Robert Smith iklädd min skolflicksoutfit. Jag hade på mig vit skjorta, röd slips, rutig lång kjol, knästrumpor och svart kavaj. I efterhand har jag förstått att han säkert trodde att det var en skoluniform på riktigt. Herre Gud, ung-

domar i England har ju faktiskt sådana. Det kanske var därför han var så farbroderligt snäll mot mig. Eller när jag åkte till Berlin för att intervju Bettie Page-look-a-liken Hanin Elias som trots att hon sjunger om massmördare visade sig vara en ganska vanlig småbarnsmamma med lägenheten full med leksaker och barnkläder.

För även om man som journalist egentligen är "the enemy" så klickar det ibland. Man får contact som Brigitte Bardot skulle ha uttryckt det. Det hände när Magnus Svenningsson i The Cardigans bjöd på kaffe och wienerbröd i sin lägenhet på Möllan. Det hände när Françoise Cactus i Stereo Total och jag gick på loppis i Berlin. Och det hände när jag intervjuade Weeping Wil-

lows-Magnus per telefon och han när intervjun var slut sa: "Det här var så kul, har du inga fler frågor", och vi fortsatte småprata en halvtimme till.

Kort sagt så är mitt bestående minne av Groove inte tiden som jag suttit och skrivit framför datorn utan människorna som jag träffat och skrivit om. Men också människorna som läst mina krönikor och skickat mail. Ibland personliga och snälla mail som värmer i hjärtat (tro mig när jag säger att de räddat mina dagar) ibland mail från folk som kallat mig korkad blond medelklassstjej och yada yada yada. Men jag är tacksam för all respons – människor som gillas av alla är oftast fruktansvärt tråkiga.

Men att jag slutar skriva i Groove innebär förstås inte att jag slutar att skriva. Som frilansjournalist kommer jag fortsätta att sprida mina åsikter, vare sig ni vill det eller ej. Jag hoppas att vi ses i framtiden – på nätet eller i diskokulans sken.

Puss o kram,
Moa

Moa Eriksson
moa@groove.se

Fabian Kallerdahl

Jazzens framtid

Pianisten Fabian Kallerdahl jonglerar många bollar. Alltid med lika säker balans mellan det lättillgängliga och det raffinerat komplicerade.

Triobomben MusicMusicMusic, synth-svepet :Nu, jazzpopen Love Supreme och Anders Gidlund Kvartett. Nu har han också utmärkelsen 2006 års Jazz i Sverige att blanda de musikaliska triumferna med.

– Jag hade redan en skiss för 2006. En ny platta med MMM, lite spelningar, så kom liksom detta: ”Ja hallå, vill du välja vilket band du vill, få bra gage och jättemånga gig under hela året, kan du ta det?”. Ja, det är väl ganska gött, man säger ju inte nej då. Samtidigt är det ju en hel del press.

Tillsammans med trumslagaren Lade Källfelt, gitarristen Per ”Flamman” Westling och basisten Stefan Wingfors drar han sig bort från det som Music-

MusicMusic gjort tidigare. Istället för ett genremässig kakofoniskt popkoncentrat av jazzens stora beståndsdelar expressivitet, improvisation och infall till mer genomkomponerade stycken och en strävan att komma ifrån samspeltheten som trion har.

– Jag hade lyssnat rätt mycket på amerikansk, ganska modern jazz just då under hösten när jag satt med dom här låtarna. Så jag ville ju bara göra något gött och svängigt, med roliga låtar. Hitta ett lite annat sound än med trion. Kanske inte lika sammansvetsat. Men sedan blev det ju så att alla tyckte att det blev så kul, så vi repade järnet. Det känns som om vi nu har ett grymt gruppsound ändå, trots att det är ganska svåra låtar. Det är jävligt

mycket små bestämda saker, linjer och melodier – här kommer det en ny basgång, här kommer det ett nytt tema, här är det tvåstämmigt.

Resultatet kommer att höras på en skiva som släpps på statliga Caprice och förstås också på en hel del spelningar över hela Europa som kulminerar i en längre turné under hösten. Trots mycket arbete med den nya kvartetten ligger inte MusicMusicMusic nere – tvärtom.

– Vi ska också släppa en platta i höst som ska heta *Macbeth*. Den ska vara suggestiv och ganska lugn men inte loungeig på något sätt. Jag klarar inte av loungeig trio jazz – jag dör av det! Men ändå inte MMM-explosiv, som ett galet barn, utan lite mer mystisk. Tanken är att vissa spår

ska kunna användas i en Macbeth-uppsättning i Bergen. Får se om det går att få ihop ny jazz och gammal teater.

– Jag är övertygad om att jazz i sig inte är svårtillgänglig musik. Jag kan ju jämföra med Sonic Youth live på Accelerator-turnén i somras till exempel. Det är ju väldigt sträv musik med en massa dissonanser och inga tempon, ändå har dom en stor hängiven publik. Det handlar ju väldigt lite om hur jazz egentligen låter utan kanske vad den stora publiken tror. Men det kommer att ändras med vår generation. Jag är inte alls orolig över jazzens framtid på det sättet.

Fredrik Eriksson

Vad har hänt med Sverige?

krönika

Det känns som om jag varit borta mycket längre än jag har. Men var det ändå så här länge? Har Sverige ändrats så mycket?

Om man inte visste bättre skulle man lätt få för sig att det är Schlagerfestivalen som styr Sverige och att Carola är dess folkomröstade president. För denna tävling dominerar allt annat. Jag skulle inte bli helt förvånad om schlageren är viktigare för folk än OS och inrikespolitik, om schlageren är bättre än alla annan musik och om dess mycket speciella musikstil är den mest utvecklade och förfinade som vi har.

Men grejen är att jag har ingen aning, jag vet inte. Jag har aldrig riktigt brytt mig och jag har dessutom aldrig varit direkt intresserad av schlagerens extremt begränsade version av treminuterslagdången. Men eftersom jag bott utomlands ett antal

år och missat nånting, vad vet jag inte riktigt, så är jag väldigt förvirrad. Schlager för mig var roliga låtar från Turkiet, helt omöjliga sånger från Cypern och oftast katastrofala inslag från Finland. Sverige hade nån liten uttagning där alla låtlikadana och allt var skrivet av Lasse Holm eller Ingela ”Pling” Forsman, och sen kom vi 5:a och hela grejen var över. Det var kul, men inget mer.

Sen kommer jag hem och den svenska uttagning är längre än NHL-såsongen, svenska moderna artister sjunger på engelska och Lasse Holm syns överhuvudtaget inte till. All press, och då menar jag faktiskt all press, ägnar så mycket de har åt att täcka alla aspekter av tävlingen. Det skrivs och pratas om schlageren varje dag, är det nån dag som Carola inte får Aftonbladets framsida är det en stor chock, är det nån dag

som Expressen inte klämmer in ordet chock i helt fel sammanhang på sin framsida så är det en... eh... chock.

Och någonstans över allt detta svävar en onåbar och näst intill gudalik Carola. Och jag kan inte låta bli att undra om detta är samma frireligiösa, tungotalande Carola som under de senaste tio åren inte gjort mycket mer än pratat om en ny popplatta, skilt sig från världens mest skrämmande Runar och flyttat från ett stort hus vid vattnet till ett annat större hus vid vattnet? När blev Carola vår viktigaste musikaliska tillgång? Varför fick inte jag det PM:et?

Men jag bestämmer mig i alla fall för att titta på en av alla dessa deltävlingar och vad ska jag säga? Hade nåt egentligen ändrats? Lät inte låtarna likadana som för 15 år sedan förutom det engelska språket, det

snäppet högre tempot och den lilla euro-poptouchen? Eller har jag helt fel här? Visst var det kul, men jag förstår inte mycket mer än det, dagen efter brydde jag mig definitivt inte om vem som varit arg på vem och eller vilka kläder hon hade haft på sig och jag fattade definitivt inte varför Rednex fick några röster överhuvudtaget.

Vad jag dock förstod är vilken makt Carola har. Jag menar, ge henne en fläkt, eller varför inte två, och hon kommer att ta över världen. Och jag skojar inte ens.

Mathias Skeppstedt, mas@groove.se

Mogwai

En pianospelande best

Mogwai är tillbaka efter tre års tystnad. Nya albumet lanseras som det hårdaste de gjort. Men det stämmer inte riktigt.

Dominic Aitchison är trött. Kvällen innan vi träffas har han varit ute och festat i Stockholm. Han berättar lite skamsset att de hamnat på en skotsk pub. Som i hans ögon inte var så skotsk.

– Ingen rökte och alla var så tysta. Sen hängde det svärd på väggen. Riktiga Braveheartsvärd.

Men det är väl rätt skotskt?

– Jo, fast i Skottland skulle det inte funka. Några fulla skottar skulle hugga ihjäl varandra direkt.

Anledningen till att vi träffas är Mogwais femte studioalbum som släppts i dagarna. *Mr Beast* är Mogwai i ett nötskal. Hårt, monotont och det där vemodiga vackra som de är så bra på att få till när gitarstärkarna står på max.

Samtidigt är *Mr Beast* ingen stökig skiva. De har tämjat oljudet, håller det i koppel och i flera av låtarna är det ett vackert pianoklink som driver musiken framåt. Låten *Acid Food* är baserad på

programmerade beats och låter mest som en fusion av lägereldscountry och electronica.

– Vi ville undvika låtar som gör att vi måste ha med dator live. Men den blev så bra. Så nu kommer vi att få ett jäkla strul när vi spelar. Datorer har en tendens att krascha hela tiden.

Mr Beast är annars en titel som framkallar bilder av vrålande rock och taggiga gitarmattor och skivbolaget lanseerar skivan som Mogwais återkomst till rocken med stort R.

– Nja, när jag läste den där texten trodde jag det handlade om ett nytt släpp med Van Halen. Jag tycker inte att skivan skiljer sig så mycket från våra tidigare. Det låter annorlunda såklart, men det är ingen heavy metal-skiva vi kokat ihop. Den är rätt stillsam.

Dominic håller med om att även titeln kan ge associationer till gammal åttioalshårdrock. Mogwai bestämde

sig efter att ha rest i USA. På en av flygplatserna de kom till stod en taxichaufför med en skylt i handen. På den kunde man läsa vilka han var där för att hämta: Mr & Mrs Beast.

– Vi började skoja om det hemska par som heter Beast i efternamn. Efter en stund insåg vi att det var en perfekt albumtitel.

Huvudsakligen är *Mr Beast* instrumental. Många andra instrumentalmusiker fyller oftast titlarna med djupare mening och betydelse. Eftersom det är enda sättet att rent textmässigt kommunicera med lyssnarna. Men så funkade inte Mogwai.

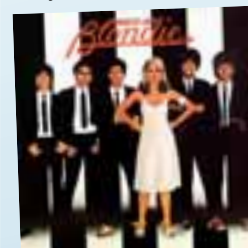
– Någon säger något roligt, ett skämt eller nåt helt lustigt. Garvar vi länge nog åt det inser vi att vi har en ny titel. På något annat sätt skulle vi inte kunna namnge våra låtar. Vi skulle få prestationsångest.

Mats Almegård

Några artister och deras favvo-plattor

Idde Schultz:

Blondie
Parallel Lines
(Chrysalis, 1978)

”En av mina absoluta favoritskivor genom tiderna. Jag älskade den när den kom 1978 och jag älskar den fortfarande. Den är poppig, tuff och finstämd på samma gång. Låtarna är oemotståndliga från komposition till framförande. Deborah Harry sjunger fantastiskt. Texterna är direkta och behandlar kärlek och relationer ur olika perspektiv, till exempel besatthet, åtrå och krossat hjärta, men också livsleda, livslust, rastlöshet och frustration. Alla låtar är bra, men några klara favoriter är: *Hanging on the Telephone*, *Picture This*, *Fade Away and Radiate*, *11:59*, *Sunday Girl* och *Heart of Glass*. Om man gillar popmusik och inte hört den här skivan rekommenderar jag den varmt.”

Håkan Lidbo:

Yello
You Gotta Say Yes to Another Excess
(Mercury, 1983)

”Album som The Beatles *Sgt Peppers Lonely Heart Club Band*, Bowies *Heroes* eller The Beach Boys *Pet Sounds* anses ju av många vara några av dom bästa som någonsin gjorts. Jag kan hålla med men jag lyssnar nästan aldrig på de albumen, eftersom de inte rör mitt hjärta. De skakade dessutom inte om mej första gången jag lyssnade som Yellos dadistiska mästerverk gjorde. *You Gotta Say Yes to Another Excess* har ingen tydlig plats i pophistorien, men för mej betydde den massor. Och den har fortfarande en magi som jag letar efter när jag själv gör musik.”

**DESSUTOM:
LIVERECENSIONER!
WWW.GROOVE.SE**

Matchbook Romance

Från att ha varit ett hyfsat, men ganska ordinärt, amerikanskt emorockband kliver Matchbook Romance upp en nivå med nya skivan *Voices*. Till något mer nyanserat, skruvat och dystert. Och krävande.

– Dom andra i bandet blev lite förbryllade, säger sångaren, gitarristen och låtskrivaren Andrew Jordan. Men när dom förstod vart jag ville ta musiken, så blev dom helt förälskade i dom nya låtarna.

Inspelningsplatsen, en gammal gård i det lantliga Massachusetts, är enligt ryktet hem-sökt av spöken. Det påverkade stämningarna på *Voices*.

– Att det spökar på stället var den främsta anledningen till att jag ville åka dit, säger Andrew. När man är riktigt rädd är man också som mest briljant. Hjärnan går på högvarv.

Och några kusliga upplevelser blev det under bandets vistelse på gården.

– Vid ett tillfälle vaknade jag upp mitt i natten av att hela min säng skakade. Och det ville inte sluta! Mycket märkligt. Och en morgon vaknade jag av att något hoppade upp och satte sig i sängen. Jag var säker på att det var en katt eller så, men när jag satte mig upp fanns ingenting där. Ganska läskigt.

Anthony Saint James

Matchbook Romance bildades 2001 i Poughkeepsie. De fick kontrakt med Bad Religions Brett Gurewitz skivbolag Epitaph, och debutalbumet *Stories and Alibis* släpptes 2003. Tack vare flitigt och framgångsrikt turnerande i hemlandet har den skivan nått försäljningssiffror på runt 200 000 exemplar.

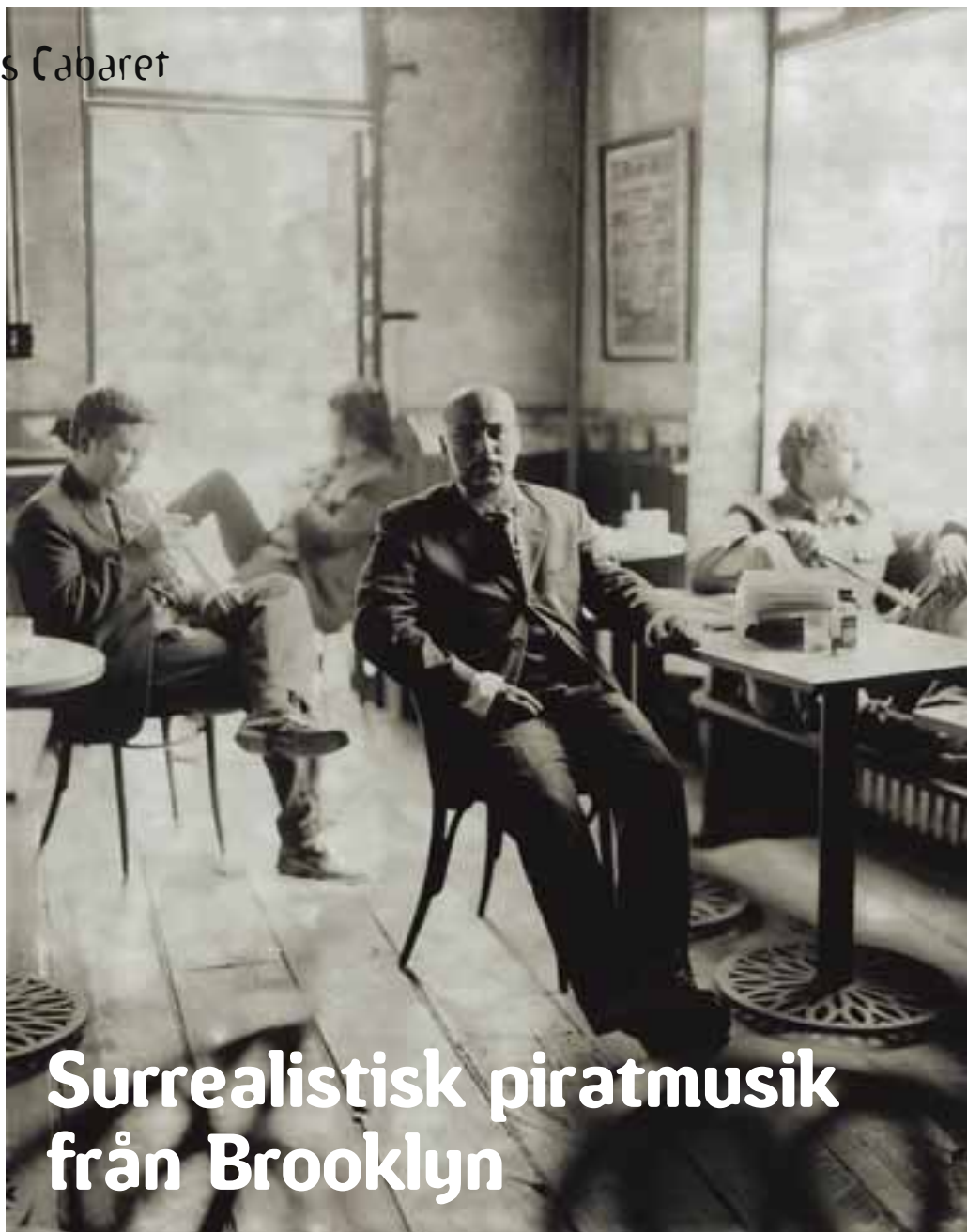
– När vi startade bandet gick jag fortfarande i skolan och tänkte bli datorprogrammerare, säger Andrew. Så det är lite av en Askung-esaga. Men samtidigt har jag alltid känt att så länge vi följer våra hjärtan så kommer det att gå bra för oss.

På färsk skivan *Voices* har deras hjärtan lett dem till både spröda ballader och ryckiga, metalldoftande partier.

– Allt det där är en del av oss, säger frontmannen. Vi är en riktig blandras. När det gäller hårdrocken så lyssnade jag mycket på hair metal när jag var yngre. Som Poison och Def Leppard. Och vi var faktiskt förband till Twisted Sister för ett litet tag sedan. C.C. Deville från Poison gästade dom på scen. Helt fantastiskt.

Daniel Axelsson

Nervous Cabaret

Bill Phelps

Surrealistisk piratmusik från Brooklyn

Att se New York-bandet Nervous Cabaret är en upplevelse. Sextetten med trumpetare, saxofonist, basist och två trummisar leds av en karismatisk sångare och gitarrist med flätat skägg och sjörövarbandana.

Utifrån sin lite annorlunda sättning spelar de indierock som inte tvekar att ta ut svängarna men, gruppnamnet och imagen till trots, låter de mer städat än man kan tro. Fransmännen har tagit dem till sig och bandet börjar också få allt mer uppmärksamhet hemma i USA.

Framförallt sjunger bandledaren Elyas Khan otroligt bra. Färgad av sitt pakistanska arv och en brittisk uppväxt låter han allt annat än amerikansk. Och det är inte varje dag man ser en pirat öppna sitt hjärta på scen.

– Jag startade Nervous Cabaret som ett soloprojekt för fyra, fem år sedan, berättar Khan när jag träffar honom, den färske saxofonisten Don Undeen och en av trummisarna, Greg Wiecezorek.

Då funderade jag mest på hur jag skulle framföra mina låtar inför en

publik och hade faktiskt inga tankar på att forma ett band. Men när jag spelade på en liten bar kom Fred Wright fram till mig och undrade om jag var intresserad av en trumpetare. Vi började spela tillsammans och strax erbjöd sig Brian Geltner att spela tympani, en klassisk orkesterpuka. Vi kunde bara inte tacka nej. Han tog med sig sin kompis Matt Morandi på bas och sen kom dom andra med på liknande sätt.

Khan skriver låtarna och sedan jobbar bandet tillsammans med arrangemanget. När jag försöker få bandmedlemmarna att beskriva sin musik så skruvar de på sig.

– Vi skapar våra egna musikaliska regler, säger Khan. Jag kan inte beskriva hur vi låter, vi förklarar vår musik genom att spela den. Vi försöker att skapa kompakt surrealistisk rockmusik. Vår musik

låter inte amerikansk, den låter New York. Vår musik är från Brooklyn.

– Förra året gjorde vi 175 spelningar, fortsätter Khan. Första gången vi tog oss över till Europa var det tack vare att vår manager jobbade på Sotheby's under en tid och hade samlat på sig en massa flygpoäng som vi fick.

I vår gör bandet ytterligare en fransk turné samt amerikanska spelningar med sin dockteater *The Adventures of Charcoal Boy*. Till sommaren gör de en Europaturné och besöker förhoppningsvis Sverige.

– Nu vill vi sprida vår musik till andra europeiska länder, säger Elyas.

– Annars kommer jag få börja jobba som budkille igen, säger Don och skratrar. Eller flyttgubbe.

Isac Nordgren

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

BLIND GUARDIAN "FLY"
NY SINGEL OCH SMÅPROV FRÅN KOMMANDE
ALBUMET. KLASSISK HÅRD POWER METAL
3 TUFFA SPÅR I DIGIPACK MED EN HELT
EXKLUSIV LÅT OCH EN LÅT I EN HELT
OFÖRGLÖMLIG AKUSTISK VERSION!
NUCLEAR BLAST / NB11429

RAGE "SPEAK OF THE DEAD"
RAGE ÄR ETT AV DE RIKTIGT STORA OCH
UPPSKATTADE METAL BANDEN. FÖRSTA
ALBUMET "PRAYERS OF STEEL" KOM HEDAN
1985 OCH SEDAN DESS HAR BANDET SKAPAT SÅ
ETT NAMN KÄNT ÖVER HELA VÄRLDEN. PURE METAL!
NUCLEAR BLAST / NB11430 / NB11431

IN FLAMES "COME CLARITY"
SVERIGES I SÄRKLASS STÖRSTA METAL BAND
DIREKT IN PÅ SVENSKA TOPPLISTANS 1: A PLATS!
VINNARE AV REGERINGENS EXPORT PRIS!
BEHÖVER VI SÄGA MER?... NEJ! JUST DET!
NUCLEAR BLAST / NB11432 / NB11433

LEGION "REVOCATION"
ANDRA ALBUMET FRÅN MARDUK TRUMMISEN
EMIL DRAGUTINOVIC'S BAND. MIXAT AV
DEVO ANDERSSON / MARDUK. IN THE VEIN
OF MARDUK, IMMORTAL, MORBID ANGEL, ETC.
INSPELAT I ART DECAY OCH ENDARKER STUDIOS.
LISTENABLE / POSH07

KATATONIA "GREAT COLD DISTANCE"
7: E FULLÅNGAREN FRÅN KATATONIA ÄR
INGET ANNAT ÄN ETT FULLKOMMLIGT
MÄSTERVERK I MÖRK, GÖTISK, TUNG ROCK.
UNDERBART MELANKOLISKT ALBUM!
PEACEVILLE / CDV1429

DORO "WARRIOR SOUL"
DEN ESKRÄMVAFF METAL DROTTNINGEN
HÅSTA ALBUMET SÅSOM DET FÖRCHÄLLANDE
OCH MÄKTADE "WARRIOR SOUL" MED GÖTTA ARCTICA
REMPASTEN PÅ BAKEN!
NUCLEAR BLAST / NB11434

THEATRE OF TRAGEDY "STORM"
DESSA GÖTTA METALLARE HAR FÖRÄRT EN
MÄKTADE KÄRÅN. NU KOMMER DET FÖRSTÄRKA
MÄKTADE "STORM" MED GÖTTA ARCTICA
REMPASTEN PÅ BAKEN!
NUCLEAR BLAST / NB11435

SKITSYSTEM "STIGMATA"
SVERIGES HÄRSTÄDSTE OCH MÄKTADE
PUNKBANDER ÅR TILL MED ETT NYTT VÄRKLIGT
OCH ESKRÄMVAFF ALBUM SOM
INNEHÅLLER NÅGON OCH EN
TRIST FÖRSTÄRKA!
NUCLEAR BLAST / NB11436

VENOM "METAL BLACK"
CRONOS, KUNGEN OCH
"THE INVENTOR OF BLACK METAL"
ÄR BACK WITH A VENGEANCE! DET BÄSTA ROCK
GJORT SEDAN "WELCOME TO HELL" OCH
"BLACK METAL"! SWEDEN ROCK FESTIVAL 2006!
CASTLE SANCTUARY / CMCD124

MALAISE "HYPNOTIZED BY FORGOTTEN LIES"
MALAISE ÄR TILLRÄKA MED SINA MÖRKA
LJUCKÄNDSKAP/INDUSTRIELLA BEATS
OCH FANGSLANDE MELODIER.
NYTT RANDET AD KIMBLÖM KVIST (THERION).
ULTRACHROME / ULTRABLOOD

SUMMONING "DARK ENERGY"
HÖGERNÄR MÄSTAREN AV LÖST,
MÖRK OCH AMBIENT BLACK METAL.
FANTASTISK OCH STORLÄRER
FÖR FANS AV GÖTTA ARCTICA
REMPASTEN PÅ BAKEN!
NUCLEAR BLAST / NB11437

TIGERTAR2 "BEZERK 2.0"
EN AV DE STÖRSTA GAMMELROCK BANDEN I
NORRÅN. TIGERTAR2 HAR MED ETT LÖST
MÄKTADE RANDET ETT HELT NYTT STORALBUM
OCH ÄR OCKSÅ KLARA FÖR
SWEDEN ROCK FESTIVAL 2006!
DEMOLITION / DEMCD155

TEMPLE OF BRUTALITY "LETHAL AGENDA"
NYTT COOLT ALBUM FRÅN NYA BANDET MED
DAVE ELLIFSON FRÅN MEGADETH! ÄVEN
MÅNSKAP FRÅN WASP OCH BELLADONNA.
HÅRD, TUNG OCH BRUTAL METAL
ALA SLAYER/PANTERA!
DEMOLITION / DEMCD156

AGNOSTIC FRONT "LIVE AT CBGB" DVD + CD
DE LEVANDE LEGENDERNAS VISAR SIN BÄSTA SIDA
LIVE PÅ CBGB I NEW YORK ÅR SOM EN RAA
HÖGER MIST/RENT. DVD NIMMERHÄLLER
HELA KONserter OCH MASSOR AV BONUSMATERIAL!
NUCLEAR BLAST / NB11438 / NB11439

www.soundpollution.se
(HÄR HITTAR DU COOLA RINGSIGNALER)

blågult guld

The Movements

Sångaren sprutar öl, hoppar upp på bas-trumman och håller sig fast mot taket. Folk ur publiken går upp på scen och spelar tamburin, vid ett tillfälle bär de ut sångaren bland folkmassan och han sjunger sittandes på någons axlar. Organisten och gitarristen smyckar musiken med sina slingor, körar och gungar sina huvuden i takt. I bakgrunden levererar rytmsektionens trygga duo ett tungt driv. Det är en helt vanlig spelning med göteborgsbandet The Movements i en trång och ölstinkande nationslokal.

The Movements spelar sextiotalsgarage av det klassiska slaget men kryddar sin musik med lite andra influenser. Flummiga slingor för tankarna till Doors och Byrds, ibland dominerar istället ett hårdare, nästan lite punkigt, drag.

– Det vore trist att fastna i sextiotalsfacket, säger den exhibitionistiske sångaren David Henriksson. Vi försöker gå från den vanliga riffbaserade garagerocken för om man hamnar i ett fack så när man bara publiken inom det facket. Det är bättre att satsa på att göra det man vill, att inte ha några begränsningar. När vi turnerat i Tyskland har vi inspirerats av kraut- och spacerock mycket. Band som Hawkwind och Can.

Bandets debutplatta *Grains of Oats* är inspelad med Björn Olsson, tidigare medlem i Union Carbide Productions och Soundtrack of Our Lives. På omslaget poserar hela bandet i ett sädesfält.

– Det kändes schysst att stå i ett fält, hela landsbygdsprylen. Vi är inget storstadsband, dom flesta av oss kommer ursprungligen från mindre orter. När Björn träffade oss första gången sa han att vi såg ut som bönder. De senaste åren har The Movements uppträtt betydligt mer utomlands än i Sverige och senare i vår påbörjar de en ny Europaturné.

– Speciellt tyskarna gillar allt skandinaviskt, vi rider lite på den vågen. Men vi har spelningar i flera andra länder också. Det är bra att det inte bara blir Tyskland, för vi vill spela precis överallt.

Isac Nordgren

Those Pyjamas

– Den frågan har vi fått så många gånger!

En lätt desorienterad, nyvakn Erik Swahn, sångare i Those Pyjamas (kanske även i pyjamas), uttrycker sin fascination för journalisters tendens att haka upp sig på bandnamn.

Men han får faktiskt skylla sig själv. Först hette bandet Doug Brown. Alla trodde att de hette Dog Brown. För att undvika detta tröttsamma fel valde de att byta till Those Pyjamas. Just för att sticka ut. Och det verkar fungera, även på undertecknad.

– Det är ett namn som fastnar. När vi frågar folk om de hört oss säger dom "ja", fast dom inte har gjort det. Men sen finns det ju dom som kastar skivan åt helvete på grund av namnet. Så ska det inte vara. Det ska handla om musiken.

Den eviga kärleken till musiken driver dessa fem killar från Linköping att skriva skeva låtar som spretar mellan influenser, men ändå hänger ihop med sköra trådar. Det kan börja som en tidig Strokes-låt och sedan

Tim Neu

Tim Neu är pseudonymen som allt sedan sitt framträdande på P3:s Guldgala fått såväl hyllningar som lämnat frågetecken. Han förklarar själv mystiken kring honom som en slump, men att det vid intervjuer kan kännas konstigt varför det är så viktigt vad just han tycker och tänker.

– Men det är alltid kul med lite mystik, bara det inte går för långt, tillägger han och nämner att en hemsida som förhoppningsvis berättar mer om honom är under skapande.

Från sin tid med nittiotalsbandet Busty har Tim Neu mer eller mindre arbetat med sin soloskiva. Den största skillnaden mot den tiden är att det var bättre förr hävdar han med ett skratt, men nämner fördelen med att kunna bestämma allt själv och fullfölja sina visioner. Att stå på egna ben gör också musiken mer personlig.

– Förut kunde jag leva med en halvbra text, medan jag nu känner större ansvar att göra det så seriöst och bra som möj-

ligt. Låtarna bli också mer kära vänner och man måste stå för dom på ett helt annat sätt.

Med inslag av stråkar och blås är tänkandet kring den självbetitlade debutskivan att den ska vara spännande och bjuda på överraskningar – där bland annat Fläskkvartetten och delar av Timbuktus kompband DAMN! kommer in i bilden.

– Många skivor tycker jag inte håller hela vägen, och eftersom jag skriver dom flesta låtarna på piano och gitarr så vill jag därför försöka komma ifrån det och ha med olika smaker och energier. På *Waltz # 2* vill jag till exempel ha lite av rymdvalskänslan från Brian Enos *Apollo*-platta, förklarar Tim Neu.

– Egentligen så är det alla ens sinnessämningar jag vill fånga upp för det är konstigt hur vissa tycks ha bara en känsla i sitt uttryck. Jag skulle vilja höra en av alla lugna singer/songwriters bli arg som fan – fast på ett bra sätt!

Erik Hjortek

explodera i en pop-punkig refräng med Håkan Hellström-patenterade punkiga körer och en *Jerk it Out*-fräsande orgel.
 – Ibland har jag skrivit en text och så finns det en lucka nånstans. Då kan någon föreslå att slänga in en kör för att fylla ut. Vem som är drivande av oss beror helt på vem som är mest på gång. Så alla styr, fast vid olika tillfällen.

Erik ser det som bandets främsta egenskap att alla hans kamrater är olika. Men med en trummis som lyssnar på Adam Green, en sångare som lyssnar på hiphop och The Doors och en gitarrist som lyssnar på metal?
 – Vi har bred musiksmak, men det är bra att inte bara influeras av indie. Det långsiktiga målet är att slå igenom, att leva på musiken. Alla vill det.

Och en ny skjuts i karriären skymtas vid horisonten. I maj bär det av till London för ett gäng spelningar. Fram till dess ligger planerna på en fullängdare på ritbordet.

Christian Thunarf

Wit

– Ibland glömmar man bort sig och det känns som om man jobbar för ett annat band, säger Pece Masalkowski och skrattar.

Han sjunger och spelar gitarr i Malmötrion Wit. Bandet tröttnade på att jaga skivkontrakt och tog saken i egna händer. De investerade i ett eget bolag och gav nyligen själva ut en självbetitlad EP.

– Nu är det vi själv som har det sista ordet, säger Pece nöjt.

Av den goda responsen att döma gjorde de rätt. Bland annat hamnade de som bubblare på Tracks i P3, och enligt Pece väntar bandet ännu på sin första riktiga sågning.

Bandets musik kan bäst beskrivas som rak och explosiv r'n'b-rock. Inspirationen kommer från det sena 60- och tidiga 70-talet. Efter som alla i bandet hade samma referenser så var det aldrig någon fråga om hur bandet skulle låta.

– Jag lyssnar på det mesta, säger Pece. Men jag föredrar rock. Jag gillar ett simpelt a-ackord som kan spräcka revbenen på publiken.

Några som låg i riskzonen för brutna revben var de Whitesnake-fans som såg bandets spelning i Baltiska hallen i Malmö för två år sedan. Wit hade fått förtroendet att agera förband.

– Jag hade ändå köpt en biljett för att se dom, så det var jättekul. Dom var svinschyssta, även om sångaren David Coverdale var lite av en primadonna. Logerna bestod av omklädningsrum som låg efter varandra i långa korridorer. Han skulle självklart ha en hel korridor för sig själv, haha.

Wit har båda fötterna på jorden, de har en egen metod för att aldrig låta musikskapandet bli slentrian.

– Vi brukar tänka tillbaka till när vi först började spela på våra instrument, säger Pece.

Det tar dem tillbaka till den där magin från tidiga dagar, vilket gör att musiken de skapar nu alltid känns som en ny upplevelse.

– Kör man på den filosofin även i övriga livet så upptäcker man att man har det rätt gott ändå.

Mikael Barani

Vijaya

Vijaya betyder den segrande och triumferande. Huruvida det stämmer in på sångerskan som fick en gitarr av sin gudfar när hon var sju år är osäkert. Men, hon har i vilket fall som helst vunnit en stor publiks hjärtan.

– Jag spelade okontrakterad på Hultsfred 2003 på en vanlig scen vilket är lite ovanligt. Att lyckas nå dit utan genvägar talar väl för att musiken är bra nog, säger hon.

Den musikaliska omgivningen hon vistades i som liten framkallade både ett sprakande intresse och en vilja att fortsätta på egen hand.

– Vi spelade mycket på julen när vi träffades och jag lyssnade på mycket musik

man i vanliga fall inte lyssnar på i mellanstadiet. Som Howard Jones och Jan Johansson.

Det var dock först under folkhögskolestudier på nittioalet som spelandet utvecklades till något mer.

– Jag hade alltid skrivit låtar men aldrig tonsatt. På folkhögskolan träffade jag en kille som hade en gitarr och en portastudio. Jag lärde mig att ta ut några låtar, spelade in och spelade upp det för dom närmaste. Det visade sig att dom tyckte om vad dom hörde.

Tre år senare köpte Vijaya sin första gitarr och gjorde sin debutspelning i Sundsvall. När Sundsvall sedan blev P3 Popstad uppmärksammades även

Vijayas demo i en panel, och spreds i såväl etern som i svenska folkets vänner. Det genererade spelningar i Stockholm och Umeå, och slutligen ett skivkontrakt. Men även om resan kan tyckas kort så är det inte hela sanningen.

Vijayas musikskapande är ett minst sagt långsamt projekt. I regel skriver hon bara ett par låtar per år, ibland inga alls. Mellan år 2000 och 2002 hade hon ett totalt uppehåll från musiken men nu har hon återfunnit den och är nu skivaktuell. – Jag varken jagar listplaceringar eller berömmelse, det är viktigt att musiken får ta sin tid på sig att gro till det den är idag och kommer att utvecklas till.

Gabriella Fäldt

Nyhet!!!!!!
INGESUNDS-
LINJEN
MUSIK &
TEATER

Besök vår hemsida
www.ingesund.se

INGESUNDS FOLKHÖGSKOLA
 Landstinget i Värmland

Retina.IT

Elliot Lipp

John Hughes

Tungviktare fyller år

Chicagobolaget Hefty firar tio år i branschen med tre feta samlingar, ett nytt album och ett härligt party i Berlin. Grooves Mats Almegård var med som enda svenske journalist.

Slår man upp ordet "hefty" i en ordbok står det något i stil med "kraftig, skrymmande, stor och stark". Ett rätt kaxigt namn att ta när man är arton och startar ett bolag för att ge ut sin egen och andras musik. Särskilt om man gör det från studentrummet på Ohio University.

Men det gick vägen. Även om det inte är världens mest tongivande skivbolag så har de ändå gjort sig förtjänta av sitt tunga namn. Inte bara för att de firar tio år som bolag och det femtionde släppet i katalogen. Utan även för att de gett ut musik i toppklass i så olika genrer som hiphop, electronica och postrock.

– Jag var oerhört influerad av Thrill Jockey och all postrock som finns i Chicago, särskilt när jag startade bolaget, berättar John Hughes – mannen bakom Hefty.

Ett annat skäl att de förtjänar namnet är givetvis de tunga namn som släppt platlor hos dem, som T. Raumschmiere. – De viktigaste någonsin har nog varit första skivan med Savath + Savalas och Telefon Tel Avivs debutalbum, inte bara för att den sistnämnda är vår bästsäljare utan även för att den innehåller oerhört

unik och underbar elektronisk musik, säger John med ett nöjt leende.

Savath + Savalas är ingen mindre än Scott Herren som senare gick vidare till Warp under namnet Prefuse 73. Det var underbart men också smärtsamt att låta honom ge ut sitt debutalbum på Hefty berättar John.

– Det var så bra, jag visste att han skulle bli stor. Men då hade jag inga resurser och jag tycker det är kul att det gått bra för honom. Synd bara att jag inte kunde behålla honom på Hefty.

Bortsett från en del såna missar är det en mycket nöjd John Hughes som sitter på en restaurang i Berlin och småpratar med mig över en öl. Han är stolt över att den label han grundade för tio år sedan fortfarande ger ut intressant musik och under våren kommer inte mindre än tre laddade samlingar med remixar ur Heftys katalog.

Bara en gång blir hans blick mörk och han ser rätt dystert ut. Det är när vi kommer in på hockey. John är extremt hockeyintresserad och givetvis ett stort Chicago Black Hawks-fan.

– Det har gått så dåligt för dom på sistone, det är knappt så jag vill hålla på dom längre. Sen fiaskot i OS, fast det var skönt att Sverige vann över Finland, för jag gillar Forsberg, men står inte ut med Teemu Selänne.

Efter middagen har det blivit dags för klubbkväll på Club Josef. I den avskalade lokalen trängs Heftyartisterna med varandra framme på scenen. Den italienska duon Retina.IT får mig att släppa alla tvivel om att italienare aldrig skulle kunna göra bra musik. Deras minimala dubtechno är helt enkelt fantastisk. Och ännu bättre blir det när Elliot Lipp kliver på. Hans melodiosa electrohiphop gör sig fint live, och lyckas spegla allt bra med hans album *Tacoma Mocking Bird* som just släppts (nummer 50 i katalogen).

– Jag trivs väldigt bra med Hefty, dom är så familjära och har stöttat mig, berättar Elliot Lipp dagen efter spelningen över en kopp kaffe.

Titeln på skivan är en anspelning på Harper Lees roman *To Kill a Mockingbird* och handlar mycket om den stad där

Elliot Lipp växte upp. En stad som han har väldigt blandade känslor inför.

– Det är fint att växa upp i Tacoma, men det regnar jämt och det var så trist stämning i staden, så fort jag fyllde 18 stack jag därifrån så fort jag bara kunde.

Skivan spelade han istället in i Los Angeles. Men det visade sig att det fanns saker som var bättre i hemstaden. Saker han försökt fånga i sin musik.

– Tacoma är en skitstad, men folk är ärliga och vågar prata allvar. Det saknar jag i Los Angeles som lever upp till sitt rykte om att vara rätt ytligt och konstlat.

I sommar turnerar Elliot Lipp i Europa för första gången och han är alldeles uppspelt över att hans dröm går i uppfyllelse.

– Att livnära mig på musik var allt jag drömde om när jag hade skitjobb på caféer och sånt. Nu är det så på riktigt och jag älskar det.

En glad skivbolagsboss och en lycklig artist som förser världen med skön musik. Hoppas det fortsätter så i tio år till.

Mats Almegård

UNIVERSAL MUSIC OCH
UNITED STAGE ARTIST PRESENTERAR:

LARS WINNERBÄCK

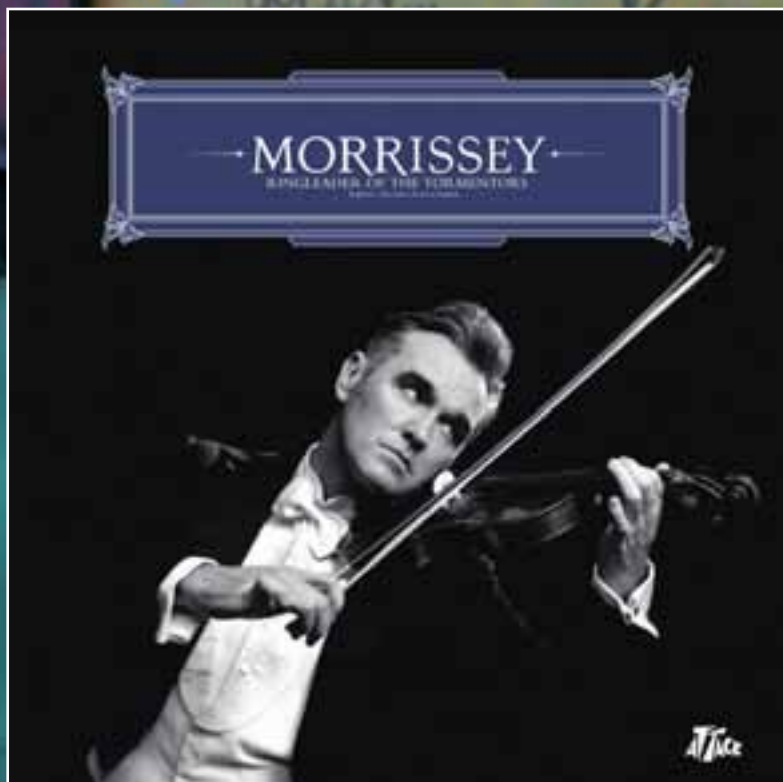
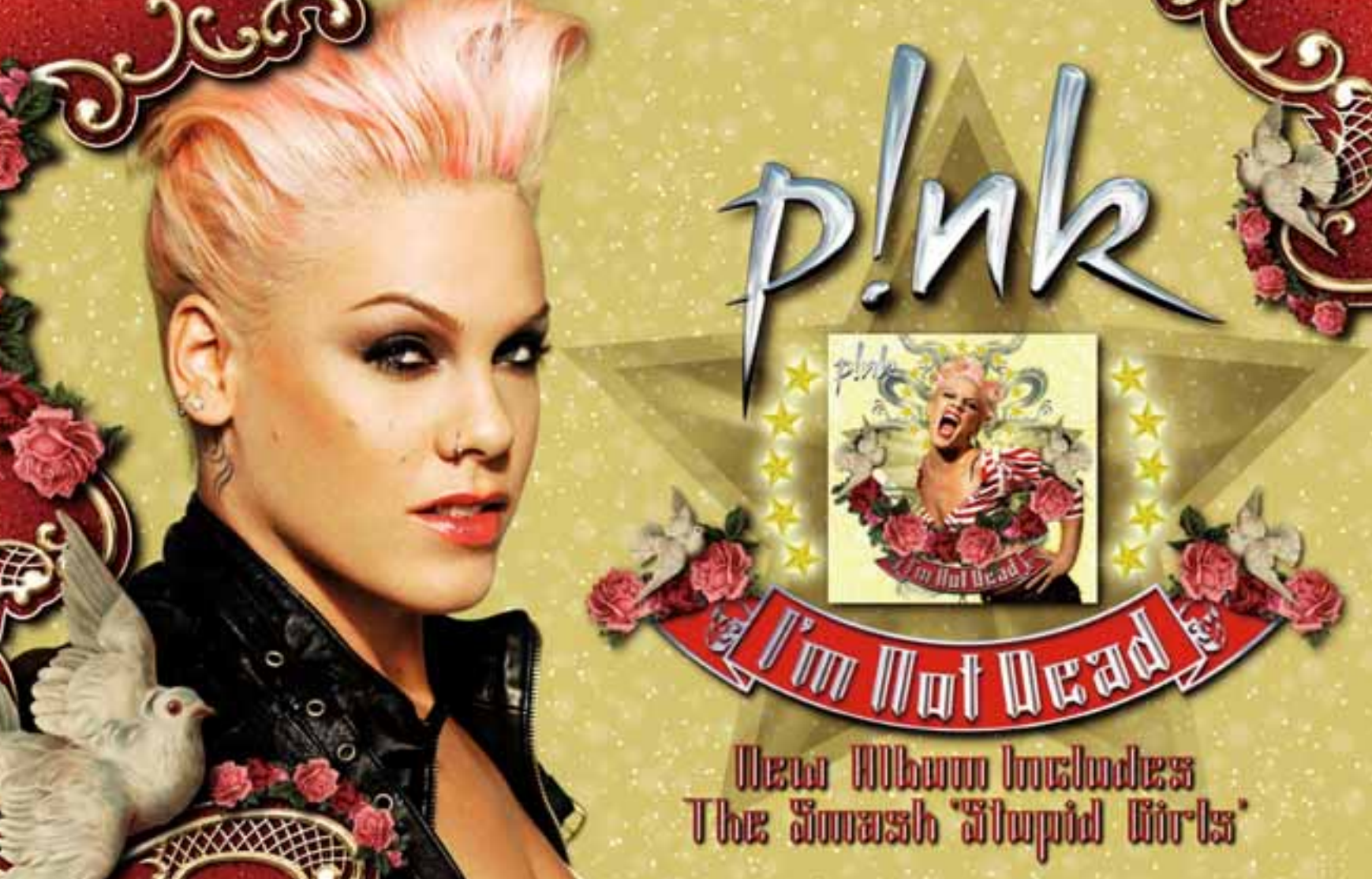
1. SAMLINGSSKIVA EFTER NATTENS BRÄNDER 1996-2006

DUBBEL-CD, FINNS I TVÅ OLIKA FÖRPACKNINGAR VARAV EN DELUXE
SOM INNEHÅLLER 116-SIDIG BOK MED 77 BILDER & TEXT AV LW.

2. SOMMARTURNÉ MED HOVET

- 6.7 LINKÖPING Stångebro
- 7.7 HALMSTAD Brottet
- 12.7 STRÖMSTAD Strömsvallen
- 13.7 TROLLHÄTTAN Folkets Park
- 14.7 RANSÄTER Ransäter Hembygdsgård
- 15.7 GÖTEBORG Trädgårdsföreningen
- 16.7 VARBERG Fästningen
- 19.7 PITEÅ Badhusparken
- 20.7 UMEÅ Nydalabadet
- 21.7 SUNDSVALL Parken
- 24.7 VISBY Östergravar
- 26.7 HELSINGBORG Sofiero Slott
- 27.7 KALMAR Skälby
- 28.7 YSTAD Öja Slott
- 29.7 RONNEBY Ronneby Brunnsparck
- 2.8 NYKÖPING Folkungavallen
- 3.8 VÄSTERVIK Gränsö Slott
- 4.8 HUSKVARNA Folkets Park
- 5.8 ESKILSTUNA Rothoffsparken
- 10.8 LEKSAND Sammilsdal
- 11.8 ÖREBRO Brunnsparcken
- 12.8 STOCKHOLM Zinkensdamms IP

WWW.TICNET.SE 077-170 70 70,
ATG-OMBUD SAMT PÅ LOKALA KÖPSTÄLLEN

Nya albumet
"Ringleader Of The Tormentors"
i butik 13 april

Timo Räisänen

En glad skit som sjunger för brustna hjärtan

Musiksverige har lärt känna Timo Räisänen som den glade gitarristen i Håkan Hellströms band och som medlem i Her Majesty. Men sedan en tid satsar han helt och fullt på sin solokarriär. Första plattan *Lovers are Lonely* blev en stor framgång och på uppföljaren är låtarna ännu starkare.

Johannes Göras

– Allt jag gjort tidigare har lett fram till att spela solo, berättar Timo. Jag har hela tiden skrivit låtar som jag sparar åt mig själv men inte haft tillräckligt med material. Det var först förra året som jag kände mig redo.

Timo inte bara skriver originella låtar utan han producerar nästan allting själv också. På den nya skivan har dock Thomas Rusiak av alla människor producerat två spår.

– Jag har oftast en klar bild över hur jag vill att det ska låta. Jag har helt enkelt svårt för att lämna det ifrån mig. När jag skapar en låt får den liksom en själ och sen förstärker jag vissa nyanser i den själen under produktionen. Men Thomas lyckades hitta nyanser som jag inte sett själv. Jag är otroligt nöjd med resultatet. Han är en jävla fantastisk beatmakare.

Den nya plattan, och inledningsspåret, har Timo döpt till *I'm Indian*

– Man kan inte tro det när man ser mig men min mamma är halvindiska. Låten

handlar om att det är skönt att ha en liten del av sig själv att skylla sina svagheter på eller att skryta med. Även för sig själv. Om jag gör en dum grej kan jag skylla på mitt indiska blod.

Första singeln är dock *Fear No Darkness*, *Promised Child* och låten har en gitarrslinga som många lär nynna friskt på under våren.

– Jag kommer ofta på slingor när jag är ute och går och då måste jag springa hem till närmaste gitarr. Arrangemanget i den låten kräver sitt av lyssnaren. Vissa verkar inte gilla den från början men jag tycker att såna arrangemang är häftiga. Låtar där bitarna faller på plats efter ett tag, när allting plötsligt får en mening.

– Själva texten är inspirerad av att både min bror och min syster fick barn under förra året och min roll som bonuspappa förstärktes. Den är inspirerad av dom barnen men låten handlar om vem som helst. Jag ser det som en tröstlåt.

Du gör alla möjliga typer av sånger. Vill du medvetet vara omväxlande eller blir det bara så?

– Det är definitivt medvetet. Jag ville göra en väldigt varierad skiva. Men jag tycker det finns en bra tråd i låtskrivandet. Sedan leker jag mer med produktionen. Det händer mer på den här plattan än förra, den exploderar mer.

– Den här skivan var verkligen hård att göra, både psykiskt och fysiskt. Men det är ganska skönt när det blir mycket för då känns det som om det blir rätt. Att man tar musten ur sig och ger allt.

Ditt sätt att sjunga, med mycket falsett – kom det naturligt?

– När jag var liten sjöng jag i Göteborgs Domkyrkas gosskör som rankades som världens näst bästa gosskör efter den i Wien. Wienerschlagenschnitzel eller vad den heter. Så gosskörstuket är liksom min grej. Jag la falsettstämmor på praktiskt taget allt med Håkan och Her Majesty också.

Bilden av Timo är att han är glad hela tiden men på sin nya skiva finns det två låtar där han sjunger om att han gråter.

– Jag tror att jag använder skrivandet mycket för att slippa vara deppig. Smärtan tar sig ut i låten istället för att jag känner den. Grundkänslan i låten måste utgå från mig själv och nåt jag känner men texterna är inga dagboksskildringar. – Annars är nog faktiskt glad hela tiden. Jag ser till att göra det jag gillar att göra. Och jag har turen att kunna det. Det är antagligen något gravt fel på mig, att jag har en liten hjärnskada eller nåt som gör att jag inte blir deppig eller ledsen. Jag tar liksom allting direkt. När jag skilde mig så gick smärtan över efter två dagar. Sen var det tjo-faderittanlambo direkt. Jag söp till i två veckor mer för sakens skull, jag var ändå glad. Och även om mina texter kan vara deppiga så tror jag att jag har ett gnutta hopp i allt jag skriver.

Isac Nordgren

P!nk

Ingen dum brud

På nya skivan handlar det mer om FM-rock än tidigare. Det är i texterna man mest känner igen P!nk. Som vanligt ställer till med uppståndelse.

NÄR JAG KLIVER PÅ De Havilland-dashplanet på Arlanda är det rätt många som ser ängsliga ut. Att flyga med ett propellerflygplan verkar vara skräcken. Ett gäng amerikaner är uppe i varv på det där "vi skojar så ingen märker att vi är rädda"-sättet som gör dem smått outhärdliga. Jag drar på mig hörlurarna och sjunker ner i mitt säte. När planet landat på Tegel och vi står i transferbussen till flygplatsen råkar jag hamna mitt i USA-gänget. Ljudvolymen är fortfarande rätt hög, som om spänningarna släppt och det nu är skoj på riktigt. De pratade om hur läskigt det är att flyga...

I ögonvrån noterar jag en liten tjej med säckiga träningskläder och stora hörlurar runt halsen som verkar vara gängets mittpunkt. Hon känns minst sagt bekant. Är det inte? Jo, det är Alecia Moore. En privat och uppenbarligen lite småsliten variant av den officiella P!nk som jag mött två dagar tidigare och sett på Café Operas scen kvällen innan. P!nk är inte död, hon ser bara lite halvdöd ut.

Well, stjärnor har också dagar då de helst kakar pizza i kartong, snyftar framför meningslösa komedier och dricker kopiösa mängder läsk. "De är som vi" – som en svensk kvällstidning skulle uttrycka saken. Sådana dagar vill man inte sitta i ett propellerflygplan till Berlin. Jag inser det också.

En annan sak jag inser är att hon förmodligen inte är helt intresserad av att en av de svenska journalister som intervjuat henne på Grand Hotel ska få detaljer om henne på flygbussen. Men jag kan inte hjälpa det. Det är trångt och hon berättar ändå rätt högljutt om hur hon brukat vara totalt panikslagen inför flygresor. Förr dödade hon rädslan med sprit i mängder, vilket gjorde flygresorna skitjobbiga. Inte nog med att hon var rädd, hon blev full och därmed automatiskt bakis också. Det i kombination med jet lag... ja ni hajar. Hennes musiker, managers och allt vad det är skrattar högt. När vi står vid bagagebandet hamnar vi bredvid varann.

Hej där, inget kul att resa idag?

– Haha, hej, nej det är okej. Men det blir rätt mycket flygande nu och så kul är det inte. Gillade du min show igår då?

Hon säger det med ett artigt men stelt leende som talar om för mig att hon inte har någon lust att småprata med en journalist som redan "fått sin tid", dessutom rycker managern i henne för att hon ska träffa någon betydelsefull tysk. Så jag

sätter bara tummen i luften, nickar och går därifrån. Till svar får jag ett varmare leende och en tumme.

ATT ALECIA MOORE VAR TRÖTT är inget under. Kvällen innan har hon spelat på ett fullsatt Café Opera. Alla som sett P!nk vet att hon ger järnet på scenen – inbjuden VIP-publik eller ej. Strax efter tio på kvällen antrar P!nk scenen med en ridpiska i ena handen och dompterade publiken med *Cause I Can* från kommande albumet *I'm Not Dead*: "P.I.N.K. P.I.M.P. I'm back again I know y'all missed me". Hon ser allt annat än död, eller ens halvdöd ut. Till svar får hon skrik, visslingar och en hel radda mobiltelefoner i luften. Alla verkar sugna på en grymig bild på en världsstjärna som bakgrundsbild på mobilen. Hon studsar runt, sjunger, skriker, eldar på och verkar tycka det är underbart att äntligen få stå på en scen igen.

Huvuddelen av setet består av låtar från kommande skivan. Det är världspremiär för de nya låtarna och det är rätt bredbent FM-rock det handlar om. Stundtals trist, men P!nk vet bättre än att bara ånga på med gitarrsolon. Så både spelningen och skivan balanseras upp av hitlåtar som *Stupid Girls* och mer allvarligt lågmälda protestsånger som *Dear Mr. President*.

När hon ska spela den sistnämnda sätter hon sig på en pall och ackompanjeras av akustisk gitarr. Innan de börjar spela, ber hon folk att vara tysta och lyssna på texten. Just då är det som tydligast att hon inte spelar för fans på en vanlig konsert, utan för inbjudna. Alla är där för att få en bild på mobilen och några gratisöl. *Dear Mr. President* kommer att funka oerhört mycket bättre på ett vanligt P!nk-gig. Men när hon slutar med *Get the Party Started* märks ingen skillnad. Det är røy och drag. Förutom när hon satt på pallan och var allvarlig står hon inte still en sekund. ADHD-rockaren P!nk har alltså anledning att sopta på flyget dagen efter.

MAN KAN VÄL ANTA att det sliter rätt hårt att sitta en hel dag och svara på journalisters frågor också. Precis det P!nk gjorde när vi träffades första gången, närmare bestämt på förmiddagen den 7 mars. En iskall, men strålande, vinterdag. När P!nk kommer in i rummet ser hon inte det minsta sliten ut. Hennes rockabillyfrisyr ligger exakt som den ska. Hon

är hårt mejkad, men inte övermejkad. Juvelerna i öronen glittrar ikapp med den nypåsatta vigselringen och hon är coolt klädd i uppknäppt svartrutig amiralskjorta, jeans och t-shirt. Ett brett läderbälte och hängande kedjor i kombination med hennes tatuerade armar inramar rockabillystilen perfekt. Hennes utseende hade inte skämts för sig i ett skramligare rockband, men som sagt, skivan *I'm Not Dead* visar mest upp en förkärlek för rock av det mer reklamradiovänliga slaget.

Vi är sex journalister i rummet och vi har en halvtimme att dela på. Alla är hungriga på sina svar. Jag på svar om hur skivan kom till, någon annan på hur det gick till på hennes bröllop. P!nk låtsas överraskad av att vi är så många. Men sen sätter hon sig och intervjurundan kan starta.

Samtalet glider direkt in på singeln *Stupid Girls* och dess video, där P!nk disar celebriteter som Britney Spears och Paris Hilton, men utan att nämna några namn.

– Jag har inte hört några reaktioner. Dom som ska känna sig träffade har inte mitt telefonnummer heller för den delen. Men jag hoppas att det är låtens budskap som kommer fram, så att vissa kan fundera på sina liv och göra den här världen bättre, säger hon allvarligt.

HON HAR REDAN FÅTT KRITIK för att vara en hycklare som attackerar en livsstil som hon själv är del av. I alla fall anser kritikerna att hon är det. Men själv ser P!nk inte så på saken.

– Det är enkla exempel på en farlig livsstil. En livsstil som säger att man ska shoppa hela dagarna, glömma att det pågår ett krig, glömma kvinnokampen. Man ska ha storlek S, en plånbok med 10 000 dollar och man ska framför allt inte tänka – för det är inte sextigt.

Hyckleriet skulle bestå i att hon själv klär sig utmanande, inte är rädd för att visa hud och gillar att partaja.

– Jag är kvinna och kvinnor är dom sexigaste varelserna på planeten, jag tycker bara att vi både ska vara sexiga och smarta. Det är ingen motsättning i det. Du behöver inte vara dum för att vara sexig eller söt. Sånt kan vara svårt, jag har mina komplex för min kropp, men jag vill inte bidra till att ännu en tonårstjej får ångest för sitt utseende, tvärtom!

I morgon är det internationella kvinnodagen...

– Schysst. Vi har kommit långt, men vi har långt kvar. Det finns massor av underbara smarta kvinnor i världen, men det finns också *Stupid Girls*. Ibland får jag för mig att dom jobbar för regeringen för att få dom smarta att distraheras.

Sen börjar P!nk röja runt och låtsas vara regeringen, hon höjer rösten, stampar med fötterna och bankar händerna i bordet för varje ord hon vill betona: "håll tjejerna åtskilda" (dunk), "kör ett par catfights lite då och då för det är bra" (dunkdunk). Sen skrattar hon högt med sin heta röst.

EN STOR DEL AV *I'm Not Dead* skrevs och spelades in i New York, till skillnad från föregångaren *Try This* som hon huvudsakligen gjorde i hemstaden Los Angeles. Nya skivan känns mer rockig än den tidigare, även om P!nk aldrig direkt varit främmande för feta riff.

– Det var viktigt för mig att byta miljö och det har nog influerat skivan att den är gjord i New York. Det var svinkallt och vi var i en pytteliten studio, sånt spelar roll. Men jag är jag. Jag vaknar på morgonen och tänker är jag förbannad, vill jag slå någon eller dansa – och sen skriver jag musik utifrån det.

Måste du ha såna explosiva känslor för att funka som låtskrivare?

– Jag är såld utan frustration, ilska eller sorg.

Nygift som du är, var det inte svårt att hitta just de känslorna?

– Jag var färdig med inspelningarna när jag friade, haha! Annars hade det inte varit lätt.

P!nk gifte sig nyligen med motocrossstjärnan Carey Hart på en strand på Costa Rica. Hon är överlycklig säger hon, och ögonen sänder nästan ut lika mycket glitter som diamantringen på fingret.

– Det var perfekt. Vi har känt oss som ensamvargar både Carey och jag. Men på bröllopet såg vi alla våra vänner och tänkte att vi faktiskt inte är det. Det var kärlek, vänskap och en jävla bra fest, haha.

Bara hon inte blir för glad, så att hon inte kan skriva låtar. Fast det händer nog inte. P!nk gillar att utmana, förbättra världen och att festa hårt. Så det lär nog finnas material kvar till mer. Om inte annat får hon väl börja flyga oftare. Rädsla kan ju också vara kreativt.

Mats Almegård

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

The Tiny - "Starring: Someone Like You" 22/3

"...sällsynt inspirerande, vacker och hoppingivande." - 9/10 i Sonic, "vackert, annorlunda, drömskt..." 5/6 i Nöjesguiden

Josh Ritter - "The Animal Years" 22/3

"The Animal Years" är för Josh Ritter som "Nebraska" var för Springsteen - ett mästerverk och en milstolpe karriärmässigt. Detta är ett album som kryper sig in under huden för var lyssning. Live i Stockholm den 27/5 på Berns.

Susana Baca - "Traversias" 29/3

Peruanskan Susana Baca är kontrakterad till David Byrnes Luaka Bop label. På nya albumet "Traversias" har hon samarbetat med kända musiker som Marc Ribot, Gilberto Gil och Kevin Breit. Missa henne ej då hon kommer till Sverige för spelningar i maj.

Hets - "Hets" 29/3

Hets är ett veritabelt who's who inom svensk indie rock. Bakom mikrofon, bas, gitarr och trummor döljer sig medlemmar och musiker från Laakso, Doktor Kosmos, Fireside mm. Med titlar som Napalm på Östermalm, Trist Jarvisst och Du är Också Dum så handlar detta inte om en knippe kärleksballader utan svensk punkrock när den är som bäst!

Jason Collett - "Idols Of Exile" 29/3

Kanadensaren Jason Collett kommer från Broken Social Scene kollektivet där även Stars, Feist, Metric m.fl. har sitt ursprung. Jasons musik är som en trygg famn och paralleller till band som Jayhawks, Wilco och Ryan Adams känns relevanta.

JR Ewing - "Maelstrom" 5/4

JR Ewing har under senaste tiden turnerat flitigt med kollegor som Mars Volta, Blood Brothers och landsmännen Turbonegro. Albumet "Maelstrom" har sålt som smör i solken i Norge och nu äntligen får albumet svensk release. Bandet spelar i Sverige i maj - missa ej!

Johnossi - "Johnossi" (Scandinavian version with 3 bonus tracks) 5/4

Nu släpps Johnossis hyllade debutalbum på nytt. Skivan innehåller 3 nya spår samt att hela skivan är re-mastrad. Du har väl inte missat Sveriges bästa band?

Calexico - "Garden of Ruin" (CD+DVD version) 5/4

Tucson Arizona baserade Calexico är mästare på att leverera öken osande melankoliska melodier - och så även på nya Garden of Ruin där dock Mariachi inslagen från förra albumet Feats of Wire bytts ut mot en aning mer poppiga inslag. Bandet spelar live tillsammans med Iron & Wine i april.

Lambchop - "The Decline Of The Country & Western Civilisation" 12/4

Med epitetet "Nashville's Most fucked Up Country band" har Lambchop med frontman Kurt Wagner släppt musik sedan 1993 även om bandet spelat tillsammans under andra konstellationer sedan mitten av 80-talet. Denna B-side samling omfattar åren 1993-1999 och släpps samtidigt som en rad klassiska Lambchop plattor återutges.

CD SPECIALISTEN
GÖTEBORG, UDEVALLA, TROLLHÄTTAN

FOLK Å ROCK
MÄLMÖ, LUND, HELSINGBORG

MEGAHERTZ
JÖNKÖPING, KARLSTAD

RECORD HUNTER
STOCKHOLM

SHIVÖNSTHET
STOCKHOLM

KRINGLEN SKIVOR
SÖDERÅLJE

TROPEZ RECORDS
UPPSALA

SKIVBÖRSEN
VÄSTERÅS

HAZ PRAIZ
ÖREBRO

SKIVHÖRAN
ÖSTERSUND

Det stora blå(svarta)

Elin Berge

På förra skivan var det pastellfärger och spretighet som gällde. Nu har The Knife skalat av färgpaletten och gjort en mer sammanhållen skiva. Med mörkare färger.

Det är tre år sen Karin och Olof Dreijer i The Knife gick och blev folkliga. Inte nog med att deras *Deep Cuts* spelades i trasor på radion och beströddes med priser. Samma år gjorde de soundtracket till *Hannah med H* och inget verkade sätta stopp för The Knifes världserövring. Förutom deras inställning då förstås.

Några superstjärnor kommer de aldrig att bli och det är nog inte heller deras mål. Riktiga idoler gillar ju att synas överallt, tycker om att spela live och sjunger inte om politik och feminism. Såna som vill högst upp på den kommersiella toppen försöker också kopiera sina tidigare framgångar. De återvänder inte efter tre år med ett mörkt album som gör det svårt för lyssnarna. Men exakt såna saker gör The Knife och det är exakt därför de är så fantastiska.

De som upptäckte dem via *Deep Cuts* kanske undrar vad som hänt när de hör *Silent Shout*, även om titelspåret är rätt catchy är det inte i närheten av *Heartbeats*. Själva tycker Olof och Karin att de återvänt till vad det egentligen handlar om.

– Förra skivan var medvetet bred. Målet var att få ut de feministiska texterna till så många som möjligt. *Deep Cuts* var ett sidosteg i The Knifes utveckling. Innan hade vi aldrig haft en låt med en refräng. Vi gjorde en på skoj och det var *Heartbeats*, berättar Olof när jag träffar The Knife på ett fik i Stockholm.

Visst är det lätt att se *Deep Cuts* som en avstickare nu när vi sitter med facit. *Silent Shout* påminner mycket mer om debutskivan *The Knife*.

– Ja, nu är vi tillbaka på banan igen och har gjort en skiva där vi inte tänker så mycket på lyssnaren, ett mer personligt album än föregångaren, menar Olof.

Det är Olof som gillar att ”nörda runt med ljud” och följaktligen är det han som skapat många av de mörka ljud som möter på nya skivan. Musiken gör de därefter tillsammans, men texterna är det Karin som skriver. Så när Olof antyder att det är ett mer personligt album vänder jag mig till Karin.

Personligt, innebär det självbiografiskt?

– Det säger jag inte. Texterna på skivan handlar mycket om familj, kropp och

skog. Mer säger jag inte, svarar hon kryptiskt.

Karin berättar dock gärna att hon jobbat hårt med texterna, sökt efter ord som ska passa med varandra och med musiken. Fast ibland har det inte funkat och då har Olof och Karin suttit och gjort om beats eller ljud för att få det att passa till texten. Många gånger har syskonen diskuterat och varit oense.

– Låten *Forest Families* har låtit på fem olika sätt. Texten i den är så tydlig och då är det svårt att göra musiken. Det får inte bli kaka på kaka så att musiken uttrycker samma ilska som texten. Det får inte bli för deppigt, säger Olof.

– Och så måste det finnas en dynamik mellan text och musik, annars behöver man ju inte sjunga alls. Det är det som är svårt med ambientmusik, egentligen brukar den inte ha text, men det ville vi, lägger Karin till.

Singeln *Silent Shout* har du hört flera gånger nu. Den bubblande tranceslingan sprider ett mjukt skimmer över en annars ganska mörk melodi. Så har de jobbat. Mörker har fått en balans med lite ljusare

ljud. Text har kontrasterats mot musik. De argaste texterna bärs upp av mjukare musik.

Jämfört med föregångaren sitter *Silent Shout* verkligen ihop utan några som helst brister i sömmarna. Karin berättar att de jobbat hårt på den sammanhållna känslan som hon beskriver i färger.

– Jag brukar säga att den är mörkt blå, men Olof säger svart. Jag vet inte, så svart är den inte. Men mörk och mycket tajtare än förra.

Den täta sammanhållna skivan som The Knife levererat är inte helt omedelbar och kräver sina lyssningar. Något som varit krångligt för Olof och Karin under produktionen.

– Det har varit svårt att få direktrespons av kompisar som vi spelat upp låtar för. Det har gjort att vi har fått lita mer på oss själva och det har varit lite jobbigt, menar Karin.

Det är bara att tacka för att de litat på sig själva. För *Silent Shout* är en skiva som bara växer och växer varje gång man spelar den.

Mats Almegård

Het på strippklubbar

Två väldigt skilda album är redan släppta. Tredje gången gillt är det nu en perfekt blandning av dessa båda. För enligt Bubba Sparxxx själv kommer *The Charm* att sälja multum.

Bakgrunden som vit sydstatsbo från lilla staden Lagrange är i media ett väl omskrivet kapitel. Bubba Sparxxx faktiska musik riskerar ibland komma ur fokus och det går att ana en viss utmattning hos honom när bakgrunden kommer på tal. – Bakgrunden från ett fattigt område gör idag att jag uppskattar saker bättre. Jag uppskattar varje andetag, förklarar han kortfattat.

Vita rappare har genom historien alltid fått anstränga sig hårdare. Såväl Vanilla Ice som Eminem har – med varierat resultat – genomgått en process för att bli accepterade. Bubba nämner ordspråket "Let your haters be your motivators", men faktum kvarstår att när videon till den Timbalandproducerade hiten *Ugly* visade sig innehålla traktorer, grisebrottning och framförallt en vit rappare lät reaktionerna inte vänta på sig. – Det irriterade mig att folk tycktes tro att allt bara var ett stort skämt. Till mitt andra album *Deliverence* ville jag därför visa vem jag egentligen var och hur det låg till.

Jämfört med debutalbumet *Dark Days*, *Bright Nights* sålde *Deliverence* ett blygsamt antal enheter. Alltför rockigt, trassel med marknadsföringen... anledningarna varierar beroende på vem som tillfrågas och Bubba själv säger sig ångra att det inte finns med några låtar för klubbarna. Till *The Charm* har kritiken därför tagits i beaktande och lett till ett innehåll som mer är en blandning av båda skivorna.

– Syftet med *The Charm* är nu istället att visa att jag kan göra hits och sälja massor med skivor, förklarar Bubba. Målet är nått då jag sålt tre miljoner. – Den här gången har jag en bättre balans. Det var många svåra val som var tvungna att göras eftersom jag spelade in över 50 låtar och sedan valde ut elva stycken.

På produktionslistan står bland annat namn som Outkasts ljudbildare Organized Noize, Big Boi och Heatmakers att läsa. För att inte ändra ett vinnande koncept finns givetvis även Timbaland med. – Jag hade några namn som jag redan innan visste jag ville arbeta med. Andra

valde jag helt enkelt för att jag gillade deras tidigare grejer.

Med *The Charm* har Bubba Sparxxx också bytt stall. Hemmaplanen är idag Outkast-rapparen Big Boi bolag Purple Ribbon.

– Jag hamnade mitt emellan olika problem på Interscope och gick därför min egen väg. Sedan fångade Big Boi upp mig och Virgin skrev ut en fet check.

– Eftersom jag är från Georgia och alltid har varit ett stort fan till Outkast och hela Dungeon Family så är det här en dröm som gått i uppfyllelse.

Bubbas passion är ingen hemlighet. I skrivandets stund rullar videon till singeln *Ms New Booty* flitigt på musikkana-lerna och Bubba har därtill utlyst en *Ms New Booty*-tävling på sin hemsida. Vinnaren får en roll i kommande musikvideo som han själv dessutom hävdar ska bli ännu sexigare än *Ms New Booty*.

– Vi planerade från början släppa låten *Otherside* som förstasingel, men var tvungna att välja *Ms New Booty* istället

eftersom den läckte ut och en DJ spelade den.

– Det var ödet och nu i efterhand skulle jag inte för allt i världen vilja ändra på det.

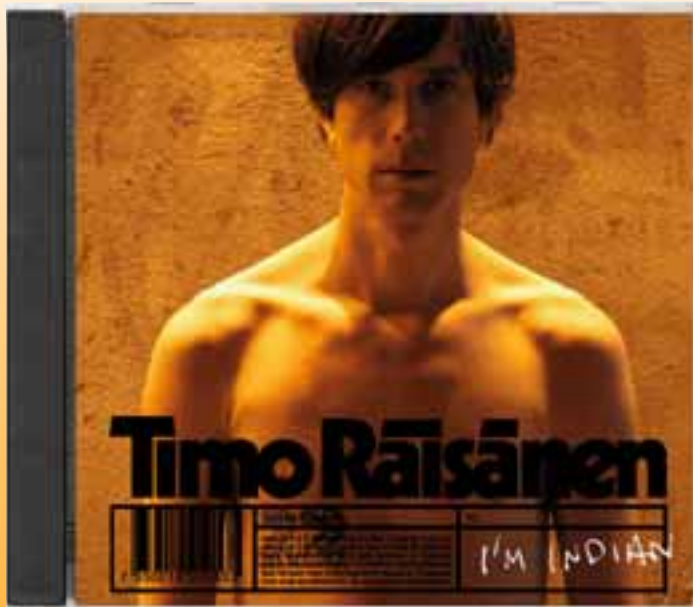
Uppståndelse och chock är någonting Bubba glatt säger sig hoppas på. Förutom försäljning av *Ms New Booty*-trosor planerar han framöver också släppa en DVD tillsammans med männen bakom erotikfilmerna *Girls Gone Wild*.

– Om du varit i Atlanta så vet du att det finns väldigt många strippklubbar där. Tillsammans med videons producent gick jag på en av klubbarna och kom upp med idén till *Ms New Booty*, förklarar Bubba och nämner att han efter empiriska studier nu kan konstatera att låten redan är en succé på strippklubbarna.

Då jag under samtalet nämner Sveriges påtagliga kyla verkar Bubba snarare se fördelarna.

– Ni har väl lador med storbystade tjejer som håller er varma där uppe i Sverige, frågar han retoriskt och med ett hörbart leende.

Erik Hjortek

Timo Räsänen
I'm Indian.
CD **139:-**

**Just nu på Åhléns!
Välkommen in.**

Priset gäller t o m 3/5 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

Musiklinje med inriktning afro/rock

Högskoleförberedande
• Musiken - min fritid

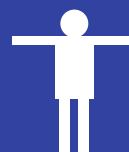
Antagning:
Prov samt intervju

Sista ansökningsdag 1/4

Furuboda folkhögskola erbjuder
en utvecklande social miljö
med studier kombinerat med
internat. Furuboda ligger natur-
skönt intill Hanöbukten, 12 km
söder om Åhus. Gå in på vår
hemsida så får du veta mer.

www.furuboda.se
044-781 46 50

Föreningen
Furuboda
Folkhögskola

Vi hjälper er med

- **CD/DVD duplicering**
- **förpackningar**
- **trycksaker**
- **rådgivning**
- **grafisk design**

tel 08-545 706 70
www.cmmgroup.se
Torshamnsgatan 39
box 1017, 164 40 Kista

 CMM GROUP
- CD and DVD duplication services

HOLLYWOOD

www.hollywood.se

STOCKHOLM Norrlandsgatan 14 08-611 08 76 GÖTEBORG Södra Larmgatan 11 031-701 74 70

Logos: Billabong, etnies, VANS OFF THE WALL, RIP CURL, DC.

Hultsfred '06

15-16-17/6

MEG LUST OCH FÄGRING STOR

THE STROKES [US], KORN [US], KENT [S], PHARRELL [US], HIM [FIN], DEFTONES [US], THE CARDIGANS [S], BABYSHAMBLES [UK], WITHIN TEMPTATION [NL], AMADOU & MARIAM [NL], THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES [S], OPETH [S], BACKYARD BABIES [S], TRIVIUM [US], THE CONCRETES [S], COHEED & CAMBRIA [US], GOGOL BORDELLO [US], KAIZERS ORCHESTRA [N], RAISED FIST [S], KANO [UK], THE BRIAN JONESTOWN MASSACRE [US], THE GOSSIP [US], JUANA MOLINA [ARG], BULLET FOR MY VALENTINE [UK], HELLO SAFERIDE [S], CUNNINLYNGUISTS [US], SOILWORK [S], THE MITCHELL BROTHERS [UK], DISCO ENSEMBLE [FIN], LOS DE ABAJO [MEX], CIRCULUS [UK], BURST [S], MAX PEEZAY [S], NEPHEW [UK], TOKYO DRAGONS [UK], I'M FROM BARCELONA [S], ANIMAL ALPHA [N], CAT5 [S], KRISTIAN ANTILA [S], MONTT MARDIE [S], FIREFOX AK [S], QUIT YOUR DAYJOB [S], PASCAL [S], TORCNY MELINS [S], THE SLAVES [S], HETS [S], THE ANIMAL FIVE [S]. MANGA FLER ARTISTER TILLKOMMER...

KOP
BILJETT
NU!
(ULTIMATE 2006)

INFO OCH BILJETTER:
WWW.ROCKPARTY.SE / WWW.TICNET.SE

CA. 140 ARTISTER PÅ SJU SCENER / ALL VÄRLDENS MAT / ÖL- OCH VINRÄTTIGHETER / TÄLTCAMPING INGÅR

ARRANGEMANGS-
SPONSOR

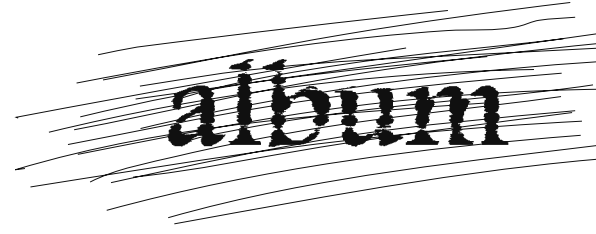
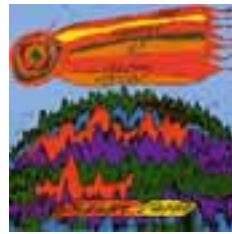

SPONSORER:

PARTNERS:

AERIAL
Black Rain From the Bombing
NOMETHOD

När jag lyssnar på Sandvikenkvartetten Aerials debutalbum om och om igen ser jag bilderna av två gitarrhjältar framför mig. Den ene är Swedens finest, Jari Haapalainen från Bear Quartet, vars gitarrspel tycks klinga i bakgrunden. Den andre är Sonic Youths Lee Rinaldo. Rinaldo är en för många speciell favorit i New York-bandet. Han står oftast lite i bakgrunden och låter Thurston Moore eller Kim Gordon sköta micken för att sedan plötsligt ta ett steg fram och leverera odödliga saker som *Mote*, *Hey Joni* och *Wish Fulfillment*. Överhuvudtaget kan man sköna inflytandet från Sonic Youth. I synnerhet deras mest lågmälda ögonblick och kanske särskilt från deras senare plattor. Genremässigt är Aerials musik också ett möte mellan atmosfärisch pop och postrock, som för tankarna till band som For Carnation, Paul Newman och gudfäderna i Slint.

Efter instrumentala titellåten följer *Time is On Fire* med snygga gitarrslingor och bra sång som, förutom Rinaldo, påminner lite om Bob Mould från Sugar och Hüsker Dü. Slutet griper tag med sin repetitiva slinga och låten övergår i *A Limbless Stare* som är en lite hårdare komposition, mer stökig och disharmonisk. Efter stöket glider låten över i ett nytt parti som flyter fram på en matta av snygga övertoner. Det finns en ljuv känsla rakt genom plattan.

Aerial är verkligen en trevlig ny bekantskap, ett mycket intressant band som hade varit kul att se live. Skivbolaget pratar mycket om att Aerial är ledande i sin skola. Vilken skola de menar har jag ingen susning om – men jävligt bra är det otvivelaktigt.

Isac Nordgren

ELLEN ALLIEN & APPARAT
Orchestra of Bubbles
BPITCH CONTROL/IMPORT

På sin remix-CD bearbetade Ellen Allien Apparats låt *Koax* och det är varken första eller sista samarbetet mellan Alliens Bpitch-läger och Apparats Shitkatapult-gång. På *Orchestra of Bubbles* tar de steget ut i ett helgjutet samarbete. Från inledande fladdriga basgången i *Turbo Dreams* hela vägen till sista ploppljudet i *Bubbles* är det här en underbar skiva. Faktum är att den till och med slår Ellen Alliens egen *Thrills* från förra året på fingrarna – och det hårt. Då var ändå *Thrills* en av förra årets bästa skivor i min bok.

Absolut höjdpunkt är trippiga *Jet* som sammanfattar skivans blandning av techno och pop, lekfulla ljud och knorrigt hoppande basgångar på ett perfekt sätt. En låt att höra på repeat. Alltid.

Mats Almegård

ANTENNAS
Sins
NOVOTON/BONNIERAMIGO

Inledningsvis låter Antennas väldigt mycket som Jenny Wilson. Men den stora skillnaden är att Antennas är tre herrar. Bandets sångare Christian Björkman har en ljus, nästan feminin, röst som passar märkligt bra till den lätt psykodeliska syntuppblandade popmusiken.

Det är inte bara femte spåret *C'mon* som doftar franskt. Hela skivan är lite lätt syndig, men kanske inte lika tydligt som titeln antyder utan snarare som en fransk negligé. Man anar innehållet genom det transparenta skyddet, blir infantilt nyfiken, men varken kan eller vågar greppa det. Men, riktigt bra är det i alla fall. Om än ganska ojämnt. Ibland raka rockiga bekännelser, emellanåt halvfräls tungomåls-tal, och då och då glatt och lättskramlade indie. Vilken del som är bäst är svårt att

avgöra, snarare är det helheten och de tvåra kasten som gör *Sins* till en oheligt bra platta.
Gabriella Fäldt

DAVID THOMAS BROUGHTON
The Complete Guide to Insufficiency
PLUG RESEARCH/BORDER

David Thomas Broughton sjunger med ljus stämma och en hel del vibrato. Lite som Anthony och the Johnsons, fast inte så överdrivet. Till det loopad akustisk gitarr, och inte så mycket mer. Det blir förvånansvärt engagerande, nästan hypnotiskt hur ljuden går i cykler, med nya ljud som kommer in och adderar till mixen. Lite som när Brian Eno gjorde musik med tape delay. Han sjunger kanon med sig själv. En överklig känsla infinner sig, och DTB:s skumma texter bara ökar intensiteten. "I wouldn't take her to an execution/because I love her so/I wouldn't take her to a live sex show." Eller hans sång från andra sidan graven: "My body rots while she is weeping".

Det är en paradoxal samling element. Vad som till en början verkade vara ännu en singer/songwriter-skiva växer och muterar till något annorlunda, och överraskande beroendeframkallande.

Henrik Strömberg

BUZZCOCKS
Flat-Pack Philosophy
COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Vissa band bara fortsätter och fortsätter. Manchesters Buzzcocks som gav ut sitt första album 1978 släpper nytt album. Sitt sjunde. Då den engelska punkscenen tog sina första stappande steg i slutet av 70-talet var Buzzcocks tillsammans med Undertones, Stiff Little Fingers och The Jam banbrytande. På ett sätt har tiden stått relativt still. Buzzcocks levererar ett album med bitande texter klädd i hyfsat sliten punkrockkostym. Stundtals helt jävla lysande. Ett riktigt värfynd faktiskt.

Per Lundberg GB

CALEXICO
Garden Ruin
CITY SLANG/BONNIERAMIGO

Innanmätet är sydländskt och eldigt, paketeringen sofistikerad och fager. Ljumma vindar, kastanjetter, spanska gitarrer, svepande kjolar. I huvudsak indierock, country och jazz, men emellanåt dansar Calexico ut i samba och tango, som i *Smash* och *Nom de Plume*. Lugnt och melankoliskt men ändå inte särskilt sorget.

Det här är musik som förför. En direkt förälskelse med lätt rodnad på kinden, men ingen större genans.

Inte ofta, men det händer att man även som kritisk och lätt bitter, lägger en skiva i spelaren och känner absolut att det känns rätt. Behöver inte lyssna på mer än ett par låtar innan man vet att fortsättningen kommer vara tilltalande, att det är en skiva som kommer stoltsera långt fram i skivstället och tas fram senast på nästa förfest. *Garden Ruin* är en sådan skiva. Det krävs ingen ansträngning för att tycka om den. Man behöver inte skaffa sig alternativa hörlurar, konstiga skor eller dricka mängder av vin. Det räcker med att sjunka ner i soffan, dra upp volymen, blunda (om man är tillräckligt pretentiös) och njuta av tillgänglig, varierande och riktigt bra musik.
Gabriella Fäldt

CALLE REAL
Calle Real con Fuerza
STONE/EMI

Uppväxten i Sverige har tiomannabandet Calle Real gemensamt, dessutom kärleken till latinamerikansk kultur, svettig afro-kubansk timba och modern popmusik. Timba är en livskraftig och pumpande form av salsa som Calle Real utvecklar på ett inspirerande sätt

var sig tempot dras upp till frenetiska höjder eller man lutar sig tillbaka och blir mer tankfulla. Ett flyhänt piano flyter ofta igenom de smittande rytmerna proppfulla av skönt blås, körsång och riviga slagverk, och det gör inget om man inte är slängd i spanska – njutningen är stor ändå. Dogge har uppträtt med Calle Real på Kuba och *Calle Real con Fuerza* är också inspelad i The Latin Kings Redline-studio där det måste gungat och skakat rejält.

Gary Landström

CATFISH HAVEN
Please Come Back
SECRETLY CANADIAN/BORDER

Brustna hjärtan, flicksoul och en dröm om något mer än fabriksgov och husvagnsparkeringar – den amerikanska trion Catfish Haven bevisar med all önskvärd tydlighet att man inte måste heta Springsteen för att spela balladrock för obotliga romantiker. Att det faktiskt – även om Greg Dullis plattor efter The Afghan Whigs envist pekar på motsatsen – går att både göra bra indieospel och vara den svenska rockrecensentens våta dröm. Att rockmagi egentligen inte behöver vara mycket mer än tre väl valda ackord, en pumpande rytm, hjärtskärande rossliga melodier och lättitlar som *You Can Have Me* och *Crying Shame*. Mini-albumet *Please Come Back* lovar storverk och lär gå varm i skivspelaren i spänd förväntan på vårens fullängdsdebut.

Dan Andersson

COCTEAU TWINS
Lullabies to Violane vol 1
4AD/PLAYGROUND

Mitt förhållande till Cocteau Twins är, som till mycket annat, ganska klivet. Å ena sidan kan jag tycka deras språklösa valiumstinna chorus-pop är bedärande vacker och kanske det finaste som kom till under 1980-talet. Men visst är de också för jävligt sömnigt tråkiga? Light-depp på absolut smörigaste nivå och är det inte bra enfaldigt med låtsasspråk?

Jag fann dem som femtonårig liggandes i kölvattnet på Slow Dive, Pale Saints och Lush som jag utan att skämmas fortfarande kan tycka är ganska fint, från dem kunde jag hitta till All About Eve, Dead Can Dance och just Cocteau Twins. 4AD var ett skivbolag att tryggt lägga sina giriga händer i, inte bara fina omslag utan också ackordbasar och en massa chorus. Vackert. Att nu sätta mig in i denna dubbel-CD med samlade EP:s från 1982-90

NICK CAVE & WARREN ELLIS
The Proposition
MUTE/EMI

Det är inte första gången John Hillcoat och Nick Cave samarbetar. Till filmen ...*Ghosts of the Civil Dead* resulterade det i en klaus-trofobisk fångelsefilm med en överspelande Nick Cave i en av rollerna. Soundtracket stod givetvis herr Cave själv för och han gjorde även musiken till *To Have and to Hold* från 1996. Den här gången har Cave blivit engagerad både som soundtrackkompositör och som manusförfattare. Huruvida den stenhårda westernfilmen i australisk miljö är bra eller dålig kan jag inte säga, jag har inte sett den än. Men ska man utgå från soundtracket finns det nog gott om blod, lidande och torr ökensand. Cave har själv sagt att filmen och musiken är hårt länkade till varandra.

Warren Ellis är till vardags medlem i Bad Seeds och The Dirty Three. Det är i

känns både lite gubbigt och lite gött. Gubbigt så till vida att jag fortfarande kan tycka det är så mysigt med ljudidealet, den taskiga trummaskinen och susande gitarrerna och förstås EP-formatet som sådant, det var en period när det faktiskt var viktigt att diskutera EP:s, alltså jag känner mig rusligt gammal. Det fanns en tid då 1989 kändes som ganska nyss. Gött för att det bitvis fortfarande låter lite fint, ibland.

PS. De som har boxen *Lullabies to Violane* har väl inget nytt att hämta. DS.

Fredrik Eriksson

THE CONCRETES
The Concretes in Colour
PLAYGROUND

The Concretes fortsätter att göra kontrollerad storstadspop med små gester och lika fina detaljer som en noga broderad duk. Men på nya skivan uppfattar jag till viss besvikelse att den fordom så charmiga naiviteten till stor del är borta. Victoria Bergsmans röst låter inte längre lika flickaktig och barnsliga epos som *Tjyven (The Thief)* känns avlägsna. Resultatet är mognare och dessvärre lite mer vardagligt.

Jag har lyssnat på den här skivan om och om igen och den är fantastisk att ha på i bakgrunden när man har fest eller sitter och skriver. Men när jag stänger av skivan är det bara tre av spåren var melodier jag kommer ihåg och det är *On the Radio*, *Your Call* och *Song for the Songs* – med andra ord de enda sångerna på skivan som sticker ut. Resten av låtarna är välbroderade och svalt, men utan någon riktig udd som får mig att känna något.

En gång i tiden sa The Concretes något om mig och mitt liv, men det gör de inte längre. Från att ha skapat musik lika hjärteknipande uppriktig som en tonårings dagbok känns det numera pretentiöst och en aning gubbrockigt. Eller är det bara jag som har förändrats?

Moa Eriksson

GRAHAM COXON
Love Travels at Illegal Speeds
EMI

Förutom en innovativ gitarreteknik, ett av Blurs främsta kännetecken, framstår inte Graham Coxon som någon musikalisk bidragsgivare av genikaraktär. På denna hans sjätte soloplatta rymts det nämligen inte mindre än tretton spår totalt meningslös rock med punktendenser. I *I Can't Look at Your Skin* stjal han till och med från självaste *God Save the Queen*. Sällning och mätta verkar inte vara del av Graham

mycket hans skiva känns det som. Hans violinspel ligger i förgrunden i många av de långsamma musikskisserna. För det är skisser det handlar om – vackert ödesmättade skisser med en långsamhet i sig som sitter som en smäck till en film. På egen hand är det meditativt och snyggt. Men det är ingen skiva som helt står på egna ben. Precis som ett soundtrack är tänkt att understryka en film alltså.

Mats Almegård

dvd

BODY COUNT

Live in L.A.

ESCAPi

Ice-T har hållit igång karriären genom att synas i en hel del tv-serier. Visste jag inte bättre skulle jag kunna tro att han nu plötsligt dragit igång ett band. Förra året återupplivade han det nu 17-åriga Body Count och gav sig ut på turné. Denna DVD är inspelad på ett gig i Los Angeles och den understryker att ären inte har varit nådiga mot den rap-metal som Body Count var tidiga med.

Spelningen är riktigt tråkig. Ice-T och gitaristen Ernie-C är enda originalmedlemmar och det märks eftersom de också är stelast. De brölar och riffer och försöker väcka gamla tider till liv, men det blir mest tragiskt och poänglöst. Och var är *Born Dead*?

Behållningen är intervjun med Ice-T där han snackar om sig själv, politik och sin dröm att få göra en egen film. Skönast är han när han framhåller att han faktiskt är rolig och gärna skulle göra komedi. "I could do some funny shit. I'm a funny motherfucker, y'know what I'm saying?".

Mikael Barani

BAD RELIGION

Live at the Palladium

EPITAPH/BONNIERAMIGO

Var dig själv. Gå din egen väg. Uttryck dig själv. Ifrågasätt makten. Det är vad punk handlar om för Greg Graffin, sångare i Bad Religion. Att punk handlar väldigt lite om mode och stil för den tunnhåriga biologiforskaren står väldigt klart efter en titt på den här konsertfilmen. Graffins scenutstyrel: ful skjorta och fula byxor i värsta Kappahl-gubbstil. Inte så spännande att se på, men befriande icke-coolt.

Desto mer fångslande är förstås musiken som Bad Religion skapat sedan starten 1980. Och tillsammans med Kalifornien-kollegorna i Social Distortion är de det enda riktigt gamla punkbandet som fortfarande är mer än en nostalgiskt. Som fortfarande släpper grymt bra skivor och gör vitala livespelningar. Som den här, inspelad i Los Angeles i slutet av 2004. Lilla energiknippet och gitaristen Greg Hetson gör fler hardcorehopp än man kan räkna till, relativt nye trumminen Brooks Wackerman är en vitamininjektion och bandet kör låtar från hela karriären. Och vilka låtar sedan. Klockren melodipunk och ja – musik blir faktiskt inte särskilt mycket bättre än det här.

Livelåtarna varvas med intervjuartier där bandmedlemmarna bland annat redovisar hur gruppen bildades, hur de gjorde sin första spelning i ett lager och vilka andra band de influerats av. Inte mycket sex, skandaler eller droger (även om gitaristen Brett Gurewitz är gammal pundare). Och det är faktiskt också rätt skönt att slippa.

Även extramaterialet är kul. Alla bandets videor är inkluderade (*American Jesus*-videon är enormt bra), och framförallt har man letat upp ett par uråldriga tv-framträdanden från tidigt 80-tal. En märkbart besvärad, tonårig Brett Gurewitz blir intervjuad efter det råa framträdande, och uppmannas förklara varför de valde just Bad Religion som bandnamn. "We didn't call ourselves Good Religion... We call ourselves Bad Religion... eh... cause we feel that religion is bad", säger han innan han räddar situationen med ett klarsynt: "And basically any organized system of thought is a religion!". Var dig själv. Gå din egen väg. Uttryck dig själv. Ifrågasätt makten.

Daniel Axelsson

Coxons musikaliska universum och om någon köper det här blir jag förvånad. Den charmiga accenten till trots.

Christian Thunarf

DEATH FROM ABOVE 1979

Romance Bloody Romance – Remixes & B Sides
679/WARNER

En av många fördelar med "gratis" musiknedladdning är att man lätt kan skaffa de där skivorna man gärna lyssnar på ett par gånger, men som inte känns tillräckligt outhärliga för att köpa. Det här är en sådan skiva. Lite rolig, men också lite onödig. Till största delen består *Romance Bloody Romance* av remixar av låtar från den kanadensiska duons kraftpaket till albumdebut, *You're a Woman, I'm a Machine*.

Det är som sagt kul att höra att Death From Aboves moderna indiehårdrock även funkar i dansgolvskostym. Om de här versionerna varit mitt första möte med bandet så hade jag definitivt charmats, men i jämförelse med originalversionerna så gör det sonderklippta remixformatet att låtarna ändå tappar lite i slagkraft och råstyrka. Dragningskraften med originalen var just det intensiva samspelet mellan knallhårda trummor och distad, hård-rocksgroovig basgitar, det samspelet tonas ner en smula här. Dessutom, att både *Romantic Rights* och *Black History Month* finns med i hela fyra remixversioner vardera är förstäs överkill.

Till sist blir den största behållningen med *Romance Bloody Romance* ändå låten *Better Off Dead*. En B-sida som med sin coola stonerpunk får mig att ivrigt längta efter ett nytt, riktigt, album med Death From Above 1979.

Daniel Axelsson

DIVERSE ARTISTER

London is the Place For Me 2

HONEST JONS/EMI

En samling alla borde äga. Så var det sagt. Varför vänta? Ut och köp. Underbar jazz, calypso, kwela och annan "svart" musik från Londons femtiotal. Musik som speglar ett rasistiskt Storbritannien, med allvar och djup. Men med lika mycket humor, värme och livsgladje. Lord Beginners calypso om valet i England, *General Election*, exempelvis. En värmande calypso om ett viktigt och allvarligt ämne. Andra pärlor här är Mona Baptistes strålände sång i *Calypso Blues*. Men egentligen är det ingen mening med att plocka ut höjdpunkter, för hela skivan vimlar av dem. Intresserar man sig inte för invandrarna från Johannesburg, Trinidad, Ghana och Nigeria och deras situation i England på femtiotalet är skivan likväl fantastisk. Det här är nämligen ett stycke brittisk musikhistoria som glimmar som guld.

Mats Almegård

ENVELOPES

Demon

BRILLE/EMI

I videon till nya singeln *Free Jazz* (som tyvärr inte finns med på *Demon*) spelar Envelopes trummor med träslävar, kör vespa inomhus och klättrar i träd. Uttrycket passar dem utmärkt. Något så excentriskt och lekfullt som Envelopes (tidigare kända som The Nicotines) har jag inte hört från Sverige sedan Laakos *I Miss You, I'm Pregnant*. Med den självskrivna singeln *Sister in Love* har de till och med hittat ett eget recept på hur man tillagar en hit.

"Att lyssna på Envelopes är som att cykla på en skev cykel", var det någon som sa. Men kanske skulle man istället säga att det är som att *lära* sig cykla. Starta med stödhjul, ramla och slå sig, kliva upp igen och slutligen skraktandes vingla försiktigt framåt. För även

om det kan vara besvärligt har man stundtals väldigt roligt på vägen.

Christian Thunarf

FROM FIRST TO LAST

Heroine

EPITAPH/BONNIERAMIGO

Varför har ingen berättat, eller möjligen – varför har jag inte lyssnat? Att From First To Last existens gått mig förbi bryter säkert mot någon sedlighetsförordning så det blir till att bums inhandla debuten *Dear Diary*. Uppföljande *Heroine* är en tickande bomb av The Mars Volta i progressiv artpunkkostym och resultatet är lite konstigare, lite roligare och bra mycket bättre än det mesta just nu. Demonproducenten Ross Robinson har ännu en gång slagit huvudet på spiken och byggnadsverket är ståtligt, stökigt och störtöskt.

Roger Bengtsson

GOVERNOR ANDY

Som Salomos sång

KBC MUSIC/BORDER

Governor Andy är verkligen en "originator" precis som förebilden U-Roy. Redan i slutet av 80-talet började han deejaya med olika projekt hemma i Västerås. Jag såg honom första gången 1997 och var duktigt imponerad. Men mycket har hänt sedan dess.

Det är uppenbart att Governor Andys försök att göra en svensk version av jamaicansk reggae är äkta och jag står verkligen på hans sida när han vill krossa fördomarna som finns gentemot reggaekulturen. Likaså har jag inga som helst problem med hans rastafaritro. Rastafari är en religion som inte ska behandlas olika än någon annan. Det finns dock andra ämnesområden där Governor Andy trampar snett. Några texter är mindre bra, som de stereotypa kvinnohyllningarna i *Bonus på kortet* och i synnerhet *Ovan sända* där han gör en extremt ytlig analys av kvinnoemisshandel. Hans naiva lösning på problemet är att män inte ska vara "taskiga eller hårdhänta, alla nica tjejer är från ovan sända". Governor Andy har alltid varit en experimentell textförfattare och hans intentioner är hedervärdä men ibland blir resultatet inte så lyckat.

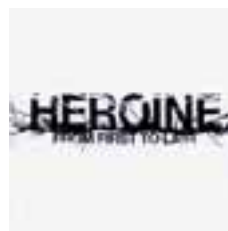
KRIS KRISTOFFERSON

This Old Road

NEW WEST/PLAYGROUND

Det är inte många artister alltså i livet som har en röst som Kris Kristofferson. Någon vidare sångare är han förstås inte. I 36 år har den i år 70-åriga sångaren klarat sig med ett lika stort – om än inte fullt lika djupt – register som Leonard Cohen och inte ens de tre tonerna sätter han alltid. Men att kunna sjunga är inte samma sak som att ha en bra röst. Visst, ären har tagit ut sin rätt. Sångkamarbarytonen från klassiska debuten *Kristofferson* är vid det här laget knappt mer än en rosslig whisky-dito. Men den har fortfarande någonting att berätta. Han försöker inte tvinga på dig något men är du villig att lyssna så lägger Kristofferson mer än gärna armen om dina axlar och delar med sig.

Det är runt den rösten som han byggt hela sin karriär, trots att han onekligen är mer känd som låtskrivare – redan i mitten av 1980-talet hade 450 artister spelat in hans låtar – och skådis än som artist. Och det är den rösten som han och producenten Don Was nu blottar naknare än någonsin på Kristoffersons senaste skiva, *This Old Road*.

Alla spår på skivan är nyversioner av reggae-standards som exempelvis *I Trim the Barber* och *Curly Locks*. Känslan av *Som Salomos sång* blir därför att guvernören mer översätter jamaicansk reggae rakt upp och ner istället för att försöka göra någonting eget. Låtarna blir bäst när Governor Andy får besök och det skapas intressant dynamik. Jr Erik är riktigt vass i *Reggaeprofil* och Million Stylez souliga refräng i *Vi kan inte ta det här* är plattans höjdpunkt. Det här är ingen toppenskiva, för det är den alltför blek, men när det kommer till Governor Andys äkta känslor för reggaemusik och reggaekultur så har han min fulla respekt.

Isac Nordgren

GUSTAV AND THE SEASICK SAILORS

Sirkus

MARILYN/SOUND POLLUTION

Oavsett om man är tangokavaljer, indieflicka eller svag för singer/songwriters (läs ledsna pojkar med gitarr) är Gustav and The Seasick Sailors ett band som fungerar. Åtminstone har jag svårt att hålla förälskelsen tillbaka. Ett skänkt sexmannaband som spelar svängig countryinfluerad indierock gör mig varm inom-bords. Och *Sirkus* är faktiskt en mycket charmig skiva. Okonstlat men för den skull inte banalt.

Charley Fay är en poplåt i tangoverision och *Sweden Slow* är skönt jazzig, men även de andra låtarna har sina små egenheter som gör att de konkurrerar ut mycket i genren. I dagens musiklandskap som fullkomligt översvämmas av melankoliska gitarrister som skriver egna låtar gäller det att hitta det där extra personliga. Det har Gustav, med god hjälp av sina sjösjuka sjömän, lyckats väl med. Det låter som mycket annat, såsom Christian Kjellvander, Kristofer Åström och Nicolai Dunger. Men, det skulle inte lika gärna kunna varit något annat. Gustav and The Seasick Sailors andra album gör mig inte sjövilad, men väl lugn, tillfreds och kär.

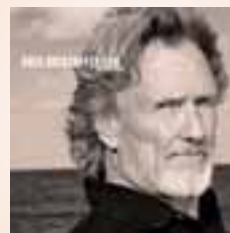
Gabriella Fäldt

LAUREN HOFFMAN

Choreography

FARGO/BORDER

Hoffman växte upp på en farm i Virginia och var 17 år när hon började spela i band. Snart

Med undantag för titelspåret är det hans första album med idel nyskrivet material på tolv år. Det är också hans bästa sedan mitten av 1970-talet, ja, kanske till och med hans bästa någonsin. Med rösten mixad så nära högtalarna att man kan höra honom sluta sina tunga ögonlock inför varje vers – och ackompanjerad av knappt mer än fingrarna som lojt krafsar över gitarren – sjunger han inlevelsefullt men aldrig sentimentalt om rastlöshet, kärlek, politik, att åldras och gamla vapendragare som Steve Earle och Merle Haggard. Och tro det eller inte men han sjunger om dig.

Det är för tidigt att avgöra om *This Old Road* kan bli en nystart för Kristofferson på samma sätt som *American Recordings* var för Johnny Cash. Men man kan ju alltid hoppas. Dan Andersson

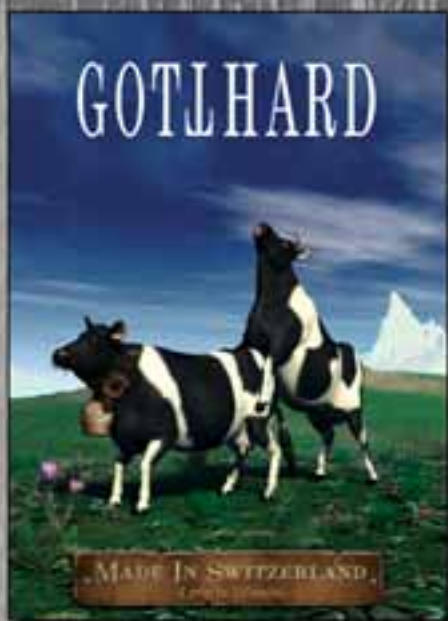
SCAR SYMMETRY
PITCH | BLACK | PROGRESS

The next level in the evolution
of melodic & progressive
Modern-Metal from Sweden!

LIMITED FIRST EDITION IN O-CARD
WITH 2 BONUS TRACKS & LOGO STICKER!

THE NEW ALBUM OUT ON **20.04.06**

NUCLEAR BLAST

GOTTHARD
Made in Switzerland

Uncompromising and spontaneous! Get ready for the first official
GOTTHARD live material!

LIMITED EDITION DVD + CD DIGIPAK
& CD + DVD DIGIPAK AVAILABLE!

IN STORES 27.04.06

SINISTER
Afterburner

The Dutch Death Metal legend is back from the grave!
This amazing album with its fascinating, necrotic ambience will
lift SINISTER to the status they should have for years!

IN STORES: 06.04.06

THERION
Celebrators Of Becoming

The complete band history in an impressive 6-disc box set,
featuring Therion live (Latin America, Europe and historical
concerts), the clips and more!

4 DVDs + 2 CDs BOXSET!

IN STORES: 04.05.06

**NO. 1 IN EXTREME
DOWNLOADS!**
CHECK THE NEW
NUCLEAR BLAST
DOWNLOAD SHOP!
www.nuclearblast-musicshop.de

RAGE

Speak Of The Dead

LIMITED EDITION INCL.
3 BONUS TRACKS IN BEAUTIFUL DIGIPAK
& 2-LP AVAILABLE!

IN STORES: 23.03.06

ON TOUR:

27.03 S STOCKHOLM - Klubben
29.03 S GÖTEBORG - Musikens Hus
30.03 S VÄXJÖ - Folkets Park

THE RECORD OF THE YEAR!
Prod. by Christian Olde Wolbers
FEAR FACTORY

THREAT SIGNAL
Under Reprisal
IN STORES: 25.05.06

THE ACCUSED
Oh, Martha
IN STORES: 11.05.06

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 5000 CDs/Vinyls/Books/Posters/DVDs... Or order free in:
Nuclear Blast - Deutschstrasse 40 - D-73172 Donzdorf - Germany
Tel: 07163 928226 - Fax: 07163 245544 - e-mail: nuclear@nuclearblast.de oder:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

Jag tenderar att vara ett extra cynisk denna månad. Förmodligen har det med kristalliserat vatten och ledsna termometrar att göra – i vanliga fall brukar jag vara tämligen solidarisk och öppensinnad. Men det dåliga omdöme som uppvisas på egenproducerarkanten kan ibland få det att svartna för ögonen – oavsett årstid (letar du efter beröm kan du hoppa över den här delen av texten). Jag tänkte därför dela med mig av ett enkelt tips: fokus. Jag struntar till exempel i följande; vilken musikutbildning du har, hur många halvkända artister du agerat förband åt, din mammas fantastiska recept på köttbullar, vilken häftig lo-fi-trustning du spelat in med, varför du inte har råd med en ny förstärkare och när sista nattbussen till Borås avgår från Nils Ericson-terminalen. Sådan säljer man inte sin produkt med. Men missförstå mig inte – ett personligt brev går alltid hem. Keep 'em coming, boys and girls!

Ett utmärkt exempel på musik som talar för sig själv är **White Soul**, ett gäng killar som dock är aningen extrema i motsatt riktning. Jag misstänker att de härstammar från Göteborgstrakten, då ett 031-nummer bifogats som info. Hur som helst svänger de. De har spelat in tre oemotståndliga fest hela natten-rökare med en sångare som får Little Richard att framstå som krystad. Den skrovliga, ylande halvfalska falsetten i *Jealous Boyfriend* är helt underbar. Ljudet är sunkigt. Spela roll. *Holyday* är soulglädje rakt igenom. Gitarren är ostämd. Prisa Gud! Då Kinks-dof-tande *Permanent Blister* klingar ut bankar jag hammaren i bordet och domen är fälld: White Soul gör helt ogenerat skäl för namnet.

Lite pressad situation blev det när jag insåg att Hannes från Slagsmålsklubben skickat in ett smakprov på sitt soloprojekt **Din Stalker**. Killen kunde ju ha en sämre meritlista. *Herr Reporter* rullar ut mattan och jag är såld direkt. Var melodierna kommer ifrån vet jag inte, karln måste ha ett helt barnkalas i huvudet. Visserligen ägnar sig denne stalker åt electronica i en tyngre, mer skruvad skola än SMK. Men finesserna, rytmerna och melodierna är omisskännliga.

My Closest Friend är stolta över att presentera sin nya prestation *Six Point Five Inches of Pure Stainless Heartache* – musik de med råtta kallar sin egen. Jazz, country, pop och electronica samsas om utrymmet och lyckas kompromissa utan att någon hamnar i skymundan. Främsta anledningen till att jag nämner My Closest Friend stavas *The Egg Or the Hen*, en behagligt svängig liten sak som sätter en standard som resten av låtarna tyvärr inte når upp till.

Som en mer jordnära variant av Massive Attack har **Grand Hammer** charmat mig totalt med samplingar, värme, själ och en otrolig sånginsats av Petra Andersson. Musiken lunkar på i midtempo, men överallt finns tjujsiga detaljer att fascineras av. Produktionen känns helt rätt och vad denna duo har för ärende i en osignadspalt förbyrillar mig.

Christian Thunarf

Kontakt

White Soul: bobboc@hotmail.com

Din Stalker: hannes@djurandmir.se

My Closest Friend: info@myclosestfriend.com

Grand Hammer: andersson_petra@bred-band.net

satsade hon på att arbeta på egen hand och gav ut sin första skiva för tio år sedan. På tredje albumet fortsätter hon att skriva strålände, innerlig musik och blandar gitarrer, stråkar och subtila elektroniska rytmer. Det är melodiskt, melankoliskt och gnistrande vackert, en helgjuten produktion över vilken Hoffmans isigt sensuella stämma svävar med ärliga och innerliga ord om livet. Kolla in spår som *Ghost You Know*, *White Sheets* och *Reasons to Fall*. Vilka låtar!

Med andra ord är det här ett ypperligt album och jag skulle inte bli förvånad om det så småningom hamnar på min årsbästaista.

Robert Lagerström

THE HORROR THE HORROR

The Horror The Horror

TAPETE RECORDS

Med ett sånt bandnamn borde jag avguda The Horror The Horror. I magnifika *Apocalypse Now* väser Colonel Walter E Kurtz i Marlon Brandos gestalt just de orden. Vet inte om svenska The Horror The Horror tänkt på Brando eller den ångestfuktiga djungeln när de kom på det bandnamnet. Bra är det i alla fall.

Dessa svenska låter engelska. Bandet har ett hyfsat eget uttryck som i vissa stunder går att spåra till Suede och Television. Det är välgjord popmusik men jag saknar det lilla extra som gör att det sticker ut. Tror att nästa kan bli bättre då de förhoppningsvis hittat sitt sound ännu mer. Som det är nu är det bara *Twice in a Lifetime* som har en grym gitarrslinga och en bra refräng. Resten blir en jämntjock sörja. Eller som Colonel Kurtz kanske skulle sagt: "What do you call a journalist who accuse musicians? Assassin!" Eller något i den stilen.

Per Lundberg GB

ISLANDS

Return to the Sea

ROUGH TRADE/BORDER

Jag måste erkänna att The Unicorns tog mig med storm. Det skräpiga soundet, den knivskarpa melodikänslan och det ohämmade uttrycket skapade tillsammans med en förbluffande idériekedom riktigt stor musik. När två av medlemmarna nu går vidare med projektet Islands blir resultatet nästan lika strålände.

Med sångaren, gitarristen och keyboardspelaren Nick Diamonds och trummisen J'aime Tambour som plattform handlar det fortfarande om starka låtar med svindlande texter som framförs lekande lätt utan några pretentioner. Materialet är mer välproducerat och sammanhållet än tidigare och de gnistrande poppärorna har sin givna plats (lyssna bara på *Rough Gem*). De kompromisslösa kanadensarna har gjort en alldeles utmärkt skiva som inleds med en låt som klockar in på nästan tio minuter. Vackert så.

Robert Lagerström

JR EWING

Maelstrom

BPOF/BONNIERAMIGO

Släng in alla känslor du har i en hatt, blanda om ordentligt och dra sedan ett par förslag för varje låt. Kombiner sedan detta med fem musiker som efter två fullängdare haft möjligheten att utforska och ta till sig nya erfarenheter, med allt ifrån spelningar på Oslos mindre scener, till ett skivsläpp på Mars Volta-bolaget Gold Standard Laboratories och turnerande i Europa och USA.

När de nu är tillbaka med sin tredje album är det stor variation de har att erbjuda lyssnaren. Med en stor fyllighet, där instrumenten måste kylas av efter varje låt, vävs det experimentella hos The Mars Volta in med ett enstaka Metallica-gitarrplock och sång som går från Johnny Rotten till Bad Cash Quartets Martin Elison.

Precis som namnen från Dallas skapar de mer eller mindre uppmärksamhet vid varje nytt möte.

Samuel Olsson

EUGENE KELLY

Man Alive

SYMPATHY FOR THE RECORD INDUSTRY/BORDER

Med tanke på att Eugene Kelly är en sångare med en ljuvt vek stämma och en låtskrivare med förkärlek för vackra popmelodier och finurliga texter så är det svårt att förstå hans svaghet för fläskiga gitarrieff. Det var den som gjorde plattorna med Eugenius nära nog olysningsbara och förpassade bandet till popens lägre divisioner trots en och annan ljuspunkt och högljudda fans som Kurt Cobain. Därför kan man inte annat än dra en lättnadens suck när Kelly redan i första låten på solodebuten försäkrar att: "I'm done with noise". Gitarrop av klassisk skotsk modell – och en och annan countryflirt – ersätter de skräniga gitarrenna på hans bästa skiva sedan The Vaselines.

Tyvärr har Kelly fortfarande problem med att han maler samma tre ackord om och om igen tills låtarna bara smälter ihop. Men *Man Alive* är i alla fall ett stort steg i rätt riktning.

Dan Andersson

DAVE KNUDSEN

The Weeping City

BORONDA RECORDS

Dave Knudsen verkar gilla fåglar som flyger. Eller åtminstone att sjunga om dem. Dave har en mjuk röst med skönt djup och patina. *The Weeping City* framstår efter några lyssningar som ett älderdomligt album. En countryskiva menad att spelas upp på Grand Ole Opry i Nashville, Tennessee. Arrangemangen känns gamla på ett trevligt sätt. Daves sätt att sjunga känns även det old school. Och så var det de här fåglarna. Skivan inleds och avslutas med fågelkvitter. Dave Knudsen är en ny och trevlig bekantskap.

Per Lundberg GB

LIARS

Drum's Not Dead

MUTE/EMI

Många var vi som inte riktigt förstod Brooklynbandet Liars vändning från skranglig punk-funk till artt skogsnoise med häxtema. Men efter det att första chocken lagt sig visade sig *They Were Wrong, So We Drowned* vara en av 2004 års absolut bästa skivor, fylld av progressiv bråte, vackert oväsen och skogsromantik.

MONO

You Are There

TEMPORARY RESIDENCE/BORDER

Är du beredd att sjunka in i gitarrvibrerande mänskensbrinnande musikaliska epos? Vill du fysiskt insupa solnedgången och konservera känslan? Kan du ibland tycka att ditt liv bara påminner om en urvattnad version av någonting betydelsefullt? Varför har du då aldrig låtit Mono visa dig vägen?

Mono är från Japan. De är fyra instrumentalister och magiker. De frälser människor via små små ljud och stora stora muller. De kliar dig på det ställe på ryggen där du inte når för att i nästa stund äta dig till frukost. Mono gör allt det där du själv vill hinna med under din livstid. Fräsa och spraka som ett meteoritregn, smeka kärlekens uppenbarelse igen och igen och uppfylla världen med den rusiga känslan av att leva livet till dess yttersta gräns. Och sedan sluta ögonen i lugn förvisning om

Inte en koskälla eller någon stillfull hihat-lyftning utan bara sheffieldsk kärvhet och tysk bakgårdsestetik. En flytt till Berlin sägs också vara orsaken.

Steget till *Drum's Not Dead* är inte lika stor vid ett första öronkast. Kanske har tiden vridits fram ytterligare något år – jag tänker mig kanske 1983-85 någonting. Sonic Youth runt *Halloween* och *Bad Moon Rising*, något sådant – Bob Bert på trummor och gnisslande gitarrer. Men att Liars hämtar från historien känns på det hela taget ganska irrelevant, deras uttryck är alldeles för säreget och fulländat för att hamna i skuggan av den. Istället blir det ännu en temaskiva. Denna gång kring relationen mellan The Drum och Mount Heart Attack, ett ying/yang-förhållande mellan den kreativa utlevande uppsluppenheten hos The Drum och tvivlet, oförmågan och självläsningen hos Mount Heart Attack. Som, säger de själva, också återspeglar relationen mellan de drivande medlemmarna Aaron och Angus när de arbetar. Ett förhållande som auditivt visar sig i *Drum's Not Dead's* spänningar mellan det nervöst melodiosa och det rytmiskt säkra. Mellan det ytspänningsskira lugna och det massiva percussiva. Visuellt på en medföljande DVD med hela tre filmer till varje spår. Visserligen inte alls lika intressant som skivan men klart beundransvärt.

Å andra behöver jag inte alls vara medveten om detta, inte alls. Det är egentligen bara i vägen. När jag ser dem live, någon vecka efter det att jag fått *Drum's Not Dead*, finns det en distans och lekfullhet som jag med mina kvasiutläggningar bara suddar bort. För Liars är inte alls tråkiga eller arty på något jobbigt sätt. Nej, deras musik är bara skimrande vacker, knäpp och fruktansvärt vital och glödande. Jag kan rabbla adjektiv i oändlighet utan att egentligen komma någonstans. Förstå bara att det är galet bra.

Fredrik Eriksson

ANDREAS MATSSON

The Lawlessness of the Ruling Classes

HYBRIS/BORDER

Att jag som 14-åring ens skulle tänka tanken att en dag stå och damma av mina Popsicle-plattor hade varit ofattbart. Låtar som *Hey Princess* och *Sunkissed* hjälpte mig att finna en identitet, jag var "indie" och ingen skulle få ta det ifrån mig.

att det var allt och att allt är gott. Mono har sett och gjort detta. Mono är början och slutet, Mono är krafftfullare och härligare än Gud någonsin kan vara. Mono är bandet som ännu en gång levererat en samling låtar till sina lärjungar för att påminna om vilka vidunderliga världar som bor i luftens vibrationer. Att utsättas för *You Are There* är som att bli kär. Jag vet, för jag är det.

PS. Världens bästa och mest storslagna låt heter *Yearning*. DS.

Gary Landström

Tolv år har gått sedan dess och än en gång hör jag Andreas Mattssons stämma ljuda ur högtalarna. Min första reaktion resulterar i en suck, låt Popsicle stanna i graven – gå vidare. Efter några varv av *The Lawlessness of the Ruling Classes* och med en stor nostalgisk reunion med *Laquer*, *Abstinence* och den självbetitlade *Popsicle*, känns Mattssons debut bra. Ljudet är mycket renare, då det bara är en person som står för musicerandet istället för fyra. Att åren mellan 20-30 är över och att det snarare lutar mot 40 kan höras, både musikaliskt och textmässigt då just lekfullheten försvunnit och ett större allvar tagit plats.

Under de senaste sex åren har han samlat ihop material, som han själv uttryckt det, inte passat för något annat. Det har resulterat i en skiva fattig på hits men ändå rik på stämning. Det är en perfekt skiva till en fika, en lugn gathering, eller som tröst när du känner behov av ensamhet. Det är svårt att inte anknyta till det förflutna, så om det är fler skivor på gång hoppas jag att det finns fler strängar på lyran så att Popsicle får stanna i det förflutna och att Andreas Mattson istället kan göra en Morrissey.

Samuel Olsson

MARTIN MCFaul

Pop Mansion

IMPERIAL/BONNIERAMIGO

Pop Mansion låter som en platta som blivit till på en efterfest någonstans i ett konstnärs-kollektiv i Göteborg. Förmodligen fanns José Gonzalez, Martin Hederos och Jens Lekman med på festen, och förmodligen dracks det mycket rödvin och kedjeröktes en hel del. Det blev sent och framåt småtimmarna plockade Martin McFaul fram gitarren och började komponera.

Det finns ingen grund för de antagandena, det är bara min goda fantasi som fått leva ut, men faktum är att sanningen inte verkar ligga så långt därifrån. Martin McFaul har visserligen ett irländskt efternamn, men han är en äkta göteborgare, uppväxt i Guldheden och välbekant med såväl spåravnar som sorgsna gitarrackord. Han hanterar speciellt ackordet D-moll som om det vore av guld, och i det här fallet är det inte långt ifrån.

Mycket riktigt är han också bekant med Martin Hederos som tillsammans med bland andra Jukka Rintamäki från Silverbullit och Johan Forsman (som producerat Hellström, TSOOL och Caesars) också medverkar på skivan.

Lite spretigt i tongångarna, men genomgående finstämt. Influenserna verkar framförallt komma från The Soundtrack of Our Lives, men *Pop Mansion* innehåller mest charmiga icke jämförbara egenheter. Är sedan länge hemligt förälskad i Göteborg, i jargongen, känslan och musiken. Tack vare *Pop Mansion* och helgjutna låtar som *Train* och *So Tired of Myself* växer kärleken till något som snarare liknar passion. Gabriella Fäldt

THE MINUS 5

The Minus 5 (aka The Gun Album)

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Det är stundtals helt lysande pop The Minus 5 levererar. Men det är lite skumpigt på vägen mellan topparna. Högst däruppe spricker det upp i ett soligt kaliforniskt leende från slutet av 60-talet – till och med Brian Wilson ler. Men nere i dalgångarna är det mörkt, kallt och fuktigt. Lite som på The Cavern Club i Liverpool.

Per Lundberg GB

BARBARA MORGENSTERN

The Grass is Always Greener

MONIKA ENTERPRISE/DOTSHOP.SE

Det har gått tre år sedan Barbara Morgensterns förra skiva *Nichts Muss*. Är som Barbara fyllt till max verkar det som. Först och främst den långa världsturnén som inspirerat stora delar av albumet och sen samarbetet med Robert Lippok från To Rococo Rot som resulterade i albumet *Tesri*.

Visst hörs det att hon inspirerats. Skivan låter mer utvecklad än tidigare Morgenstern-skivor. En viss influens från Robert Lippoks programmeringar går att ana. Så allt är bättre nu då? Nej, faktiskt inte. Visst har skivan några av Morgensterns starkaste spår någonsin, som avskalade *Quality Time*, men i övrigt så lastar hon på lite för mycket. Ett pianoklink här och en syntslina där som hon faktiskt borde rensat bort. När jag intervjuade henne i höstas pratade hon om att hon ville göra en mer klassisk popska och det har hon förvisso gjort. Men det var synd att hon sorterade bort sin minimalistiska ådra och överlastade så många spår på kuppen.

Mats Almegård

MORNINGWOOD

Morningwood

CAPITOL/EMI

New York-bandet beskriver sin debutplatta som "A monster truck having sex with a Bond girl." Enligt mig är musiken ett rockigt Hubba Bubba-gummi, vars feta bubbla har smaken av en new wave-pop som är kombinerad med en pånyttfödelse av garagerock. Producent är Gil Norton som bland annat har Echo & The Bunnymen, The Pixies och Foo Fighters på sin meritlista. Gruppens influenser kan hänvisas till The Stooges, Sahara Hotnights och The Sounds.

Smash-spåret är den svängiga syntpunk-hiten *Nth Degree* som Morningwood släppt en singel och gjort en stilfull musikvideo på. *Babysitter* har en suverän taktpuls som står och kokar låten igenom, vilket leder till att det är svårt att sitta still via den kraftfulla dansenergin som tonas ut. Sångerskan Chantal Claret uppträder med utmanande energi och uttrycker sig med komisk lyrik med sin sexigt betonande röst som gör sig extra het i *Take Off Your Clothes*: "When I see you baby/I wanna take off your clothes/Just rip off your clothes/Just take off your clothes".

Plattan bär på en fet överskottsenergi som smacker ut en rockbomb av tuggummipop – precis som ett debutalbum ska efter eviga repningar i önskan att få göra premiär.

Martin Enander

MORRISSEY

Ringleader of the Tormentors

ATTACK/SONYBMG

Har Morran gått och blivit kär på gamla dar? Trots albumtiteln får man intrycket att hans liv kanske inte är så plågsamt längre. Mannen som en gång gjorde sig känd för sexuell avhållsamhet sjunger texttrader som: "Now I'm spreading your legs, with mine in between." O la la. När fan blir gammal blir han religiös som det heter, och i Morrisseys fall verkar det som om cynismen och världsföraktet ersatts av ett visst mått av livsbejakande.

Fast tro nu inte att han har förvandlats till någon belåten Per Gessle-figur. Världen får honom fortfarande att vilja spy men skillnaden mot förr är att han hittat en anledning att vilja leva. Han har slutat gråta och kanske, ja hittat sig själv. Den personliga triumfkänslan påminner mig om Kevin Rowlands solocomeback *My Beauty*.

Montag Mania - Piraya

En fantastisk mix av Brasiliens psykedeliska 60-tal (tropicalia), Barcelonas mestizo-scen, punk, postpunk, rytmer, alternativ rock och svenska texter. Se Montag Mania som förband till Daniel Lanois på Berns i Stockholm 27 april.

www.montagmania.com

Amanda - Tres

Amanda är en samling rocksångare, folkmusiker, popartister, klassiskt skolade musiker och skådespelare i en salig, skönsjunga-blandning. På albumet "Tres" rymms keltisk folksång, svensk pop, halling, salsa och opera. Egna tolkningar av Titiyos "Come Along", U2's "With Or Without You" och Kents "Om du var här". Amanda tas alltid emot med stor entusiasm. Nu är det DIN tur!

www.footprintrecords.com

Martha Redbone - Skintalk

Den kritikerosade amerikanska sångerskan Martha Redbone har precis släppt sitt andra album. Plattan innehåller en samling briljanta soulsånger, framförda utan samplingar och maskiner. Marthas mission är att få tillbaka den "riktiga soulkänslan". På "Skintalk" har hon lyckats.

www.martharedbone.com

Miriam Aïda - Meu Brasil

Miriam Aïda, känd från bl a A Bossa Eletrica, kommer nu med det nya albumet "Meu Brasil", som är en akustisk upplevelse av brasiliansk, jordnära musik sprungen ur passionen till den brasilianska musikskatten.

www.connectiverecords.com

Thomas Tjärnkvist - Ben fetur

"Med Ben fetur intar Thomas Tjärnkvist en ställning som en av landets mest innovativa artistiska skaparkrafter". Dan Marklund, Piteå-Tidningen
"Ben fetur är årets hittills fetaste utropstecken när det gäller svensk pop." Fredrik Thunberg, Helsingborgs Dagblad

www.benfetur.com

David Wilczewski - Room in the clouds

"Room in the clouds" är mogen och avspänd jazz/fusion-musik från en musiker som också är lika begåvad som kompositör - härligt gränslös och med influenser av world music.

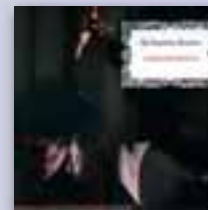
www.opus3records.com

My Engström Renman - Abdominous

My Engström Renman är en ny, svensk stark röst som på "Abdominous" frottar sig med gräddan av unga, svenska jazzmusiker. Hon hämtar inspiration från Beatles, John Barry, Dr. John, New Orleans och strävar efter massivt sväng. En platta med grymt bra magkänsla!

www.footprintrecords.com

LOVESTREAM RECORDS

opus

FOOTPRINT

dôme

CONNECTIVE

| CDA/Compact Distribution AB | Box 4225
| 102 65 Stockholm | tel: 08-442 11 20
| fax: 08-442 11 33 | cda@cda.se | www.cda.se

LUGER PRESENTERAR:

THE FINE ARTS SHOWCASE

6/4 INKONST, MALMÖ
14/4 PUSTERVIK, GÖTEBORG
12/4 DEBASER, STOCKHOLM
FÖR FLER DATUM SE WWW.LUGER.SE

STARS

(CAN)
6/4 DEBASER, STOCKHOLM
7/4 STICKY FINGERS, GÖTEBORG
8/4 LOPPEN, KÖPENHAMN
9/4 VOXHALL, ÅRHUS

MICAH P HINSON

(US)
11/4 KÄGELBANAN, STOCKHOLM
12/4 MEJERIEI, LUND

PETTER

12/4 NALEN, STOCKHOLM
22/4 KB, MALMÖ
FÖR FLER DATUM SE WWW.LUGER.SE OCH WWW.PETTER.NU

THE CONCRETES

+ SUPPORT: EL PERRO DEL MAR

13/4 KAJSKJUL 8, GÖTEBORG
14/4 MEJERIEI, LUND
15/4 BERNIS, STOCKHOLM

THE YOUNG KNIVES

(UK)
14/4 STOCKHOLMSNATT @ DEBASER, STOCKHOLM

ANDREAS MATTSSON + TAPE

15/4 STENHAMMARSALEN, GÖTEBORG
19/4 KB, MALMÖ
23/4 SÖDRA TEATERN, STOCKHOLM

THE SISTERS OF MERCY

(UK)
17/4 KB, MALMÖ
18/4 TRÄDGÄR'N, GÖTEBORG

THE RADIO DEPT.

19/4 KÄGELBANAN, STOCKHOLM
21/4 MEJERIEI, LUND
30/4 KB, MALMÖ
FÖR FLER DATUM SE WWW.LUGER.SE

BLACK MOUNTAIN

+ BLOOD MERIDIAN

(CAN)
(CAN)
20/4 MUSIKENS HUS, GÖTEBORG
21/4 DEBASER, STOCKHOLM
22/4 ROCKBOTTOM, OSLO

DANIEL LANOIS

(CAN)
21/4 TRAIN, ÅRHUS
23/4 VEGA, KÖPENHAMN
24/4 TRÄDGÄR'N, GÖTEBORG
25/4 KB, MALMÖ
26/4 KATALIN, UPPSALA
27/4 BERNIS, STOCKHOLM
29/4 BERGENFEST, BERGEN

BLIXA BARGELD

(D)
26/4 STENHAMMARSALEN, GÖTEBORG
27/4 SÖDRA TEATERN, STOCKHOLM

BROKEN FAMILY BAND

(UK)
29/4 DEBASER, STOCKHOLM

CALEXICO & IRON & WINE

(US)
(US)
30/4 BERNIS, STOCKHOLM
2/5 TRÄDGÄR'N, GÖTEBORG

THE FLAMING LIPS

(US)
2/5 CIRKUS, STOCKHOLM

NICOLAI DUNGER

2/5 INKONST, MALMÖ
3/5 STENHAMMARSALEN, GÖTEBORG
4/5 KULTURKAMMAREN, NORRKÖPING
6/5 NALEN, STOCKHOLM

BETTYE LAVETTE

(US)
4/5 BERNIS, STOCKHOLM

JASON COLLETT

(CAN)
4/5, KÄGELBANAN, STOCKHOLM
6/5 STICKY FINGERS, GÖTEBORG

THE NEW PORNOGRAPHERS

(CAN)
4/5 INKONST, MALMÖ
5/5 KÄGELBANAN, STOCKHOLM
6/5 GARAGE, BERGEN
7/5 JOHN DEE, OSLO

THRICE

(US)
+ SUPPORT: HUNDRED REASONS
THE VALLEY ARENA (US)

6/5 GARAGE, OSLO

7/5 DEBASER, STOCKHOLM

DAN BOECKNER

(CAN)
9/5 GARAGE, OSLO
10/5 MEJERIEI, LUND
11/5 WISH, GÖTEBORG
12/5 DEBASER, STOCKHOLM

JOSH ROUSE

(US)
+ SUPPORT: HOWIE BECK (CAN)
9/5 CHINATEATERN, STOCKHOLM
10/5 STICKY FINGERS, GÖTEBORG
11/5 KB, MALMÖ

JANA HUNTER

(US)
11/5 SÖDRA TEATERN, STOCKHOLM
12/5 GARAGE, OSLO

BELLE AND SEBASTIAN

(UK)
+ SUPPORT
13/5 KB, MALMÖ
17/5 BERNIS, STOCKHOLM
18/5 TRÄDGÄR'N, GÖTEBORG

NEKO CASE

(CAN)
13/5 STICKY FINGERS, GÖTEBORG
14/5 SÖDRA TEATERN, STOCKHOLM

FÖR MER INFO OM ÅLDERSGRÄNSER, TIDER, BILJETTER,
FLER KOMMANDE KONserter SAMT TURNÉER MED
VÅRA SVENSKA BAND SE WWW.LUGER.SE

WWW.LUGER.SE

GYRO.

Gymnasium Rock City Hultsfred

Gymnasium Rock City i Hultsfred startar sin verksamhet hösten 2006. Skolan har en mycket nära anknytning till musikkulturen och musikindustrin. Två program är aktuella: Handel och arrangörskunskap med inriktning musikindustrin och Ljud och bild med inriktning digital media. Fullt utbyggd kommer skolan att ha ca 200 elever. Lärandet präglas av ett tematiskt arbetssätt utifrån verklighetsbaserade projekt i nära relation mellan elev och lärare.

Vi söker inför hösten

Rektor - heltid

Du har det övergripande ansvaret för skolan. Du leder och utvecklar ett team som tillsammans ska lösa uppdraget och utveckla lärandet inom programmens områden. Du marknadsför skolan och arbetar långsiktigt för skolans goda renommé. Förutom erfarenhet från musikbranschen har Du ett starkt engagemang för utveckling av skolans profil. Tjänsten kombineras under första året med undervisning i branschkunskap/modern musikkultur eller ekonomiska/administrativa kurser eller matematik. Tjänsten tillsätts med fördel under senare delen av varen.

Lärare

Du har en holistisk syn på lärandet och ser samarbete över ämnesgränser som ett naturligt arbetssätt. Vi ser mycket positivt på om du har erfarenhet från musiklivet eller ett genuint musikintresse.

- 1 Medieproduktion, mediekunskap, rörlig bild, ev. estetisk verksamhet (80-100%)
- 2 Svenska, engelska (50 - 100%)
- 3 Matematik och ekonomiska/administrativa kurser (65 - 100%)

Tjänstegraden beroende på antalet klasser som startar till hösten.

Du kan läsa mer om skolan på www.gyrockcity.se
Vill du veta mer kontakta:
Yvonne Hammarberg, 0702-83 08 23 eller Ulf Wänersjö, 0709-42 87 64.

Välkommen med din ansökan senast den 5 april via mail till info@gyrockcity.se eller per post till Gymnasium Rock City, Box 170, 577 24 Hultsfred (märk kuvertet Ansökan Gymnasium Rock City)

Dessvärre känner jag inte riktigt igen mig i den här nya och gladare Moz. Kanske beror det inte så mycket på albumet som på hans stigande popularitet. Det är svårt att lyssna på Morrissey utan att samtidigt tänka på hyllningskören från alla 30-åriga medlemmän som inbillar sig att bara de förstår vad det rör sig om.

Men när jag skalar bort allting runtomkring och bara tänker på musiken kommer jag fram till att jag älskar *You Have Killed Me* och *At Last I Am Born*, att jag har svårt att höra Morrissey sjunga om sex (föreställer mig att han är tillsammans med någon idiot som inte är värd honom) och att skivan är bra men inte i närheten av den geniala och fantastiska *You Are the Quarry*. Texterna är inte lika vassa och träffar mig inte lika hårt. Men det innebär förstås ändå att det står skyhögt över det mesta. Moa Eriksson

MS. JOHN SODA

Notes and the Like

MORR MUSIC/BORDER

I ett tillstånd där jag finner electro ytlig och livlös och är beredd att lämna genren i back-spegeln räddar Ms. John Soda åtminstone förmiddagen med sin värmande variant av kall electropop. *Notes and the Like*, duons andra fullängdare, är till hälften stråk- och stämmsbaserad, som Midaircondo-minnande *A Million Times* och *A Nod On Hold*. Andra halvan utgörs av en lågmäld variant av Miss Kittin som tagit sånglektioner; *No. One* och *Outlined View*, varav den senare är helt klockren.

Till en början något av en petitess, men – i brist på bättre uttryck – skivan växer som en bönstjälk.

Christian Thunarf

MUSIC AM

Unwound from the Woods

QUATERMASS

Hur får du en grå dag att upplevas som ljus och schön, eller en lång tägresa genom de oräkneliga tallarnas land att inte kännas tråkig och oändlig? Författaren och musikern Luke Sutherland, med ett förflutet i Long Fin Killie och Mogwai, har tillsammans med sina två tyska vänner Volker Bertelmann och Stefan Schneider släppt sin andra fullängdare. Med perfekt precision har de var och en lyckats sammanföra sina personliga musikaliska egenskaper, vilka de burit med sig från forna resor. Erfarenheterna är allt från klassiska pianotolkningar till electronica och gitarr-baserad indie-rock och när de nu blandas ihop exploderar det i en stor känslöyttring.

Som åhörare, eller rentav åskådare, får jag följa med in i ett ljudlandskap där det elektroniska och akustiska varmt och ömt kramar om varandra. En stor blandning där det instrumentala avlöser djupare poetiska uttryck.

På skivan finns låtar som hjälper till att forma en sinnesstämmning, som får varje nytt ögonblick att kännas spännande och utforskat, liksom öppningsspåret *Always*, där Sutherland (med ett viskande, som enbart kan överträffas av Robert Smith i The Cures *Lullaby*) ger tid för eftertänksamhet. Att ljuset sipprar fram ur de grå molnen, eller att jag bara längtar efter att räkna tallar genom ett smutsigt tågönster, blir till sist ett faktum.

Samuel Olsson

NE-YO

In My Own Words

DEF JAM/UNIVERSAL

Det ynglingen Ne-Yo är nästa stora amerikanska r'n'b-stjärna är glasklart efter att ha umgåtts med *In My Own Words* ett tag nu. Allt är så snyggt producerat, både vad gäller musiken

och bookletten, och låtarna berör definitivt mer än all den dussinsoul som presenteras dagligen. Ne-Yo verkar ha attityden för att tilltala grabbarna men framförallt känsligheten och stilen som garanterar att han aldrig behöver oroa sig för att vara utan het dejt i helgen. Usher har fått en värdig utmanare – känn pulsen stiga till *Sign Me Up*, bumpiga *I Ain't Gotta Tell You* och massiva O'Jays-samlade *Get Down Like That!*

Gary Landström

NEBULA

Apollo

SWEET NOTHING/BORDER

De andra plattor med Nebula som jag hört eller har stående hemma i hyllorna hamnade utan tvekan i stonerfacket. Och även om nya *Apollo* fortfarande bär visuella spår (rymd-omslag, låttitlar som *Orbit* – utöver albumets namn) så är den grenen utbytt mot aningen mer solid och traditionell rock. Ett grepp de behåller väl, och är skönt för variationen. Stoner i all ära, men ibland blir det för körigt att som en jordfräs skoningslöst vara nedkörd i en drogdimma av fuzz och wahwah-pedaler.

The Eagle Has Landed och *The Alchemist* hade förvisso platsat på valfritt Monster Magnet-album från 90-talet, men den samsas med mer raka fyrtaKts-bomber som *Controlled* och *Ghost Ride*. Dessutom blir bossanova-utflykten i *Decadent Garden* ett lika roligt som oväntat tillskott i den redan starka låtsamlingen.

Niklas Simonsson

NIGHTMARES ON WAX

In a Space Outta Sound

WARP/BORDER

George Evelyn har till slut lyckats åstadkomma nya excellenta chill out-spår sedan förra plattan *Mind Elevation* från 2002 trots att rökdimmorna utan tvekan legat tunga varhelst han rört sig.

Utöver kriminalklassat rökverk intresserar sig George/Nightmares On Wax/DJ EASE för musikaliska klanger, fjäderlätta gitarrlicks och totalfett basfladder. Dessutom snygga orgelackord, repetitiva grundrytmer och det vi slarvigt kallar världsmusik. Varje ny Nightmares On Wax-platta är en brygd bestående av dessa ingredienser. Perfekt passande för den såsiga efterfesten eller yogastunden med väninnorna.

In a Space Outta Sound är ännu ett potentiellt introvert ögonblick från Leeds utsmyckat med massvis av fint krimskrams från såväl Orienten, Afrika som Karibien. Om du inte förstår det redan så vill jag förtydliga att Nightmares On Wax är bra för din hälsa – rena huskuren faktiskt – och det är inte olagligt på något sätt. Kan med fördel konsumeras mot stressrelaterade åkommor.

Gary Landström

NO MOVEMENT NO SOUND NO MEMORIES

Removed/Acetate

LUX NIGRA/DOTSHOP:SE

Thaddi Herrmann är inte bara ansvarig för skivbolaget City Center Offices och den tyska tidningen De:Bug. Tillsammans med Michael Zorn skapar han också underbar mörk musik under ett av musikhistoriens längsta namn. Den här CD:n samlar två tolvummare och bjuder också på extralåten *Fabric*.

De inledande sex remixerna på sju år gamla *Removed* levereras av storheter som Pole och Arovane. Låter sju år gammal elektronisk musik trist? Tänk om. Det här är sann kretskorts-magi. Inte bara för att mixarna sinsemellan skiljer sig mycket från varandra, även för att NMNSNM:s originallåt är helt fantastisk. Detsamma gäller såväl extraspåret som de sex mixarna på nya tolvan *Acetate*. De som remixat den är bland andra Modeselektor och DJ Maximus. Ett måste!

Mats Almegård

PETTER P
UNIVERSAL

Den vita svenska medelklassrappens portalfigur är tillbaka med en ny skomodell. Ja, och sin femte fullängdare.

På den försöker han lite oroligt få med lite av varje för att tillfredsställa så många som möjligt. Han jobbar med landets mest begåvade underjordiska beatmakare Embee, Kaah och gamle vapendragaren Thomas Rusiak. Trots detta blir plattan inte den bomb man hoppats på. Rusiak gör vad han kan med lite mörka halvsuggestiva beats utan att få dansgolvet att lyfta (förutom i *Grannen é vild* där basen flaxar skönt). Och Kaah levererar pliktskyldigast (och helt väntat) sitt plastiga Prince-sound jag älskar så mycket på *Inte som dom säger* medan Embee samplar Håkan Hellström i *Storstadsideyll*. Trots (eller snarare på grund av) denna genomskinliga panikåtgärd lyfter låten inte. Crunksnuskviskandet tillsammans med Neneh Cherry i *Tête á tête* känns också snott, dessutom förvånansvärt barnlilatet. Singeln *Det går bra nu* har vi också hört förut och partyboostern *Eller?* tillsammans med crewet Natural Bond förutsåg jag för två veckor sedan. Och till långsamma *Kickar tillbaka* håller jag på att somna.

Det enda som återstår som Petters signum är hans vokala insatser. Och de är ju, för att vara sanningsenlig, inte rakt igenom lysande. Flytet är ofta stappligt och texterna hafsverk med återkommande nödrim. Det låter heller inte speciellt tufft med några inslängda "Come on" eller "Rock on" här och var.

Det är bara att inse att Petter inte längre äger tronen. Hade detta varit Petters debutplatta år 2006 hade han aldrig ens anträt den. Gary Landström

PRINCE
NPG/UNIVERSAL

Den moderna popfunkens urfader har bestämt sig för att bjuda in till party igen, tolv nya spår blev det för alla oss som fortfarande hoppas och tror att Prince har otrolig musik i sig. Och visst är det så. Men i all sin vardagliga flummighet verkar fokus inte finnas i sig. Jag är nämligen av den bestämda åsikten att Prince är en av få musiker som skulle kunna leverera den ultimata plattan som får alla andra i branschen att kasta in handduken. Som det är nu låter det istället för mjukt, lillkillen kör för ofta på rutin och gör kärlekslåtar som är alldeles för gulliga. Och då blir resultatet "bara" godkänt när han egentligen kunde/borde vara nyskapande.

Allt man normalt väntar sig finns i alla fall på *3121*; *Raspberry Beret*-pop i *Fury*, sexsnacket och njutningskvidandena (som Moneybrother försöker göra till sina) i *Satisfied*, klubbfunken i heta singelspåret *Black Sweat* som visar att Prince kan konkurrera med samtida storproducenter samt det atmosfäriska maskinella soundet i titelspåret. Dessutom gospelinspireerade *Get On the Boat* där sångerskan Tamar ges lite plats och bossasvala kärleksballaden *Te Amo Corazon* som faktiskt känns malplacerad.

Som vanligt har han skrivit, producerat, spelat och sjungit nästan allt själv. Blåsare med Maceo Parker i spetsen bidrar snyggt och ett fåtal musiker, inklusive gamla kompisen Sheila E, får delta på ett par spår utan att man märker någon större skillnad. Sammantaget är *3121* en väntad besvikelse, det blir lätt så när förväntningarna är skyhöga.

Gary Landström

RAISED FIST
SOUND OF THE REPUBLIC
BURNING HEART/BONNIERAMIGO

Ur den flod av arga band som drog igång den svenska hardcorescenen under 90-talets första hälft är Raised Fist så gott som ensamma överlevare. Lika hårda, lika tuffa, men nu mera metall.

Personligen har jag aldrig gillat norrlänningarna särskilt mycket, men nya, starka skivan *Sound of the Republic* tvingar mig faktiskt att rita om min bild av bandet. Deras elaka hardcoremetall griper tag med järnnäve, och flera av låtarna är riktigt uppfriskande öronrensare. Som den vindsnabba, metallmanglande *You Ignore Them All* eller den fläskigt moshiga *And Then They Run*.

Men, så har vi den där lite skitnödiga sången. Och den där tuffa tuffheten. Aldrig någon humor eller finess. Alltid hårt och macho. Många älskar Raised Fist för just det. Nu förstår även jag, åtminstone lite grann, varför.

Daniel Axelsson

TOM RUSSELL
LOVE & FEAR
HIGH TONE/ROOTS

Tom Russell har flera strängar på sin lyra. Han har spelat i 18 album med egna låtar, skrivit en kriminalroman och varit med i Lettermans teveshow. Hans musik har tolkats av stora artister som Johnny Cash, Guy Clark och Nanci Griffith.

Medan Russell på förra skivan berättade om ett svunnet USA låter han den här gången sångerna filtreras genom sina egna känslor och upplevelser. Det är stämningsfullt och levande med den ärrade stämman som sjunger om liv och död, om fördömlse, förlåtelse och återuppriktelse. Allra tyngst blir det i *Four Chambered Heart* där Russell lika bittert som obönhörligt gör upp med oss människor och det samhälle vi lever i.

Robert Lagerström

TIMO RÄISÄNEN
I'M INDIAN
RAZZIA/BONNIERAMIGO

Timo Räisänenens andra album är en fin liten historia som är lika rörande som den är poppig. Invirade i halsdukar avlöser låtarna varandra från att sjungas ut ur Räisänenens känsligt vibrerande stämband. Halsduken är till för att hålla igång tinandet av den kyla som varje låt bär på. Jag kan höra att de skrivits av någon från ett land där sommaren är en tacksam lyx som återkommer varje år. Det hörs i lågmåldheten i titelspåret. Det hörs i det svindlande pianospelet på *When My Tear Hits the Floor*. Och det hörs i de bubblande känslorna i *Join the Riot*.

Timo Räisänenens indian är lika vacker som ensam i sin väntan på sommarens gröna vidder. Mikael Barani

SEPULTURA
DANTE XXI
SPV/PLAYGROUND

Precis som en annan Gert Fylking på kungörandet av Nobels litteraturpris vill jag utropa ett "Äntligen!". Äntligen en platta med mina favoritbrassar som faktiskt håller måttet.

Ända sen brödrafejen mellan Igor och Max Cavalera ändade bandets mest framgångsrika sättning efter 1996 års uppskattade *Roots* har det varit rätt lama försök till slagkraftig metall. Den efterträdande vokalisterna Derrick Green är nu inne på sitt fjärde Sepultura-album och nu verkar det som de till slut är inne på rätt spår igen. *Dante XXI* är rappare, tyngre och betydligt intressantare än vad vi fått höra de senaste tio åren. Tänk vad en concept-idé,

lite hardcore och en bisvärm med ilska thrashriff kan göra. Äntligen!
Roger Bengtsson

SHAKA PUNK
LOCO CON DA FRENCHY TALKING
PLAYGROUND

Hiphop, electro, metal, rap, funk... Det är få genrer som inte finns representerade på *Loco Con da Frenchy Talking*. Resultatet är en varierad och färgstark platta, men också aningen svårplacerad. Inte för att det är nödvändigt att placera musik i fack, men för att skapa sig en helhet krävs ofta en röd tråd. Det är svårt att finna den hos Shaka Ponk. Men, om man behandlar varje låt för sig och struntar i att leta totalitet och sammanlänkning blir det desto mer spännande.

Förutom skivans titel är det väldigt lite som skvallrar om Shaka Ponks hemvist. Det franska rockbandet (för det är rockband de titulerar sig som) låter inte alls särskilt franskt, åtminstone inte för den som förknippar det landet med Brigitte Bardot och Françoise Hardy. Tankarna går snarare till USA, stora guldkedjor, skitiga bakgårdar och schyssta rhymes. Men, oavsett om det handlar om fördomar, oförstånd, Frankrike eller Amerika så är det ett intressant album. Tilläggas kan, och bör, att det är en partyplatta som kan få fart på vilket grått dansgolv som helst, och ackompanjerar ett par drinkar på klubben nästan lika bra som en skål jordnötter.

Gabriella Faldt

SICKOAKES
SEAWARDS
TYPE/DOTSHOPSE

Det är möjligt att det är för att postrockens mästare, Mogwai, just släppt sitt kanske bästa album någonsin. Jag vet inte. Sickoakes bygger snygga, långsamma postrockepos på debutskivan. Glockenspiel, saxofon och manglande gitarrer på en bädd av bas och trummor. Stockholmsbandet drar ut melodier och låter dem sväva någon centimeter från marken. Det är vackert och vemodigt skirt, men det förmår inte engagera så värt mycket. Det hänger där i luften, men får inte riktigt luft under vingarna. Inte alls dåligt, bara lite händelselöst.

Mats Almegård

SUZZY & MAGGIE ROCHE
WHY THE LONG FACE
COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Min filt. Min tröst. Mitt själsliga plåster. Suzzy och Maggie Roche skänker lugn i tillvaron när det är som mest kallt och trist. Med ångalika röster sjunger de om obesvarad kärlek och vardagsreflektioner.

Vacker vispop. Sparsmakat arrangemang. Akustisk gitarr, en aning orgel, lite stråkar och tassande trummor. Och vilka röster! Den ljuvaste stämsång du hört. Nästan vackrare än *Den blomstertid nu kommer* på skolaslutningen. Nästan. Suzzy och Maggie får det att låta så enkelt. Inga krusiduller. Låten med rösten i fokus. Lugnt och stadigt. Beach Boys *A Day in the Life of a Tree* ligger med som ett dolt sista spår. *Why the Long Face* är ett litet mirakel av plast. När livet känns uruselt så känns det tryggt att man kan lägga Suzzy och Maggie i CD-spelaren och låta dem trösta. Rekommenderas mest av allt just nu.

Per Lundberg GB

SWAY
THIS IS MY DEMO
ALLIANCE/BORDER

Unge Derek "Sway" Safo har ända sedan han bara var en i raden av afrikanska snorungar i Englands ingenmansland haft siktet inställt på

Musikspecial
Emmaus Björkä i Malmö
Start ons 29/3 19-21

Instrument | Vinylskivor | Ljudanläggningar
Stereos | Band T-Shirts | Noter & Musikböcker

Second handbutik
N.Bulltoftav/Musketörög
mån-fre 11-18 lör-sön 11-15
www.emmausbjorka.se

Emmaus

Prenumerera på Groove!

CD med ny spännande musik med varje nummer

Sätt in 319:- kronor (studenter 269:-) på plusgiro 18 49 12-4
Glöm inte ange både post- och mailadress.

att bli lika stor ”som Big Ben”. Och med debuten *This is My Demo* är han en bra bit på väg.

Han utlovar fyra plattor till, sen lägger han av. Men vi är nog många som vill höra mer än så av Sways upphackade hiphop/r'n'b/grime/soul-hybrid. Historierna som berättas i rasande tempo om brudar som inte gillade honom innan han blev känd, tankar om döden och drömmar om stort och smått är inte bara underhållande utan även intressanta, något som är typiskt för de senaste årens nya brittiska vågen av svart musik. Ett socialt patos finns närvarande, historierna känns verkligen tagna ur verkligheten vilket höjer plattan en nivå.

Massvis av spår är funkiga och spattiga och väldigt egna även om Sways grund finns i en amerikansk soultradition. Och denna traditionsbundenhet är det enda negativa jag kan skönja, speciellt som jag lyssnat mycket på konkurrerande London-bon Plan B som levererar ett avsevärt mer spännande paket när han blandar naken akustisk gitarr med aggressiv och rå rap. I den jämförelse känns Sway mainstream. Vilket han vill vara utan att för den skull förråda underjorden. Alltid en svår balansgång. Men jag tror han lyckas överleva i båda lägren.

Gary Landström

T-PAIN

Rappa Ternt Sanga

JIVE/SONYBMG

Jag vågar påstå att T-Pain är den moderna r'n'b-ns Roger Troutman. T-Pain blandar vägat sin sköna röst med elektroniska försköningar, som tillsammans resulterar i hans väldigt karaktäristiska sound. Han brukade rappa i Nappy Heads som var stora år 2000. Nu sjunger han istället, därav namnet *Rappa Ternt Sanga* – rappare som blev sångare.

I'm n Love (Wit a Stripper) har en motsägelsefull titel, men bortsett från texten är det en låt som verkligen fastnar. T-Pains sköna röst är nästan hjärtkärande fin på denna låt. Mike Jones joinar in, som en av flera rappare på *Rappa Ternt Sanga*. Bone Crusher, Styles P, Trick Daddy och Youngbloodz till exempel. T-Pains mentor och mannen som hjälpt honom att förverkliga skivan, Akon, är med på *U Got Me* och *Ur Not the Same*. Den sistnämnda är en sängfösarlåt där Akon och T-Pains unika röster möts i en fantastiskt behaglig låt om att få med sig en tjej hem. Vad annars? *Dance Floor* är ett säkert hitlistekort med skönt porlande vattenfall i bakgrunden.

T-Pains solodebut är lekfull med en skön mix av r'n'b, funk och hiphop. På ett av spåren har han lånat Marvin Gayes titel *Let's Get it On* och stämplat den med etiketten T-Pain. Jag gillar lyriken, rösten, tempot, sensmoralen, omslaget, rastafflåtorna. Jag gillar *Rappa Ternt Sanga*.

Therese Ahlberg

THE TINY

Starring: Someone Like You

DETERMINE/BONNIERAMIGO

Tyckte förra plattan, debuten, lovade riktigt mycket. Det avskalade uttrycket tillsammans med Ellekars röst gav utrymme för allt att växa och brisera i all sin litenhet, all sin minimalism. Det var visserligen också den lilla nackdelen med plattan, att det kändes som att det fanns utrymme för så mycket mer uttryck utan att för den skull inkräkta på något.

Men precis som skivbolagskollegan Ane Brun visar Ellekari och The Tiny att det går alldeles utmärkt att smycka ut allt utan att tappa hela uttrycket. Mer leksakspiano, stråkar och blås. Precis som på förra plattan känns också The Tiny här lite aviga i sin musik, så där lagom utanför ett omedelbart uttryck,

så där lagom mycket Björk och Ani DiFranco utan att tappa identiteten eller låta det gå överstyr. Här finns de maniska partierna som helt kan uppsluka dig, bergta dig och aldrig återlämna dig till den värld du trodde var verklig. Här finns närmast musikalinslag, *Sorry*, den underbara duetten med Ed Harcourt. The Tiny närmar sig än mer det filmiska som man kunde ana tidigare. Emellanåt känns det som ett vokalsatt soundtrack till en film så diversifierad att man förmodligen aldrig skulle orka se och ta in den. Men soundtracket spelar jag gärna om och om igen.

Magnus Sjöberg

TRALALA

Tralala

AUDIKA

Extremt trallvänlig och inbjudande brooklynisk gitarrpop i rakt nedstigande Ramones-led som den sextetten Tralala ägnar sig åt är som mandelmassa i semlan – jag har svårt att få nog! Bort med det tradiga brödet och den flötiga grädden – här är essensen av en inspirerad sötsak du aldrig vill skiljas från! Köreerna är sirapssöta och gitarrlicksen spunna av socker. Detta borde vara din nya favoritgrupp!

När den inledande sockerchocken lagt sig inser du (som jag) att de fyra tjejerna och tre killarna i Tralala är pogenier av stora mät. Melodierna deras svagt nihilistiska njutningspop byggs av finns redan i ditt medvetande om du någon gång blivit glad när du lyssnat på musik på radion. Tralala stjal dock inte direkt från andra musiker utan inspireras av klassisk popmentalitet från guldåldern på 1960-talet då man faktiskt lade ner hela sin själ på att skapa sköna vibrationer genom att använda ett fåtal ackord och bygga upp mot exploderande refränger. Färgen är rosa och tidpunkten sen eftermiddag vid lokala korvmojen när någon låter bilstereon överrösta stöjet: monsterhitten *All Fired Up* sätter igång partyt och kvällen vill aldrig ta slut. Tralala måste bara få höras i Sverige också, nu har jag gjort denna månads insats för att öka på vår kollektiva glädje. Vad gör du?

Gary Landström

TRICK TRICK

The People vs.

MOTOWN/UNIVERSAL

Det ska höras var man kommer ifrån. Trick Trick från Detroit låter på ett speciellt mekaniskt,

nästintill kantigt sätt. Albumet gästas av ingen mindre än Detroit's finest, Mr Eminem, som efter ett intro fyllt med pistolskott hälsar *Welcome to Detroit*. Låten kom redan förra sommaren och blev en riktigt stor hit på radio. *Welcome to Detroit* var en liten appetizer på vad Trick Trick hade i görningen. På *The People vs.* visar han hur man på ett stilfullt sätt kan blanda det typisk detroitiska med influenser från södra USA. På *Big Mistake* och *Let's Roll* står Mr Porter från D12 bakom den fuktigt charmiga musiken. Och det låter riktigt bra. Lite mjukare och lite närmre old school än resten av skivan.

Trick Trick, eller Tricky som han kallar sig, heter egentligen Christian Mathis. Albumet handlar om när han blev satt i fängelse för ett mord han inte begått. Därför är väldigt många spår berättelser om att behandlas orättvist och att förlora värdefull tid. Ibland är hans lyrik nästan skrämmande lik en viss redan nämnd Eminem. MEN – Trick Trick har producerat nästan allt själv och givetvis varit smart att bjuda in en mängd bra artister. Den ende som inte kommer från Detroit är Jazze Pha som tillför sitt unika arbete bakom mixerbordet på *Attitude Adjustment*.

The People vs. är ett album att gilla starkt eller inte alls, det finns inget mellanläge. Starkt blir det!

Therese Ahlberg

WE ARE SCIENTISTS

With Love and Squalor

VIRGIN/EMI

Inledande *Nobody Move*, *Nobody Get Hurt* är från och med nu given på densgolven ett bra tag framöver. Dess mix av rytmer och popperfektion har inte hörts sedan Bloc Party drog igång sitt larm förra året. Michael Tappers trumspel är dessutom fenomenalt, både på denna låt och skivan igenom. Men efter denna stänkare blir det rätt djävla förutsägbart och tråkigt. Mycket harvande på gitarrer och ljud som inte säger någonting. För få idéer helt enkelt.

Mikael Barani

WITCH

Witch

TEE PEE/BORDER

J Mascis och hans polare Dave Sweetapple ville spela lite hårdrock och tillsammans med två medlemmar ur avantfolkbandet Feathers

formar de Witch. Jaha ja, J Mascis spelar trummor, kan jag ju tilläggas, såsom han gjorde i Deep Wound och halvseriösa Upside Down Cross, annars låter det som jag kan tänka mig att de ville att de skulle låta. Som en garagevariant av Black Sabbath. Mycket Big Muff och rätt lite hjärna, någon som kom ihåg det som kallades stonerrock? Rätt mycket flum och rätt mycket fuzz, inte alls tokigt men inte heller något som får världen att snurra fortare. Nej, det roligaste med Witch är att J är bländande vit i håret numera, rätt kul. Gubbrock någon?

Fredrik Eriksson

YOUNG BLOOD BRASS BAND

Is That a Riot?

PLAY IT AGAIN SAM/BORDER

Is That a Riot börjar skramligt, med såväl latinamerikanska som white trash-hiphopiga influenser och slutar som maffig improvisationsjazz. Däremellan sker allt och inget. Det är aldrig tyst, aldrig stilla och aldrig någonsin trist. Young Blood Brass Band är en tämligen fet smäll i ansiktet, men med inkluderad ispåse för lindring av såväl hjärta som smärta.

Det gäller att hänga med, för musiken är föränderlig, och det som sker gör det med en jävla fart. Snabba vändningar, från urbant till lantligt, från batting i kvarteret till brasskonst i konserthus. Och så fulländad jazz, i bästa John Coltrane-anda.

Varje låt är en historia för sig. Ett eget stycke unik musik från nio begåvade musiker. Men det är inte bara brassinstrumenten som skapar den fascinerande ljudbilden. Det är även bas och sång och framförallt, helheten.

Gabriella Fäldt

ZUCCHINI DRIVE

Being Kurtwood

2nd Rec/Hausmusik

Gunpurn, The World After 4/02 och Zucchini Drive. Kärt barn har många namn och Marcus Graap och Siaz är den svensk-belgiska duo som medverkar i alla dessa konstellationer. Med rötterna i Stacs of Stamina respektive Cavemen Speaks sorteras de vanligen under etiketten hiphop. För de konservativa är hiphop en tung trumma, gungande bas och en lagom melodisk sampling. Akustisk gitarr och sånginslag förkastas som ganska fjolligt. Zucchini Drive är däremot en fortsättning på den hiphoputveckling som ser möjligheter istället för begränsningar. En utveckling som till snabba takter och en form av sjungande rap landar i ett gränsland mellan hiphop, electronica och pop. Intervallerna flyter in i varandra i den vackra *Earth to Kurtwood*. Den vemodiga *Sombre City* ger med sin sång perfekt musik till en promenad under den regniga hösten.

Themselves, cLOUDDEAD och WHY? är likartade artister som man här skulle kunna dra starka paralleller till. Skillnaden är dock att *Being Kurtwood* galant klarar sig förbi den punkt där exempelvis cLOUDDEAD tappar lyssnaren på grund av ett alltför sönderhugget musikaliskt lapptäcke. Zucchini Drive blandar rena toner, ett distat ljud, klippta trummor, rymd och industrialism. Ändå blir det en helhet som håller sig behagligt musikalisk med spår av hiphop. Det är precis därför *Being Kurtwood* är ett bra exempel på hur de mer experimentella musikuttrycken inte behöver låta som drogpåverkad frijazz.

Erik Hjortek

fler recensioner på
www.groove.se

BUBBA SPARXXX

The Charm

VIRGIN/EMI

The Charm är en riktigt riktigt grabbskön platta med raka rör i texterna och fläskiga vibrationer. Sen är ett av plattans bästa spår känsliga soulballaden *Ain't Life Grand*. Jag fattar det inte, men Warren "Bubba Sparxxx" Anderson Mathis kommer undan med allt på *The Charm*. Kanske beror det på att han hittat hem till Big Boi och Organized Noize i Atlanta utöver att gamle parhåsten Timbaland fortfarande finns med på ett spår. Eller att hans flyt i rappen är riktigt riktigt tajt denna gång.

Att singeln *Ms New Booty* tillsammans med snuskgubbarna i Ying Yang Twins kommer att göra Bubba riktigt rik är redan ett faktum. Den är loket som drar detta sydstatssmåcrunkiga tåg framåt, dansgolv kan inget annat än explodera när sirenen ljuder. Rejälä *The Otherside* och snyggsamplade *That Man* kommer också att boosta Bubbass rykte – för att inte tala om Timba-

lands Hey! (*A Lil' Gratitude*) med mullrande baskagge och dragspelsaktiga slinga.

Allra bäst är dock barnramsebombastiska *Claremont Lounge* med sina heta och definitivt barnförbjudna verser. Killer Mike och Cool Breeze gör sitt för att skapa suggestiv men ändå underhållande stämning – vad mer behövs?

Med denna tredje platta har Bubba Sparxxx fått in en jackpot, kanske dags att slå på stort – som att lägga till ett extra x i efternamnet?

Gary Landström

CD 2 • 2006

Nu är äntligen våren här – hurra! Och med den följer Grooves CD#2. Ja till våra prenumeranter alltså. Våren kommer väl till oss alla, men för att göra den än bättre – prenumerera! För att få dessa unika skivor med 10 nummer av tidningen hem i brevlådan: betala in 319 kr (studenter 269 kr) på plusgiro 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress.

1 Khoma

Stop Making Speeches

Hardcore från Umeå är nästan alltid garanterat kvalitativ, det räcker ju att tänka på saliga

Refused... Stadens söner Khoma mullrar i *Stop Making Speeches* igång en hårdnackad rytm som leder till ett intensivt refrängutbrott där syntmattorna ligger kompakta och skapar total ljudvägg – total energikick! Hop-pas bandmedlemmarna nu ska slippa spela i andra band och kan fokusera på Khoma istället.

www.khoma.net

2 The Cellophane Flower

Now That I Found Myself

Kärntruppen i The Cellophane Flower består av Jimmy Bragde, Anders Hansson och Pär Svensson, några jämtlänningar som serverar suggestivt vibrerande popmusik med hjärta där stråkar, längtande sång och pampiga trummor är viktiga beståndsdelar. Med dröjande rytm och trånande känslor letar sig deras finstämda melodier försiktigt fram i en hänsynslös popbransch.

www.cellophaneflower.com

3 Yósei

Sunday

Saxofonisten/sångerskan Lina Langendorf håller i tyglarna i denna indiejazzpopgrupp som på sin självbetitlade och färgglada

debutplatta leker fram värmande och gosig trivselmusik lika sprallig som något Björk borde åstadkomma. Så här vårlig borde alla söndagar vara. Perfekt soundtrack till soliga dagar i gränslandet mellan kyla och t-shirt.

www.yosei.se

4 Martin McFaul

Trouble in Mind

Storslagen men minimalistisk berättande akustisk musik där Martin McFauls röst ekar i rummet och varje glidning på gitarrhalsen upplevs. Intensiteten är hög trots att volymen är nedsänkt – ett tydligt bevis på att less is

more. Så här intim musik är ändå extremt lätt att umgås med, man sugs omedelbart in i den lätt gungande takten. Och åker med så långt man får.

www.martinmcfaul.com

5 Dan Königsson

Tusen små bitar

Från EP:n *Norrländshjärta* hämtar vi ännu en stillsam men drabbande melodi som inte vill

släppa taget om hjärteroten. Denna till Stockholm inflyttade Älvkarleby-bo skapar med enkelhet en vemodig pärla i *Tusen små bitar* där skogens sus nästan är hörbart. Våldigt svensk popmusik att vara stolt över.

www.dankonigsson.se

6 Ghostface Killah + Ne-Yo

Back Like That

Wu-krigaren Ghost är på gång med nya plattan *Fishscale* och att döma av fantastiska singeln tillsammans med nya r'n'b-stjärnan

Ne-Yo kommer den att bli het/het/hetare! Denna soulbanger är nämligen som glöddande kol. Ghost är förbannad på sitt ex och Ne-Yo väger upp perfekt i refrängen. Om inte detta blir en monsterhit är något grundläggande fel i vårt samhälle.

www.ghostface.com

7 Calle Real

Princesa

Apropå musik hetare än chili – svenska storbandet Calle Real gör mig i *Princesa* så sprittande glad att jag misstar dagsljuset för ekvatorns slösande sol och vill ut på gatan och dansa. Drivet orkestern framman kan dra ett tåg, de är som en frenetisk barrunda utan varken slut eller väntande bakfylla. Skala bort allt deppigt och tjugigt från musik och du har *Princesa*.

www.callereal.se

8 Dog Almighty

Sorry I Got Old

Intensitetsnivån hålls här intakt av nyligen insomnade ska-bandet Dog Almighty som med temposkiftningar, typiska blåsarrangemang och inspirerade sånginsatser ber om ursäkt för att de gubbat till sig. Fattar inte varför de lagt av *Sorry I Got Old* är en kanonlåt där de flygande gitarrerna och körskrälan det tas till sin spets. R.I.P.

www.adoremusic.se

9 The Suburban Cowboys

Strippers Delight

I Söderhamns förorter finns det tydligen förutsättningar att influeras att spela klassisk countryrock med wailande munspel och texttrader som "Oh lord it's hard/to be the guy with the strip club heart". *Strippers Delight* innehåller en otroligt catchy refräng och riktigt akustisk ljudbild bakom Mike Montanas charmiga och välhängda sång. Överraskande bra i traditionsbunden genrel!

www.thesuburbancowboys.com

10 Dead Man

Highway

Ett klagörande: detta är en riktigt rackar-rökare till rocklåt! För alla som fastnat i 70-talets expressiva och skäggigt psykedeliska folkboogierock har Dead Man från Örebro det du behöver. Flummiga klanger avlöses av totaldrag i riffsprudlande hysteri och självbetitlade sjuspårsalbumet domineras av rocksväng och expemellös skönsång. Lagom muskulöst och detaljrikt.

www.crusherrecords.com

11 Viva Revolución

Hearts for Sale

Med klockrena förebilder som Peaches och X-Ray Spex och med Kristian Anttila som producent spänner synttrashiga Viva Revolución bågen hårt för vad de själva försöker åstadkomma. Och kvintetten skapar en hårt slående musikalisk hybrid bara några steg efter Atari Teenage Riot, manifestfylld konfrontationselectro i stadsmiljö.

www.vivarevolucion.se

12 JR Ewing

Fucking & Champagne

Som en uppvärmning inför stordåd på årets Roskildefestival mejar norrmännen i JR Ewing ner allt motstånd på Groove-CD:n med sin episka dynamo *Fucking & Champagne*. De blandar hardcore med melodier för ultimat

effekt. Det är förståeligt varför de är The Mars Voltas favoritband.

www.thejrewing.com

13 Qsp

Carry My Scars

Dessa o8-or pressar fram mörk, tung metal de själva kallar powergrunge. Gitarrackorden är breda precis som benstansen och sången olycksbådande och atmosfärisk som förebilderna Alice In Chains och Stone Temple Pilots. Efter tio års malande är det kanske dags för genombrottet för detta rakryggade band.

www.qspcrew.com

14 The Maggots

Ain't Nothin' But a Maggot

Det är fortfarande party i rockabillygaragerockgenren, The Maggots håller fanan högt med sitt raka, charmanta och tamburinstinna sväng. Släng in ett ruffigt gitarrsolo, en orgels vinande och stilfulla kläder i mixen och vips ler hela världen mot dig. Fullängdaren *Monkey Time!* är rakt igenom njutbar. Enjoy!

www.themaggots.com

15 Maria Lithell

Blessing and Curse

Maria Lithell är både kraftfull och känslig, melankolisk och poetisk. Hennes fyrbåksång

kan lätt fylla upp ett rum till bredden och låtarnas arrangemang pendlar mellan viskning och åskväder. Känsla för melodier äger hon i övermått, dessutom har hon producerat och skrivit allt själv. Och varför låta någon annan göra det du kan göra bäst själv?

www.marialithell.se

16 Hampus

Gabriel

Hampus framställs som en bisexuell Håkan Hellström och hör man kärlekstörstande *Gabriel* förstår man varför. Denna vackra, direkta och pulshöjande poplåt på svenska är totalt avväpnande. Inget krångel, inga omvägar – bara kliande känslor manifesterat rakt upp och ner: "av alla stockholmssnubbar från regnbågsklubbar så valde du mig". Inspirerande.

www.snyting.se

17 Orchestra Real

Eyes Wide Open

Sådan drömsk och valpsvulstig pop som göteborgska Orchestra Real knäpar ihop på sitt lite kantiga och utforskande sätt tyder mer på potential än att bandet redan är fullgånget. Ärligheten i sången och uttrycket väger dock upp ofullständigheten hos denna oslipade diamant. Att beröras och charmas av Orchestra Real är lika naturligt som att andas.

www.orchestrareal.se

ALAF PUNK

MUSIQUE VOL. 1 1993 - 2005. 29 APRIL.

SAMLING MED DE SENASTE TIO ÅRENS VIKTIGASTE MUSIK.
TVÅ VERSIONER. STANDARD (15 LÅTAR MED 12 SIDIG BOOKLET) OCH EN SPECIAL
EDITION MED EXTRA DVD INNEHÅLLANDES BANDETS ALLA KLASSISKA VIDEOS.

DVD

BRIAN ENO

14 Video Paintings

HANNIBAL/SHOWTIME

1979 var Brian Eno i studio tillsammans med Talking Heads för att spela in det som skulle bli *Fear of Music*. I studio bredvid fanns Foreigner och en dag kom en av deras roddare in i Talking Heads-studio och ville sälja en videokamera. Brian Eno nappade och började så småningom filma New Yorks skyline från sitt fönster där han bodde. En gallerist kom förbi och såg Enos långsamma videosekvenser och tyckte de var värda att ställa ut. Vips hade Eno blivit videokonstnär. Ena delen av denna DVD visar just *Mistaken Memories of Medieval Manhattan*. Långsamma bilder på solen som går upp, moln som driver förbi och kvällssolen som går ner. Så långsamma att det knappast märks någon skillnad. Eno är inte intresserad av att göra film. Han har valt att spela in filmen vertikalt så att man egentligen måste ställa TV:n på högkant för att se hur det ska se ut. Fast på DVD:n kan man välja hur man vill se den. Resultatet är faktiskt närmare konst och målningar än något som kan kallas film. Det finns ingen handling, ingen aktör. Allt är stämningsfullt inramat av stycken från *Music for Airports* och *On Land* – klassiska ambientskivor som enligt Eno skulle vara som en doft i rummet, inte pocka på uppmärksamhet. Precis så fungerar hans videomålning också. Det är inget att sitta och stirra på. Snarare har man den som en bättre version av brasvideon, något som får rulla som en utsmyckning av rummet.

Andra delen av DVD:n är *Thursday Afternoon* och där New York-delen ska spegla lugnet på New Yorks hustak och staden i sig, är tanken här att spegla människokroppens anatomi. Trist bara att Eno faller i samma fälla som så många konstnärer före honom genom att tro att det räcker med att filma en naken tjej och låta henne vrida och vända på sig i badkaret. Sen kallar han det för en studie av den mänskliga anatomin. Kom igen! Tröttsamt sexistiskt. Kolla i stället på New Yorks skyskrapor. De känns inte gubbigt mossiga.

Mats Almegård

Album

3/4HADBEENELIMINATED

A Year of the Aural Gauge Operation

HÄPNA/BORDER

Våren verkar vara postrockig i år. Funkar ju bra ihop med det envetna snötäcket som vägrar lämna plats för spirande grönska också. Mogwai, Sickoakes och nu italienerna i 3/4HadBeenEliminated gör vad de kan för att förse oss med dramatiska tongångar i gråvitt. Det italienska bidraget skiljer sig dock något från sina skotska och svenska kollegor. I 3/4:s fall handlar det mer om field recordings och elektronik som paras ihop med improviserad rock. Resultatet är förvånansvärt rumsligt. Som om det inte riktigt går att avgöra varifrån musiken kommer. Eller som att omringas av ljud som kommer från olika håll i rummet. Psykedelia studsar från ett håll, industriinflueras från ett annat och sparsmakad clicks'n'cuts från ett tredje.

Mats Almegård

ANNA + IDDE

Vägar hem

BONNIER AMIGO

Anna Stadling och Idde Schultz har liksom egna solokarriärer också länge varit med och körat bakom andra artister. Och därför är man lite nyfiken på hur det här kommer att låta till en början. För rutinen finns,

men man undrar hur mycket de vågar och vill ta ut svängarna när de här gör egna versioner av låtar av ofta legendariska svenska nutida låtskrivare och artister. När man lyssnat igenom den ett par gånger känns det lite förvånande, för det känns så tudelat.

Man kan inte ta ifrån Anna och Idde att de gör låtarna till sina egna. Det är inte några uppenbara covers, det är inte så att det är deras mest kända låtar; Anders F Rönblom, Perssons Pack, Kjell Höglund och så vidare. Men det gör också att hela plattan känns sammanhållen, en helhet, en enhet. Plattans stora nackdel är väl egentligen att svängarna tas ut, men bara till en och samma gräns, till det som gör att den känns som just en helhet... För ibland känns det att om man bara vill stöpa olika sorters stearin till likadana ljus. Men under mörka månader spelar det väl egentligen inte någon roll vilka ingredienser även det minsta lilla ljus är gjort av?

Magnus Sjöberg

AROSE

Arose

LBM/BORDER

Magnus Rosén, basisten i Hammerfall, har gjort något väldigt otippat och samlat ihop bland annat Emrik Larsson från Stonefunkers och Jenny Berggren från Ace of Base och spelat in en skiva med dem. Denna kombination har resulterat i ett projekt som bäst beskrivs som funkjazzpop. *Arose* är en väldigt mogen, ren och mestadels stel produktion. Trots roliga effekter och funkens och jazzens fria former är detta för behärskat för att vara kul. Den lekfullhet som finns kommer inte fram genom den stilrena ljudbilden. Vad jag saknar i den glöd som finns är gnistor.

Mikael Barani

EEF BARZELAY

Bitter Honey

FARGO/BORDER

Eef Barzelay är sångare och låtskrivare i Clem Snide. Clem Snide, som av någon anledning alltför sällan nämns, hörs eller talas om, trots att de alltid borde citeras, talas om och höras så fort någon nämner dur och moll, så fort någon söker ett namn på det där känsloläget som ligger mellan melankoli, hopp och glädje. Och här solo så finns allt det där fortfarande kvar, även i ett mer avskalat, ensamt tonläge. Och på något sätt finns också båda ytterligheterna av musikaliska känslolägen också kvar, även om det känns som att något av dem tar överhanden hela tiden, dock aldrig samma. Det blir heller aldrig så maniskt hypnotiskt som det ibland kan vara med Clem Snide, utan egentligen känns *Bitter Honey* som en rätt traditionell singer/songwriterplatta på ett sätt. Men den faller aldrig i några fällor. Barzelay är uppenbarligen fylld av låtar och idéer, men man undrar ju också oroligt varför soloutflykten...

Magnus Sjöberg

BE YOUR OWN PET

Be Your Own Pet

XL/PLAYGROUND

Be Your Own Pet låter som ett tuffare The Sounds minus känslan för finesse. Låtarna ligger på en konstant hög hastighet och slår upp mot min musikaliska vindruta likt insekter i sommarnatten. Detta brukar innebära att melodierna går förlorade, vilket även är fallet denna gång. Det blir för mycket kaxighet och för lite charm. Enda riktiga undantaget är *October, First Account* – en lågtempolåt med skräniga gitarrer och en text som inte bara passerar förbi obemärkt. Den känns som något som Yeah Yeah Yeahs skulle kunna komponera.

rat. Men i övrigt är det insektsskrapan mot vindrutan som gäller.

Mikael Barani

JANE BIRKIN

Fictions

CAPITOL/EMI

Med en lång och lyckad karriär inom film och musik bakom sig, presenterar ännu en gång den legendariska Jane Birkin sig själv. Mest känd för allmänheten med den stora hiten *Je t'aime... moi non plus* som hon 1969 spelade in med sin dåvarande kärlek, musikern Serge Gainsbourg.

Fictions kommer som en fortsättning på duettskivan *Rendes-Vous* från 2004, då målet var att finna sin egen tolkning av andras sånger. Fast hon kände den gången att hon inte lyckades ända fram, då duetterna gjorde att originalet till hälften ändå levde kvar. Nu har hon själv tagit ton för att förmedla låtar, allt ifrån The Divine Comedy, Rufus Wainwright till Kate Bush och Neil Young. Hon har även haft äran att ackompanjeras av den annars samarbetskräsne gamle The Smiths-legenden Johnny Marr.

Då hon lämnade sitt hemland England redan vid 20 för en karriär i Frankrike har hon inte kunnat precisera riktigt vad hon kallar hemma. Genom att sätta sitt hjärta till texterna på *Fictions* vill hon försöka utforska det som känns hemma för henne. Så med en blandning sånger på engelska och franska har hon kramat ur sig sin berättelse.

Slutprodukten är ett album som växer, det är först efter några varv som hennes atmosfär lyser igenom. Med låtar som *Living in Limbo*, *Mother Stands for Comfort* och den fantastiska *Où est la ville* går det inte att undvika glädje. Hennes spröda röst är dock som bäst på franska, då den förför sensuellt.

Samuel Olsson

BLUE TEARS

The Innocent Ones

FRONTLINE

Circles

AOR HEAVEN/BORDER

Då bockar vi av på utrustningslistan:

Hårdrocksestetik men inte hårdrock.

Bock.

Na-na-na-na-na-partier. Bock.

Fula omslag. Bock.

Hypersliskiga ballader. Bock.

Keyboardslingor i mängd och parti.

Bock.

En trampolin är allt som saknas för att magplasket ska fulländas.

Roger Bengtsson

CHRIS BROWN

Chris Brown

JIVE/SONYBMG

Tidningen Vibe har utsett 16-åriga Chris Brown till framtidens stjärna inom r'n'b. Han har kallats 2000-talets Usher. Med sin debutsingel *Run it* var han den första manliga soloartist som hamnat direkt på Billboard-listans förstaplats. Det är stort för att vara ynka 16 bast. Det är också stort att sjunga om kärlek och sex ett helt album igenom, när Chris gissningsvis knappast kan ha hunnit med att göra så mycket mer än att förlora svendomen. Ännu mindre lär han veta vad en kvinna vill ha. Så jag är riktigt tveksam till Chris Browns texter. Han skulle istället jungit om mer åldersrelaterade ämnen. Då hade hans cred blivit högre. Nu är Jermaine Dupris gästspel på mixen av *Run it* räddningen.

Therese Ahlberg

JIMMY BUFFETT

Live at Fenway Park

MAILBOAT/PLAYGROUND

På Bostons klassiska baseballarena Fenway Park spelade stabbige gubbrockaren

Jimmy Buffett dessa konserter i september 2004 som blev en dubbel-CD som säljer som smör i ölstinna amerikanska avkrokar men som försvinner ut genom bakdörren här i Norden. Inte ens medföljande DVD:n gör Jimmy mer intressant.

Gary Landström

BUILT TO SPILL

Time Trap 1994-2006

WARNER

Mitt förhållande till Doug Martsch och hans band Built To Spill begränsar sig till en enda skiva, *Perfect From Now On* från 1997 som var bra och som ju till och med fått ge namn till en alternativfestival i Skåne. Jag vet inte varför jag inte tagit mig tiden att fördjupa mig i bandets backkatalog så därför är det kul nu när jag får samlingsplattan *Time Trap* praktiskt serverad. Anledningen att Martsch ger ut den här skivan, som bara innehåller sju spår, tycks vara för att lansera sin nya skiva *You in Reverse*, bandets första på fem år. Inledande *Goin' Against Your Mind* är nämligen hämtad därifrån. Och det är en riktigt bra låt med snygga gitarrfigurer, det som alltid varit Martschs stora styrka. Episk rock med gitarr i centrum, med starkt släktskap till J Mascis och hans Dinosaur Jr. Martschs svaghet är tyvärr sången, lite nasalt och ljusst som Perry Farrell från Jane's Addiction. Men om man ska döma utifrån den här låten så bör vi se fram emot den kommande plattan.

De övriga sex spåren på den här skivan är samliga albumversioner. Alltså ingenting nytt för fansen. Jag vet inte om världen behöver Built To Spill men de verkar helt klart ha mer att ge.

Isac Nordgren

CAROLINE

Murmurs

TEMPORARY RESIDENCE/BORDER

Enligt presstexten har Caroline levt ett fantastiskt liv i Japan och USA. Undrar om det var i Japan hon snubblat över Stina Nordenstam? Det spelar ingen roll var. Låt oss bara konstatera att det här är en skiva som är tungt belastad av Nordenstamkomplex. Så tungt att det är helt outhärligt att lyssna på. Stina Nordenstam i original, ja tack. Dåliga kopior som försöker sjunga likadant, nej tack.

Mats Almgård

BOB CHEEVERS

Texas to Tennessee

BACK 9/ROOTS

Den gamle räven Cheevers har tillbringat 40 år i musikbranschen och skrivit över tusen låtar. Här följer han upp albumet *Gettysburg to Graceland* med ytterligare ett knippe raka sånger om livet kring Mississippideltat. Det är ärligt, nostalgiskt och okomplicerat och Cheevers sjunger med övertygande röst. En stämma som passar allra bäst för de lite bluesigare numren.

Robert Lagerström

CHRIS JAGGER'S ATCHA!

Act of Faith

SPV/PLAYGROUND

Man vill ju gärna tro att Mick Jagers lillbrorsa rör sig i samma division med sitt musicerande. Att de sjunger duett i blues-standarderna *The DJ Blues* samt att Chris haft den goda smaken att invitera David Gilmore från Pink Floyd för lite gitarrspel bådär gott. Dessa tre låtar som det totalt rör sig om håller måttet, lägg därtill kuriosavärdet och de blir klockrena. I övrigt är det föga uppseendeväckande mischmasch av rock, blues, country, cajun och funk – så jag konstaterar med ett "vad var det jag visste" att storebror gör bättre ifrån sig.

Roger Bengtsson

THE COLOMBOS

Bang Bang

HIGHLIGHT MUSIC/BORDER

Finkladd och vinsnurrig indie-rock med klassiskt orgel- och gitarrsväng ger mig fortfarande stäpels. Och The Colombos kramar en alldeles charmant party-känsla ur sina garageinfluenser på denna retroforsande femspårs-EP där titelspåret har mest egen karaktär. Så det är bara att hänga på! Med fartvinden fladdrande i håret släpper kvintetten loss rejält, känns som jag verkligen missat något som aldrig sett dem live.

Gary Landström

COVENANT

Skyshaper

SUBSPACE/PLAYGROUND

Covenant har just varit ute på Tysklands-turné uppbackade av Client och Rotersand. Att de kickat deras rövar är inget jag vet, bara något jag utgår ifrån. Singeln och inledningslåten på skivan, *Ritual Noise*, skulle nämligen kunna göra det på egen hand. Att resten av skivan inte riktigt håller samma höga klass och att en del låtar, som syntpoppiga *Happy Man*, är rätt tramsiga kan vi väl glömma för stunden?

Ja, ingen skiva görs av en enda låt. Samtidigt som Covenant faktiskt följt upp *Northern Light* från 2003 med ett bättre album, snyggare producerat och tajtare så håller det inte som album. Hade det inte varit för den där inledande låten hade det varit riktigt slätstruket. Men *Ritual Noise* är bästa strängsynten på många år! Vocoderröster, hårdt pulserande tribaltrummor och snygga basgångar. Dessutom pampig sång. Jag bugar inför *Ritual Noise* och låter bli att lyssna på resten.

Mats Almgård

CRACKER

Greatest Hits – Redux

COOKING VINYL/BONNIE AMIGO

Jag har alltid haft ett lite tueggat förhållande till Cracker. Å ena sidan kan jag tycka att de emellanåt kan göra riktigt bra rockpop med den där lilla extra kryddan som gör att solen kan skina in i det regnigaste och gråaste av vardagsrum. Å andra sidan kan de också vara mördande tråkiga i sin vanlighet. Att frontmannen David Lowerys röst dessutom känns igen från Camper van Beethovens storhetstid gör inte saken enklare. Så lite ambivalent är jag inför *Greatest Hits*. Men på något sätt får ändå Cracker ihop det här. Mycket, tror jag, beroende på att alla låtar är inspelade på nytt. Man får inte de här dalarna och topparna på samma sätt man kan få när man lyssnar på en samling. Det känns mer sammanhållet, man kan höra vad som finns där, vad som gjort låtarna populära, vad som gjort Cracker populärt. Överraskande bra, faktiskt.

Magnus Sjöberg

CUE

Guide in Blue

LADYBIRD/BONNIE AMIGO

Hmmm... visste inte att Niklas Hjulström var med och slogs mot Europe om titeln i Rock-SM 1982. Men tydligen var så fallet. Inte för att de äventyren i rocklandet har speglat av sig speciellt mycket i Cues tongångar.

Lyckligtvis påminner inte speciellt mycket av *Guide in Blue*-materialet om gamla hitlåten *Burnin'*. Uppföljarsingeln *Crazy* bar lite väl många gemensamma tongångar och stämningar. *Guide in Blue* är mer dur än tidigare, musiken verkar må bra. Inte för att det gör plattan speciellt mer engagerad. Det händer liksom alldeles för lite. Emellanåt påminner det om en småskalig Eagle-Eye Cherry, och Hjulströms stämma håller helt klart god klass.

Men är en Grammis för Bästa Låt inom räckhåll denna gång? Knappast...

Niklas Simonsson

D4L

D4L: Down for Life

WARNER

Tyvärr råkade jag höra D4L:s första och största hit *Laffy Taffy* för många gånger för att någonsin kunna uppskatta något de någonsin producerar.

Fa-bo, Mook-B, Stoney och Shawty Lo är ännu ett gäng från Atlantas gator som säger sig ha ett unikt sound. I mina öron låter deras debutalbum precis som väldigt många andra grupper med autentiskt westside Atlanta-sound. D4L har lyckats släppa en skiva med minimalistisk mekanisk hiphop som saknar både själ och fantasi. Varje låt utgår från samma hårda vassa mall vilket känns rejält tamt då alla låter mer eller mindre som *Laffy Taffy*. Det är lite Nelly över det hela. En hårdare sådan utan plåster som matchar kläderna. Och Nelly känns ju rejält igår.

Therese Ahlberg

DARKTHRONE

The Cult is Alive

PEACEVILLE/SOUND POLLUTION

"You call your metal black/It's just plastic, lame, and weak." Med de hårda orden riktar gamlingarna i Darkthrone en känga mellan benen på band de anser oäkta. Textraden kommer från singeln *Too Old Too Cold*, som utan tvekan är bandets bästa låt på senaste plattan.

Norrmännen firar i år 20 år som band. Tillsammans med Mayhem, Emperor och Satyricon har de blivit stilbildande, vare sig de vill eller inte. Satyricon är det band som bäst har stått sig tiden ut, men enligt gammal svartmetallfilosofi är allt som följer med sin tid egentligen mesigt.

Darkthrone's metal på *The Cult is Alive* är nära besläktad med Motörhead och punken, till riff och sound. En irriterande sak måste jag dock nämna, och det är ljudet på en trumma i *The Cult of Goliath*, kanske golvpukan. Den låter wellpapp. Så blir det när man översträvar efter garage-ljud.

Men gillar jag det här då? Ja, det gör jag. Men det är inte den sortens black metal jag föredrar. *The Cult is Alive* är just nu den skiva jag gillar mest av de som hamnar utanför min spellista i stereon där hemma.

Torbjörn Hallgren

DEEP PURPLE

Rapture of the Deep – Tour Edition

EDEL/PLAYGROUND

Då var det redan dags att prångla ut fjolårets giv i ny förpackning. På första CD:n finns inga överraskningar då det är den egentliga skivan. CD två är två nya låtar och en ny version av *Clearly Quite Absurd* samt fem livespår inspelade på Hard Rock Café i London i oktober förra året. Nu har man alltså ytterligare en platta innehållande *Smoke On the Water* och *Highway Star*. Om ni läser det här, medlemmar i Deep Purple, vill jag passa på att säga följande: dessa två låtar har vi redan hört. Ja, det är faktiskt så att vi börjar tröttna på det en gång så effektiva gitarrieffet som ni byggt er karriär på. Har ni verkligen inget annat att komma med längre? Ni kan väl i alla fall försöka överraska oss? Snälla?

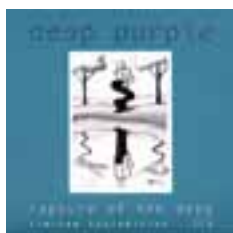
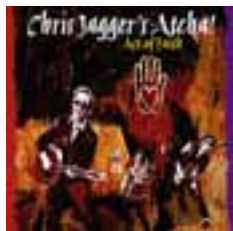
Roger Bengtsson

THE DELAYS

You See Colours

ROUGH TRADE/BORDER

Nej, inte heller The Delays är gitarrpopens räddare – vad än brittiska musiktidningar må hävda. Dessa Southampton-snubbars drömska pop med melodiskt driv får mig inte att se många färger, snarare erbjuder

de en flagnad Simple Minds-palett jag är säker att jag inte längtat efter. Atmosfäriskt med Suede-aktiga harmonier och mer moderna Franz Ferdinand-retrorytmer som även får mig att minnas Placebo (som ju snart släpper ny platta själva) gör mig inte upprymd direkt. The Delays målar med breda penslar men kanvasen är för liten för att göra ordentligt avtryck i musikhistorien. Gåsp.

Gary Landström

DEM FRANCHIZE BOYZ

On Top of Our Game

SO SO DEF/CAPITOL

Denna sanningssägarkvartett från Atlantas innerstadsgetton levererar laidback crunk under överinseende av lillkillen Jermaine Dupri. Baskaggen skakar rejält och rimmen leder fram till rejäla refränger utan att man ska riskera att spilla drinken. Höjdpunkten är storsvarta *Ridin' Rims*. Nackdelen med denna utomhuspool-partymusik är att ljudbilden snabbt blir enahanda och söndertjatat. Beatsen har du hört ett gäng gånger förut och melodin i rimsmedjan är inte experimentell direkt. Ingen höjdare i crunk-land.

Gary Landström

DILATED PEOPLES

20/20

EMI

Rakaa, Evidence och DJ Babu fortsätter att jobba hårt för relativt små framgångar. Dilated Peoples tillhör med sin scratch-fyllda och verklighetsrotade mjukishiphop den stora genomsnittliga massan i genren. Plattorna låter varje gång stabila utan att nänsin bli omvälvande. Trion kan dock leva gott på sitt hantverk utan att ligga på Fiddy- och Diddy-nivå och kanske är det helt enligt planerna. Det tråkiga är att musiken tenderar att bli karaktärlös. Man blir inte fångad, inte sugen på att höra plattorna igen. Detta gäller sannerligen för *20/20* också. Rappen är genomsnittlig och grå medan beatsen ligger på standardnivå även när The Alchemist rycker in. Vet inte varför man ska lyssna på detta, faktiskt. Det finns för mycket spännande musik från andra håll.

Gary Landström

DIVERSE ARTISTER

The Best of Studio One

Downbeat the Ruler

HEARTBEAT/PLAYGROUND

För många är reggaens finaste ögonblick synonyma med den period då producenten Coxson Dodd regerade i sin Studio One. Otaliga samlingar har givits ut med material från studion och Heartbeat har legat bakom flera. Faktum är att båda dessa titlar är återutgivningar. *The Best of Studio One* släpptes ursprungligen för tjugo år sedan men har remastrats och bolaget har lagt till ytterligare sex låtar. Här finns spår med några av historiens främsta sångare såsom Slim Smith (*Born o Love*), vokalgrupper som Abyssinians (*Declaration of Rights*) och Heptones (*Party Time*) liksom deejays som Michigan and Smiley (Rub A Dub Style). Urvalet är fokuserat kring Studio Ones tidiga period och betoningen ligger på rocksteady och tidig reggae. Med tanke på vilken sanslös låtskatt det finns i Dodds bakfickor så är jag ganska besviken på låtvalen. Men samtidigt finns här givetvis ändå många höjdare. Förutom redan nämnda låtar är Lone Rangers *The Answer* och en tolvstumsversion av Sugar Minotts *Oh Mr. D.C.* höjdpunkter liksom Johnny Osbourne's spattiga *Jah Promise*.

Ännu bättre är dock *Downbeat the Ruler*, en platta med grymma instrumentaler som gavs ut första gången 1988. Då med mycket snyggare omslag fast betydligt färre låtar. Här ligger fokus lite längre fram

i tiden och urvalet bjuder på fullkomligt sanslöst sväng i *Real Rock*, *Death in the Arena* och *Race Track*. Klassiska rytmer perfekt utförda av Studio Ones olika aptajta studioband. Ett annat spår som blåser hjärnan av vem som helst är Jackie Mittoos *Freak Out*. Kul också att Larry Marshalls *Throw Me Corn* som finns med på *The Best of Studio One* kompletteras med sin feta instrumentalversion på *Downbeat the Ruler*. Mer sänt tänk, tack. Varför man plockat bort *Man in the Street* med Don Drummond från originalutgåvan är däremot ett mysterium. Det kan ju faktiskt vara den bästa låt som nånsin gjorts. Tillsammans med ytterligare ett nytt släpp från Heartbeat, med titeln *Full Up*, bildar de här två skivorna en trilogi med Studio One-godis. En bra start för den inte redan invigde.

Isac Nordgren

DIVERSE ARTISTER

Dealers of Nordic Music – Blueprints #01

DEALERS OF NORDIC MUSIC/BONNIERAMIGO

Efter en liten kursändring med *Modern*-samlingen är DNM tillbaka där deras hjärtan bultar allra hårdast. Då är det givetvis svalskande sval lounge-musik som får smita iväg åt bossa-, house- eller discohållet. De medverkande på denna skiva har också lite av the usual suspects över sig och Gonyburgscenen är definitivt inte underrepresenterad med namn som Jol, The Similou, Plej, Hird och Quant på spellistan.

Det innebär snygg, smart klubb/lounge-musik som dock känns rätt anonym. En bossaversion på The Similous *So Hot Right Now* var inte direkt vad jag behövde. Det känns faktiskt som om det mesta går på tomgång. Största utropstecknet på en annars svag samling är Quants funkplockande disco i *The Shadow*.

Mats Almgård

DIVERSE ARTISTER

Derailed

WU/PLAYGROUND

Oengagerade Michael Häfström-rullen *Derailed* har ett soundtrack där bland annat rockproducenten George Drakoulis och Wu-Tangs RZA är inblandade. Lite hiphop blandas med smörpop, soul, orkestrerade låtar och Paul Simon-cover (*50 Ways to Leave Your Lover*). Resultatet blir som du förstår bara i paritet med filmen.

Gary Landström

DIVERSE ARTISTER

DJ-Kicks The Exclusives

!K7/PLAYGROUND

!K7 plockar de ovanligaste russin ur *DJ-Kicks* skakan och ger ut en samling med diskjockeyrmas/mixarnas egenproducerade, exklusiva spår. Inget nytt om man följer serien alltså. Och inte heller så värst mycket att lägga pengarna på idag. Inledande *Black Baby* med Kruder & Dorfmeister var fräsch när den kom. Idag funkar den bäst som en ljudkulis på en strandklubb någonstans där man ändå inte bryr sig om musiken. Så fortsätter det, bara lite sämre. Trüby Trio och Vikter Duplaix och andra har åldrats ovärdigt. En uttjatad låt som Tigas cover på *Hot in Herre* är bäst på skivan. Tätt följd av Annies electropoppiga *The Wedding*. Originalmixarna är kanske inte heller helt aktuella nu, men de ger mer för pengarna.

Mats Almgård

DIVERSE ARTISTER

Do You Copy?

MITEK/BORDER

Svenska Berlinbolaget Mitek firar fem år och 20 släpp med en dubbelsamling omtolkningar. Inte så mycket remixar som nya spår baserade på ljud ur Miteks katalog. Artisterna är de vanliga misstänkta: Stavöstrand, Tilliander, Skugge, Rimhe-

den, Lidbo och resten av den svenska electronica-gräddan, plus några utländska överraskningar.

Många bra låtar, men också en hel del stolpskott. En imponerande bredd på materialet, från den mest knastrande glitchen över klubbvänliga techno-spår till regelrätta poplåtar (ja, nästan då). Det blandas friskt, och man kan ifrågasätta ordningen ibland när hypnotiska minimalistiska spår följs av betydligt mer maximalistiska melodier. Det gör visserligen att man inte blir uttråkad av samma slags musik låt efter låt, men det kan bli lite väl tvära kast.

Som så ofta med dubbelsamlingar håller det inte i längden. Det går förstås att välja ut sina favoriter och bränna/rippa en egen, smalare skiva. Snyggt omslag i alla fall.

Henrik Strömberg

DOG ALMIGHTY

We are History

ADORE MUSIC

Det åtta man starka Borås-bandet kan bäst beskrivas som rock'n'roll med starka ska-influenser. Men samlingsskivan *We are History* rymmer också punkrock och pop.

Dog Almighty är, i alla fall för mig, främst kända som ett liveband och det är förmodligen också där de imponerar mest. På scenen alltså, för på skiva kommer de sig inte riktigt till sin rätt. Ingenting blir så pampigt och storartat som det förmodligen är när de samlas och lirar live. Inser inte storheten och därmed blir resultatet snarare skepsis än fascination.

Egentligen har Dog Almighty redan satt punkt. De gav sin sista konsert i slutet på fjolårssommaren, men bestämde sig samtidigt för att ge ut en samlingsskiva som ett mindre dramatiskt farväl. 13 låtar, samt ett par livespår, får knyta samman Dog Almightys välfyllda säck. Sakerligen är de tigha fans som följt storbandet genom åren nöjda, men för en lekman känns det aningen trist för att vara en absolut sorti. Inget regn på Dog Almightys parad, men ingen strålende sol heller.

Gabriella Fäldt

DORO

Warrior Soul

AFM/SOUND POLLUTION

Doro hoppade av rockiga Warlock 1988. 16 år senare låter hennes kompband som om de inte lämnat fritidsgården. Lyssna på *Haunted Heart* och *Strangers Yesterday* så fattar ni vad jag menar. Jag kan se framför mig hur hela bandet gör tummen upp till varandra för att de spelar i takt, men ingen märker att känslan flugit ut genom nyckelhålet. Det är så klart till viss del producentens fel.

Jag blir snabbt uttråkad av *Warrior Soul* och börjar snegla på klockan. Det enda som räddar albumet från att bomba är Doros röst och engagemang. Hon låter lika bra som alltid, trots att låtmaterialet för länge sedan smält i strålkastarljuset. En annan sak jag gillar med henne är att hon inte säljer på sex. Hon är som vanligt påklädd och låter en målad bild på hennes rumpa ta hand om den PR-biten.

Torbjörn Hallgren

STEPHEN DUFFY

I Love My Friends

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Han har alltså varit medlem i Duran Duran och The Lilac Time. Radiovänligt mesig pop. En och annan gitarr som vill sticka ut på vissa ställen. Annars är det Stephens mjuka röst som tydligt ska bära *I Love My Friends*. Det gör den inte. Den haltar fram längs Penny Lane. Skadeskjuten av både *Revolver* och *Rubber Soul*. Det hela blir mycket intetsägande.

Per Lundberg GB

END OF FASHION*End of Fashion*

EMI

End of Fashion är rak och enkel popmusik utan krusiduller. Några delar Franz Ferdinand, en nypa Libertines samt och en stor dos av 90-talets andra brittiska pop- och rockband. För att sammanfatta – *End of Fashion* har inte bara ett snyggt skivomslag utan även ett välpolerat innehåll. Det australiensiska bandet andas sommar och sköna surfdagar precis som man kunde vänta sig. Men, ibland kommer stora svallvågor.

Några av låtarna är farligt tråkig, kommersiell listmusik, men räddas av de vassa gitarrieffen. Dessutom har låtarna mer djup än det traditionella radioskvalet. *Love Comes in* har till och med syntigare referenser och inslag och *Oh Strain* är en sockersöt singer/songwriter-doftande ballad, med en text som drar i smilgroparna.

Det borde bara vara en tidsfråga innan *End of Fashion* blir ledmotiv till en australiensisk sitcom. Med varierande och entusiastiserande melodier anpassade för alla situationer, intriger, konflikter och kärlek, är *End of Fashion* den perfekta inramningen för en tv-serie. Albumet är långt ifrån det mest originella och häftiga som den australiensiska rockscenen någonsin genererat, men schysst pop, i all sin enkelhet.

Gabriella Fäldt

EVERGREY*Monday Morning Apocalypse*

INSIDEOUT/BORDER

En del av de som åkte ut i årets Melodifestival sa att deras låtar behövde mer än en lyssning. Underförstått: deras musik håller längre än de låtar som peakar direkt. Underligt då att de ställer upp i en tävling där det gäller att vinna efter en lyssning.

Evergrey däremot ställer inte upp i Melodifestivalen, och bra är det, för 90 procent av deras låtar kräver mycket tid av lyssnaren. Det är därför jag har lyssnat på *Monday Morning Apocalypse* en hel fucking del på senare tid. Och plötsligt har alla bitar fallit på plats. Titelspåret, pampiga *At Loss for Words*, *Unspeakable*, *The Curtain Fall*, arga *Obedience* och poppiga *Lost* växer alla till engagerande konstverk efter några lyssningar. Som bonus fastnar en låt direkt. Catchiga *In Remembrance* skulle kunna bli Evergreys inbrott hos allmänheten.

Mot slutet slokar det något, men Evergrey räddar sig med det de gör så förbannat bra – total närvaro i musik och texter. *Closure* är plattans lugnaste låt men är ändå den som kan flytta de tyngsta bergen.

Evergrey atmosfäriska, melodiska heavy metal gör mig lyrisk. Som grädd på moset har de bra budskap också. Största respekt för texter om livets komplikationer och fasor på gräsrötsnivå, utan att göra det platt eller pretto.

Torbjörn Hallgren

ACE FREHLEY*Greatest Hits Live*

MEGAFORCE/PLAYGROUND

Det är något underligt med ex-medlemmar i rockorkestrar. Från avdankade Guns n' Roses-trummisar till sångare i Iron Maiden – ingen av dem kan under sin efterkommande solokarriär släppa det förflutna, utan kör mest material från sitt gamla band när det blir konsertdags som soloartist. Ace Frehley är inget undantag. Hans *Greatest Hits Live* består närmare till hälften av gamla KISS-alster, och *Rocket Ride* är väl den enda som håller skapligt i Frehley-tapping.

Gene Simmons har inte alltför mycket positivt att säga om sin forne kollega

Frehley i KISS-biografin *KISS and Make up*. Sådant kan givetvis tas med ett par nypor salt – men som solosnubbe har Frehley hur som helst inte speciellt mycket dragningskraft.

Niklas Simonsson

HOWE GELB*'Sno Angel Like You*

THRILLJOCKEY/BORDER

Amerikanen Gelb har samarbetat med mängder av olika människor. Han ligger bakom utsökta konstellationer som Giant Sand och The Band of Blacky Ranchette och har kommit med flera soloalbum. Skivorna är charmiga och enkelt inspelade och Gelb har en helt egen stil. Den här gången har han tagit hjälp av en kanadensisk gospelkör efter att ha blivit inspirerad av sångstilen under en spelning på en bluesfestival. I mina öron tillför kören inte särskilt mycket men man känner förstås igen sin Gelb i de okomplicerade, melodiska och karaktäristiska sångerna. Den som vill börja lyssna på den kultförklarade amerikanen ska nog hellre starta med någon av Giant Sands plattor eller Gelbs solodebut *Hisser*.

Robert Lagerström

GHOSTIGITAL*In Cod We Trust*

IPECAC/BORDER

Ghostigital är ett samarbete mellan de två islänningarna Curver och Einar Örn, före detta medlem i landets första exportsensation Sugarcubes. Musiken är elektronisk, ungefär som en mix av grime och det som brukade kallas för råsynt. I inledande *Good Morning* låter det som om Will Ferrell rappar tillsammans med Eminem. Gästade Sensational däremot rappar bra. Både *Northern Lights* och *Totally Confused* är bra musikaliskt, den senare låter rätt mycket DAF. Ofta är det härligt kaotisk, som i avslutande *Sense of Reason*.

Att bjuda in Mark E. Smith på låten *Not Clean* känns verkligen logiskt, eftersom Einar Örn röstmässigt är Skandinavians motsvarighet. Mark E. Smith bidrog till att forma min generations musiksmak genom sin roll i The Fall (ett av mina tonårs-favoritband) och kanske framförallt som MTV:s *Alternative Nations* förste programledare. Det var han som tillsammans med *Bom-mens* Lars Aldman pekade ut framtiden. Einar Örn däremot stannar vid att vara den "jobbige i Sugarcubes".

"Cod" är visserligen hur en islänning uttalar "God" så i bästa fall driver gruppen med sig själva i titeln men känslan av att lyssna på den här skivan är att Ghostigital är en enda stor ordvits. *In Cod We Trust* är en skiva som är både spännande och jobbig i ett. Om bara Einar Örn kunde stänga munnen hade den kunnat vara riktigt festlig.

Isac Nordgren

GIRLS ALOUD*Chemistry*

UNIVERSAL

Majorbolag och en handfull söta unga kvinnor på omslaget brukar inte vara en god kombination i min värld. Och även om jag skulle ljuga om jag sa att Girls Aloud kullkastar mina fördomar fullständigt så blir jag i alla fall lätt överraskad. På ett positivt sätt. För det finns åtminstone små spår av försök till att låta annorlunda annat än den felande länken mellan Spice Girls och Pussycat Dolls. Pop och på sina ställen småelektroniska tongångar samlas och samsas godkänt över de elva spåren. Och det ligger åtminstone lite tanke och allvariga försök bakom *Chemistry*. Så även om jag inte lyssnar sönder skivan i framtiden är det ändå skönt att små

överraskningar fortfarande kan ske – på de mest oväntade ställen och platser.

Niklas Simonsson

KAJSA GRYT*Brott & straff – Historier från ett kvinnofängelse*

EMI

Innan jag fick den här skivan hade jag ingen aning om hur mycket jag saknade Kajsa Grynns röst. Och för första gången tror jag att hon hittat rätt rätt producent i Bear Quartets Jari Haapalainen för just den rösten.

Vad Kajsa har gjort är satt musik till texter av intagna på ett kvinnofängelse, ibland fixat till texterna och ibland lagt till i dem, hon har även skrivit några egna texter och blandat allt till denna skiva. Och med tanke på alla olika faktorer som är inblandade så är det en förvånansvärt sammanhållen och fokuserad platta. Ljudet är rakt igenom rätt och stökigt med en livekänsla som Jari borde ta patent på. Kompet tar aldrig över runt Kajsas röst utan backar alltid upp den, men är ändå så mycket mer än bakgrundsmusik.

Ett kvinnofängelse öppnar starkt och sätter en hög nivå med en gång, och det känns bara så självklart att Thåströms första duett någonsin är med Kajsa i den underliga, men så bra, *Bara vi står ut* och *Kvalificerat skitsnack* är en riktig rockfavorit som jag ständigt återkommer till. Men Kajsa brinner ändå nästan mest när hon är helt naken och avskalad med sin röst i *Hur kan man säga glöm*, medan den åtta minuter avslutande *Östra kajen* är ett litet mästerverk i sig självt.

Även om hon aldrig riktigt varit borta känns det ändå som att Kajsa Grytt äntligen är tillbaka. Välkommen!

Mathias Skeppstedt

HARDKANDY*Last to Leave*

CATSKILLS/PLAYGROUND

Än är det inte dags att hålla gravtal över triphopen. Inte så länge projekt som Hardkandy envist vägrar ge upp de släpiga hiphoprytmerna, flöjterna och de filmiska stämningarna. Tyvärr, får man väl säga för tusende gången. För det Hardkandy gör är så urvattnat, så trist och meningslöst att jag knappt orkar ta ur CD:n ur spelaren. Men det måste jag, annars är jag fast med malande saxofoner, mjukigitarer och en hemsk musikullis. Så får det naturligtvis inte vara. Ut med skiten. Nu.

Mats Almegård

BEN HARPER*Both Sides of the Gun*

VIRGIN/EMI

Trots att Ben Harper sålt drygt tio miljoner album under sin karriär är han relativt okänd i Sverige. Hans känsliga och rofyllda popmusik passar dock våra singer/songwriter-älskande nejder som hand i handske. Hans lite funkrockigare sida också.

På dubbel-CD:n *Both Sides of the Gun* ger han plats åt bägge stilar. Första plattan innehåller lugna, akustiska låtar med eftertänksamma texter. Då är Ben Harper i sitt esse enligt min mening. Instrumentala *Sweet Nothing Serenade* är exempelvis en liten pärla man lätt halkar förbi. Gör inte det. Efterföljande *Reason to Mourn* är också en känslig och stillsam betraktelse man inte vill missa.

Andra plattan är segare. Där påminner han för mycket om Lenny Kravitz. Och Rolling Stones. Gubbigt? Javisst! Bättre att lugna ner sig och fokusera på det han är bra på.

Gary Landström

SOFI HELLBORG*To Give is to Get*

AJABU/CDA

Tanken om att ge är att få skapar samma varma känsla som Sofi Hellborgs färgspråkande groove-universum kallat *To Give is to Get*. Så här ska livet vara. Denna musikaliska upptäcktsfärd med Sofis blåsarrangemang och innerliga sång som ledstjärna är en helande upplevelse. Inte oväntat dyker även Timbuk upp på *Har du hört* och förgyller den redan njutbara anrättningen. Ibland tenderar dock soloutflykterna att bli aningen tradiga, men det är bara en petitesse. Denna platta är som sommarnattens leende i vinterkalla mars. Uhhmmm...

Gary Landström

STAFFAN HELLSTRAND*Motljus*

PLAYGROUND

Den gode Staffan har ju utan tvekan skapat sig en liten nisch, där han skulle kunna plaska omkring och göra låtar som låter likadana är ut och är in. Ett tag under slutet av 90-talet kändes det som att det var hans plan. De patenterade tonföljderna, det patenterade soundet. Men även om han var på väg att ta ett par steg från det på senaste plattan fanns det likväl där. Vintage Staffan, liksom.

Och emellanåt på *Motljus* anar man samma tendenser, en vilja att gå bortom det där som han blivit lite för bra på, och i samma andetag, tråkig. Här verkar det som att han vill låta brittiskt indie, vill in och tassa bland Franz F och grabbarna. Även om det inte riktigt funkar fullt ut märker jag att jag sitter och hoppas att något ska dyka upp som minner om hans gamla band SH! Något som ger en hint om vart de kunnat hamna, vart de var på väg, för på de plattorna finns några av Hellstrands bästa stunder. Men man väntar förgäves. För det här inte riktigt fram. Det känns som att Hellstrand under de senaste femton åren mejslat ut sitt låtskrivande lite för bra, lite för nischat, för att kunna gå bortom det, vilka arr man än tar till.

Motljus när inte längre än någon annan av hans senaste plattor i originalitet, och håller envist fast vid det kända. Tryggt, ja, visst, men när det gäller Staffan Hellstrand vill jag nog ha lite mer edge än jag är van vid.

Magnus Sjöberg

MERIT HEMMINGSON*Touch*

BONNIERAMIGO

Så var hon här igen, The queen of the folk hammond groove. Med en helt ny platta. Vad man än tyckte om det svenska 70-talets musik är det svårt att komma ifrån att Merit Hemmingson stod för något speciellt. På samma gång som hennes musik var djupt rotad i och en spegling av tidsandan så håller fortfarande mycket av det än idag, vilket man kunde upptäcka på fjolårets samlingsplatta. *Touch* är fylld med helt nytt material, och visst kan man fortfarande känna igen det Meritska soundet, och visst kan man återigen mentalt fly tillbaka till den tid då Merit var som störst. Men det finns också något som beslöjar det som kunnat vara så bra, som kunnat vara mer än blott nostalgiskt återseende.

Lite för ofta flyter musiken ut i en jämntjock smet fylld av körer och fågelkvitter och går över gränsen till flummighet och new age. Lite för ofta känns *Touch* som en av de här 70-talssamlingsplattorna man kunde hitta i ens föräldrars skivsamling, med just hammond, körer och flum. Lite för mycket av yoga-hits, nästan lite mycket av svensk skogs-Enya. Och då tar

jag hellre fram samlingsplattan igen istället.

Magnus Sjöberg

HETS*Hets*

V2/BONNIERAMIGO

Hets, hets, hets, hets. Efter fyra låtar åker tempot för första gången ner en aning, samtidigt som mitt intresse för bandet orkar sig upp ur skyttegravan.

Hets låter som ett möte mellan Per "Perssons Pack" Persson och Håkan Hellström. De diskuterar det svenska musik- och trubaduravet och tycker att man ska blanda gammal blåvit musik med ny. Det som kommer ut av detta, imaginära, möte är något som hade passat bättre i EP-formatet än som fullängdare. Lagom hets och stress höjer prestationsförmågan. För mycket får en människa att rasa samman.

Mikael Barani

JAMES HUNTER*People Gonna Talk*

GO/PLAYGROUND

Jag gissar att James Hunters förebilder omfattar både Elvis, Link Wray, Roy Orbison, Muddy Waters och ett antal klassiska jamaikanska 60-tals-sångare. Hans snyggt soulfyllda retropoprock funkar dock extremt väl även 2006. Med en klar och ren ljudbild och ett naturligt melodiskt sväng bakom hans välartikulerade stämma blir *People Gonna Talk* en vilsam fullträff. Gubbretro med stil och känsla.

Gary Landström

I FARM*IV*

GO KART RECORDS

Det är svårt att inte hålla med press-releasen, det här låter onekligen som ett punkigt Slayer – lite lättare och mer ostrukturerat. I Farm blygs inte för att leka med rytmer och harmonier vilket går hem hos mig. Faktiskt så påminner de om The Jesus Lizard, och det är mer respekt än 13 rätt. Hade de bara kunna slita sig från ett visst tempo hade detta fungerat. Synd och skam på ett låtmateriale som annars är varierat och gott.

Mikael Barani

ANDERS JORMIN & SEVERI PYYSALO*Aviaja*

FOOTPRINT RECORDS/CDA

Aviaja är inspelad under tre dagar förra året. Snabbt och resolut. Fast så låter det inte. Snarare eftertänksamt, vemodigt och avslappnat. Kontrabasisten Anders Jormin och vibrafonisten Severi Pyysalo har också mycket riktigt samarbetat under en längre tid och spelat sina egna och andras stycken live. Så när de väl gick in i studio var det väl "bara" att sätta allt på skiva. Med en basist som vunnit Jan Johansson-priset i uppställningen kanske det inte förvånar så mycket att det låter rätt mycket svenskt och vemodigt jazzigt på det där sköna Jan Johanssonsättet? Inte heller att en vibrafonist som Severi Pyysalo skänker *Aviaja* en antydning om The Modern Jazz Quartet-soundet. Även om han inte är Milt Jackson är det effektivt och känslolöst spelat.

En mycket trevlig jazzskiva helt enkelt. Ibland blir den lite väl anonym och slick, men oftast förmår de båda herrarna skapa fascinerande stämningar som lever ett eget liv.

Mats Almegård

JUANES*Mi Sangre*

UNIVERSAL

Med en blick och ett utseende som får Antonio Banderas att kännas som en skugga pryder latinovärldens Per Gessle omslaget till det internationella succéalbumet *Mi Sangre*. Den 30-åriga colombianen, som av flera medier rankats som Latinamerikas

viktigaste artist, har en stor prissamling, efter att bland annat vunnit 12 Latin Grammys.

Till skillnad från Roxette-medlemmen visar Juanes prov på stor musikalitet där hans röst lyfter varje sång till oanade höjder. Det är musikaliskt en stor variation som bjuds på albumet, med allt ifrån rockdängor till mer klassisk latino. Med hjälp av ett gäng studiomusiker har Juanes lyckats producera ett album som utan tvekan har en magnetisk kraft. Själv tror jag att den kommer fungera fantastiskt till förfesten innan det bär av till Folkets Park för en svängom.

Samuel Olsson

KAITO*Hundred Million Light Years*

KOMPAKT/IMPORT

Fluff-kungen Hiroshi Watanabes musik är som en stor dunkudde. En i kroppsstorlek, som man kan ligga och mysa på en hel dag och bara titta på molnen som drar förbi på himlen. Hans transcetechno är så lätt, luftigt och mjuk. Det glimrar försiktigt om syntljuden som bärs fram av en följsam 4/4-trumma.

På tolvor som *Color of Feels* har det varit effektivt och bra. För ett helt album känns det lite väl sött och kuddigt. Det är inte dåligt, men i nio spår krävs det något mer än bara fluff och det levererar inte Watanabe. Ett helt Kaitoalbum är som en stor godispåse. Äter du en bit är det sött och gott. Trycker du i dig hela får du dras med en ofräsch smak i munnen hela dagen, även om varje bit – var för sig – är godare än gott.

Mats Almegård

ROGER KARLSSON*Indiansommar*

BEAT BUTCHERS/BONNIER AMIGO

På något sätt känns det lite konstigt. Roger Karlsson kändes som en av de stora popinriktade låtskrivarna och sångarna på punkpopbolaget Beat Butchers under nittiotalet. Minns att jag verkligen gillade några av låtarna Inferno gjorde under åttiotalet. Tuk Tuk Rally var också ett intressant poprockband. Minns också att jag gillade *Dansar så dåligt* från Rogers första soloplatta. Sedan dess har det i stort sett varit tyst. Hade väl inga direkta förväntningar, men blir ändå lite besviken. För det känns som att Roger Karlsson fallit i den svenska vargropen som är placerad precis i gränstrakterna mellan pop, rock och singer/songwriter. Det känns så... svenskt förutsägbart. Så vanligt. Aldrig dåligt, men alltför ofta så nära alla de stora svenska nutida ikonerna inom poprock: Hellstrand, Winnerbäck – ja, ni vet. Jag förväntade mig nog mer av Roger Karlsson än så. Vilket kanske ändå är en komplimang, jag vet inte...

Magnus Sjöberg

KATATONIA*The Great Cold Distance*

PEACEVILLE/SOUND POLLUTION

Jonas Renkse och Katatonia har hållit igång i och ett halvt decennium nu, det är onekligen en distans värd att nämna. På bandets sjunde skiva är tragiken klädd i siden och törnar. Ljudbilderna får mig att misstänka att A Perfect Circle kanske smyglyssnade på några Katatonia-skivor innan de drog igång. *The Great Cold Distance* låter onekligen som om den är inspelad på botten av en israv. Den lina sången gnistrar som hård skare och melodierna är vackert kalla.

Men precis som i Sveriges fall blir även Katatonias vinter lite väl lång.

Mikael Barani

KIKI*Kiki*

PAINTED PONY MEDIA

Kiki är en "varken eller" –platta. Den är absolut inte dålig utan innehåller såväl sköna tongångar som fina texter - enkla att förstå och ta till sig. Kiki har en vacker röst och balanserar väl mellan poppigt och jazzigt. Influenserna verkar framförallt komma från med Norah Jones, Eva Cassidy och Alanis Morissette. Men (och det är just det), det är inte heller speciellt bra. Jag fångas inte in i något känslorus, blir inte upprörd, ledsen, arg eller lycklig. Jag låter det vara, med ett ryck på axlarna.

Den självbetitlade skivan får gärna vara på i bakgrunden när jag dricker mitt morgonte eller mitt kvällskaffe, jag skulle kunna somna lugnt till musiken och inte störas om den spelades på någon av mina favoritthak. Men, jag skulle inte placera den på en best of-lista, rekommendera den varmt till någon kompis, eller nämna den som en bra platta jag hört på sistone. Och, handen på hjärtat, det är ju den här typen av musik som jag bryr mig allra minst om. Om det åtminstone varit riktigt uselt hade jag haft en starkare åsikt. *Kiki* passerar obemärkt. Så när som på den här recensionen.

Gabriella Fäldt

THE KOOKS*Inside In/Inside Out*

VIRGIN/EMI

När Supergrass en dag tackar för sig står The Kooks redo med spadarna vid gravplatsen. Okej, referensen är inte helt självklar. *Inside In/Inside Out* är för allvarsam för att kunna vara ett av supergräsen alster, men det är tillräckligt spejsat och brittiskt för att jag ska vara framme med min referenspenna och dra linjer. Snart börjar jag dock strecka över låtar som är för tråkiga, och tills sist är jag tillbaka i högstadiet och ritar gubbar på mitt block för att jag inte orkar lyssna.

Mikael Barani

KORODED*To Have and to Unhold*

SILVERDUST/BORDER

När allt är så bra, och allt rockar så underbart hårt, varför måste det då också finnas en poppig Linkin Park-refräng med en så kallad "ren" röst? Jag fattar inte detta. Visst, det är bra och allt och man kan sjunga med, men ändå – det hade varit så mycket bättre om de bara gått hela vägen ut. Det börjar så bra, så stenhårt, riffen är bara så underbara, trummorna mullrar precis så där rätt som bara vissa metalband kan och när Jan Roeder börjar sjunga känner jag i hela kroppen hur mycket jag kommer att älska den här plattan. Och sen kommer de där förbannade refrängerna. Jag fattar det inte.

Men visst, jag kan inte klaga, det rockar, man kan sjunga med och allt det där som jag egentligen skiter i, det går inte att klaga på hantverket.

Jag bara önskar att jag gillade det. Men det är omöjligt. Ytterligare en skittrist metalplatta som direkt åker ner i högen där alla de andra ligger som jag aldrig kommer att lyssna på igen.

Mathias Skeppstedt

LACUNA COIL*Karmacode*

CENTURY MEDIA/EMI

När Evanescence debuterade jämfördes de med italienska Lacuna Coil. Nu kommer originalet med sin första fullängdare sedan Evanescence blev nummer ett i sängerska-i-rockband-genren.

Lacuna Coil gör episk rockmusik. Låtar som skriker, ber, kastar sig på golvet och höjer armarna i kristusposering. Bandet är

populärt bland musikkollegor och namn-droppas ofta, men jag är inte övertygad.

Karmacode känns övervacker och överdramatisk. Av de sju första spåren ylar Cristina Scabbia "oooooooo-hooooo-oooo" i inledningen till fyra. Hon låter hela tiden som en vitklädd prinsessa vid en John Bauersk spegelsjö. En gång i tiden var de distade gitarerna en kontrast till hennes sångröst. Idag är det soundet strömlinjeformat. Det är därför väldigt bra för Lacuna Coil att *Karmacode* är fantastiskt producerad/mixad. Ljudbilderna håller liv i bandets medelmåttiga verser och refräng-er.

Plattan kommer dock gå hem hos fansen. Och leda till nya fans. Första singeln är storslagna *Our Truth*. Om den inte går som det är tänkt skulle jag satsa på poppiga *Closer* som andrasingel.

Torbjörn Hallgren

THE LADIES*They Mean Us*

TEMPORARY RESIDENCE/BORDER

De två erfarna musikerna Rob Crow (sång och gitarr) och Zach Hill (trummor) har tillsammans bildat projektet The Ladies. Resultatet är skivan *They Mean Us* som är proppad med stök och bröl, superkorta fragmentariska låtar och ett ständigt utmanande och invecklat trumspel. Men under allt bröl döljer sig fantastiska popmelodier och Rob Crows sång för tankarna till både Eric's Trip och Elliott Smith. Inledande *Black Caesar/Red Sonja* är efter omständigheterna en hit med sitt Broder Daniel-aktiga stök, *Empathy on a Stick* kombinerar ett frijazzkomp med ypperlig popkänsla å la Weezer.

The Ladies är onekligen en spännande duo, de låter ungefär som om Lou Barlow sjöng poplåtar skrivna av John Zorn. De är ett band som verkligen inte vill vara lätt-tillgängliga. *Non-threatening* låter lite som Nirvana och har en text som lär uppröra det konservativa Amerika. På *So Much For the Fourth Wall* är trumkompet lika svårt som på resten av skivan men den lätt goth metal-anstrukna melodin är ovanligt rak och hittig. Låtens avslutning påminner starkt om inledningen till Sonic Youths *The Burning Spear*. Avslutande *Mandatory Psycho-Freakout* är ett udda möte mellan syntar och körrangegang.

Oftast låter det som om medlemmarna inte spelar tillsammans överhuvudtaget. Man blir irriterad emellanåt när Ladies bryter mitt i en schysst låt, men vill man höra en riktigt egen skiva så lämpar sig *They Mean Us* bra.

Isac Nordgren

LAMBCHOP*The Decline of the Country and Western Civilization*

V2/BONNIERAMIGO

Ibland kan det vara en riktig upplevelse att höra sällsynta och tidiga spår av band och artister som blivit stora. Ibland kan upplevelsen vara stor, viktig och en riktig glädjekälla. Ibland kan den vara outhärdligt märklig. Lambchop hamnar någonstans däremellan. Här har man samlat ihop just rariteter och annat från 90-talet, innan de började röna större uppmärksamhet med plattor som *Is a Woman* och *Aw C'mon/No You C'mon*. Och fastän man ibland kan höra spår av det nutida Lambchop så är det, följdriktigt, en brokig samling låtar som inte alltid följer någon röd tråd. Ibland ganska traditionellt smårockigt men lika ofta märkliga ljudbilder och nästan naket studentikost. En platta för de redan insatta och frälsta, och då en liten guld-klimp. För andra kanske bara märklig.

Magnus Sjöberg

THE LAWRENCE ARMS*Oh! Calcutta!*

FAT WRECK CHORDS/IMPORT

Brendan Kelly har en grym sångröst. Den är galen och lite tunn i botten som hur bra som helst matchar den amerikanska punken som han och hans två polare lirar. Här finns en tilltalande intensitet som inte riktigt kommer till sin rätta. Ibland fattas det ett par ackord utöver de tre som bandet gärna slänger med. Det finns en massa grymma idéer och utföranden här. The Lawrence Arms borde tänka större och mer. Det är det enda som riktigt fattas.

Mikael Barani

LIVING THINGS*Ahead of the Lion*

SONYBMG

Living Things har lite svårt att bestämma sig för genre. De två inledande låtarna är riktigt torra och gubbigt punkiga. Sångaren Lillian Berlin låter som om han försöker tugga på en BLT-macka medan han sjunger. Sedan tar en mer tillbakalutad attityd över. Singeln *Bom Bom Bom* har en grymt skön vers, och Queens Of The Stone Age spökar någonstans i bakgrunden. Det fortsätter i samma softa stil, fortsätter och fortsätter...

Sedan kommer de på att de ska avsluta som de inledde medan jag fortfarande nynnar på *Bom Bom Bom*.

Mikael Barani

MADRUGADA*Live at Trafalmore*

VIRGIN/EMI

Med en lyckad Europaturné bakom sig, och många bra konsertupptagningar, föll de sista pusselbitarna på plats efter en Oslospelning. Bara tolv dagar efter konserten i Oslo sammansattes albumet *Live at Trafalmore* (namnet på hemplaneten i flera av författaren Kurt Vonneguts böcker).

Med fyra studioalbum och turnéer i både Europa och Nordamerika har norrmännen lyckats bygga på sig mycket erfarenhet och stort självförtroende. Själén i deras musik har de plockat från fantastiska legender som Neil Young och The Doors, som under 60-talet fick människor elektrifierade. Medan hjärtat fångats upp i 90-talets Seattle av band som Pearl Jam.

Det är få band som lyckats skapa den där perfekta liveplattan, som nästan suger in en till den aktuella händelsen och tyvärr lyckas inte heller Madrugada. Det går inte att sticka under stol med att de lyckats plocka ihop fantastiskt inspelningsmaterial, men närvaron är inte så påtaglig att jag kollrar upp turnéschemat.

Samuel Olsson

THE MAGGOTS*Monkey Time!*

SCREAMING APPLE/BORDER

Monkey Time! handlar om att släppa taget och hänge sig åt rock'n'rollen fullt ut. Att släppa taget och bara svänga de lurviga när musiken drar igång. För rock handlar ju egentligen inte om hjärnan utan om hjärtat och skrevet. Det fattar The Maggots som enträget fortsätter framställa sin charmiga garagerock utan större hopp om kommersiellt genombrott. Men The Maggots snälla poppiga garagerock borde kunna locka fler än retronostalgiker och melodikonässörer. Musik gjord med sån här gränslös inspiration är ju som gjord för massorna.

Gary Landström

THE MATINEE ORCHESTRA*The Matinee Orchestra*

ARABELE

The Matinee Orchestras självbetitlade album bjuder på märklig, nästan helt instrumental, orkestral musik med stråkar,

pianon, körer och akustiska gitarrer. Emellanåt låter musiken som en kakofoni, som en pårökt orkester där medlemmarna sitter och klinkar i varsitt hörn ackompanjerade av fågelkvitter och vattenfall. Men när gruppen är mer fokuserad uppvisar de riktigt fina popkvaliteter. Med hjälp av blås, marschtrummor och mandoliner görs akustisk postrock i stil med Pullman. Här finns också en hel del påverkan från folk-musik och musiken påminner ofta om Talk Talk-sångaren Mark Hollis tio år gamla soloplatta. Ibland låter harmonierna nästan som Nick Drakes.

I'll Never Be Afraid Again har fina pådrivande elektroniska inslag och ett svängigt basspel. *Run For Cover* för tankarna till Sea and Cake och David Grubbs. I de sista låtarna som exempelvis *Pray*, *Rock*, *Stone*, *Paper*, *Scissors* är melodierna lite väl banala och låter som om de framförs på speldosor. Men resten av plattan är både fin och intressant.

Isac Nordgren

JOHN MAUS

Songs

SOUTHERN/BORDER

Vad är det egentligen för fel på den här killen? Ta Kraftwerk, blanda i ett stycke new wave, krydda med en bakfull kanadick med önskan att han var britt, vispa om allt med varierat tempo och avsluta med att toppa med Edward Scissorhands filosofiska tankegångar. Det är på ett ungefär vad som kommer ut när kanadensaren John Maus solodebuterar med *Songs*.

Experimentlustan och nyfikenheten av vad som kan skapas med hjälp av ett par syntar, en dator och en drös olika effekter har utnyttjats till max och den slutliga produkten levererar harmoni korsat med kaos. Att texterna sedan grävs ut ur det innersta av människan för att kunna blotta tankar såsom "Sex with cars/Sex on top of cars/Sex with Ringo Star" på spåret *Don't be a Body*, eller "Oh my Grandma's peed her pants/and I got it on my hands" i låten *It Takes Time*, gör att jag räds tanken att någonsin behöva träffa honom för en pratstund om livet.

Samuel Olsson

JESSE MCCARTNEY

Beautiful Soul

HOLLYWOOD/EMI

Måhända är det oräddvinst men det går inte att undgå likheten mellan Jesse McCartney och Aaron Carter. Framförallt utseendemässigt, men även musikaliskt påminner *Beautiful Soul* om pojkbänd. Måhända har han en vacker själ denne amerikanske pojke, men musiken är både själlös och intetsägande. Det låter som väldigt mycket annat och väldigt lite eget.

Kanske är Robbie Williams hans stora idol, men han har istället fastnat i Britney Spears-facket. I pressen berättar han hur han älskar ballader, och det är inte svårt att tro honom. De tårdröpande balladerna, gjutna till att bli kvart i två-låtar på vilken köttmarknad som helst, genomsyrar skivan. Men – det är så flottigt att det snarare smälter smör än flickhjärtan.

Jesse McCartney skulle säkerligen ha hamnat på väggen om han var mittuppslag i Okej 1990. Men femton år senare känns det förmodligen för pluttinnigt även för fjortisarna i parken. Det enda framgångskonceptet bör vara att vänta några år tills åldern är inne för att få handla alkohol, harkla sig och hoppas att den flickaktiga rösten förvandlas till manlig och hes. Annars kanske en roll i någon Disney-musikal på Broadway är att satsa på...

Gabriella Fäldt

EMILY MCEWAN

Highland Fling

EMI

Halleluja, den skotska myten är bekräftad. Den gröna ön med de höga bergen, de djupa dalarna, den kalla ölen, den rökiga whiskyn och de vackra hedarna där ljudet av säckpipa följer en vart man än går. Emily McEwan är precis så from och vacker som man borde bli av att vistas i de sagolika miljöerna. Tyvärr blir musiken därefter. Fin, men slätstruken och tråkig. Jag tröttnar redan efter första genomlysningen och börjar istället bläddra i fotoalbumen från mitt eget halvår i Skottland. Ja, för hon väcker minnen och bilder i huvudet med sin musik. Men, nostalgin som framkallas (och då mer via bilderna än musiken) är också de enda starka känslorna. I övrigt är det varken rörande eller berörande.

Emily McEwan är en svenska med skotska rötter men med svenskt ackompanjement och det märks. Istället för att bli en skotsk hjältinga blir hon svensk kopia. Synd.

Gabriella Fäldt

MC LARS

The Graduate

HORRIS/PLAYGROUND

Postpunk-laptop-rapparen med svensklingande namnet MC Lars levererar på *The Graduate* 14 låtar med en frenesi värdig ett bokstavsbarn. Och visst blir det ofta för mycket. Det blir flåshurtigt, juvenilt och skojsigt och ändå kan man inte låta bli att dra på smilbanden när han dissas stereotyp crunkmusik (*Generic Crunk Rap*) eller skrattar åt skivbolagsmänniskor som inte fattade hur man skulle använda internet (*Download This Song*). Men det luktar alldeles för mycket Kärspe över denna plojplatta för min smak.

Gary Landström

WENDY MCNEILL

The Wonder Show

DETERMINE/BONNIERAMIGO

När du sätter på den här skivan är det som att färdas in i en saga och där följa med ett tivoli för att underhålla besökare från stad till stad.

Istället för att skapa ett uttryck som enbart väcker barndomens lycka till liv, förmedlar texterna en blandning av mörker och dagsljus, vilket får sångerna att kännas utmanande och spännande. Med en berättande sångstil likt PJ Harvey och Tori Amos, diktar Wendy McNeill ihop berättelser som skulle skapa trängsel runt henne av nyfikna öron.

Genom att sedan växla mellan gitarr och dragspel skapar hon enkla och nakna grundtoner, som i tre- eller fyrtakt håller sig genom hela låtarna. För att det då inte ska kännas för avklätt fylls omgivningen med allt ifrån mjuka stråkar till en enkel virveltrumma.

Det är med stor nyfikenhet jag låter Wendy McNeill sjunga ut det hon har inom sig och med lika stort allvar tar jag emot det när hon varierar sången från lekfullt till rätt.

Samuel Olsson

STEPHIN MERRITT

Showtunes

NONESUCH/WARNER

Ingen lär väl ramla av stolen över att Stephin Merritt tagit steget in i musikalvärlden. Det var bara en tidsfråga. The Magnetic Fields *69 Love Songs* innebar inte bara hans stora genombrott utan även en renässans för brödskrivaren efter närmare ett årtionde av illa klädda män i skitiga jeans och skitigt hår som nästan tvångsmässigt navelskadat och skrivit en låt om varje sekund sedan flickvännen dumpade

dem. Merritts skarpa formuleringskonst har inget med ekvationen självutlämnande lika med kvalitet att göra. Han hör hemma i 1930-talet med låtskrivare som Cole Porter och Irving Berlin, innan radio och tv dominerade och alla skrev för scenen. Det som däremot kommer som en överraskning när Merritt nu ger ut sina bidrag till tre musikaler – insjunga av skådespelarna själva – är hur livlösa, klichéartade och oinspirerade de flesta av de 26 låtarna är.

Kanske är felet bara att de tagits ur sitt naturliga sammanhang. För visst finns här en och annan höjare och många texter är elegant hoppusslade. Men det är lite för krystat, lite för teatraliskt, ja, helt enkelt lite för mycket musikal. Efter att ha skämt bort sin publik med idel storverk faller de nya låtarna platt i jämförelse med inte bara förebilderna, utan även nästan allt Merritt släppt på 2000-talet. Musikal eller inte, en del av oss trillade just baklänges.

Dan Andersson

MICHAEL MESSER

Lucky Charms

COOKING VINYL/BONNIER AMIGO

Fy fan! Vita medelålders engelska män ska ALDRIG spela blues. Michael Messer har dessutom den usla smaken att anlita en DJ för att ge *Lucky Charms* en modern touch. Michael Messer ger inte bara bluesen dåligt rykte, han ger DJ-yrket det också.

Per Lundberg GB

MILOSH

Meme

PLUG RESEARCH/DOTSHOP SE

Som en blandning av electronicaproducenten Dntel och soul/r'n'b-stjärnan D'Angelo har han beskrivits, kanadensaren Milosh. Man skulle kunna säga att han är en Khonnor för r'n'b-kidsen. Precis som Khonnor monterade ner indie-rock i sina föräldrars dator skrapar Milosh av glittret på r'n'b-genren och gör minimalistiska sånger som försiktigt skriker om känslor. Skillnaden är att vi inte har några trassliga hemförhållanden och ett lär-dig-japanska-program till datorn, som i Khonnors fall.

För Milosh handlar det istället om att bearbeta demonerna från ett splittrat förhållande och, i slutet av skivan, hitta en ny flickvän att bubbla glädje över. Det kunde ha varit en resa från helvete till himmel och det kanske är det. Men tyvärr märks det inte särskilt mycket på musiken eller sången. Allt är just försiktigt. Till och med lite tråkigt i längden. En-natts-ligget i *You Fill Me* och det brustna hjärtat i *It's Over* är de låtar som står ut. Resten flyter ihop och engagerar inte på det sätt de borde.

Mats Almgård

MOONSPELL

Memorial

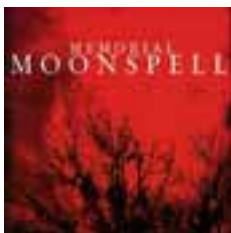
SPV/PLAYGROUND

Det är något visst med portugisiska Moonspell och jag kan inte riktigt sätta fingret på vad. Ända sedan debuten 1994 har de levererat hård, melodisk metal och turnerat världen. När det nu är dags för åttonde plattan har de återvänt till de lite hårdare jaktmarkerna utan att tappa ett uns av sin goth metal.

Memorial är en tung och genomtänkt och framför allt välproducerad (ibland lite väl polerad) platta som spänner över hela karriären medan den tar ett litet steg framåt. Kanske ligger den lilla instrumenttala bagatellen *Sons of Earth* lite tidigt på plattan och kanske är skivan lite för lång, men vilka är inte det i dagens musikklimat?

Det är skönt att se att ett metallband från Portugal har kunnat hålla så jämna steg med resten av genren och att de fortfarande hålla samma hård klass, hoppas att Moonspell fortsätter i många år till.

Mathias Skeppstedt

GARY MOORE*Old New Ballads Blues*

EAGLE/PLAYGROUND

Tiden då den irländske gitarrvirtuosen var hett stoff börjar numera ligga ruskigt långt tillbaks. När reabackarna svämmar över av hans soloplattdor och han inte gjort något väsen av sig på länge känns en platta med några nya låtar och en hög gamla bluesnummer ungefär lika intressant som en rungande smäll på käften. Att Gary fortfarande har blueskänsla rör mig inte ryggen.

Roger Bengtsson

VAN MORRISON*Pay the Devil*

POLYDOR/UNIVERSAL

Gamle Van har ju visserligen haft stunder de senaste tio åren, men det var länge sedan han gjorde något man verkligen fastnade och föll för. Den här gången känns han dock lite mer intressant än vanligt, eftersom han lämnat den för honom vanliga och patenterade Van Morrissonskt keltiska gospelgårdar och gett sig in i countryland.

Plattan består till största del av countrystandards, men Van Morrison vore inte Van Morrison om han inte satte sin prägel på låtarna med sin röst. Ibland till och med så man leds bort från låten själv och inte känner igen den, för att han gör den till sin. Ett bra betyg för en coverartist, men eftersom det sällan uppstår någon magi så blir det inte så rörande och uppslukande som det skulle kunna vara. Ett kul grepp, en intressant platta, men man har fortfarande kanske lite för höga krav på Van Morrison för att det ska kännas riktigt relevant.

Magnus Sjöberg

WILLIE NELSON*You Don't Know Me: The Songs of Cindy Walker*

LOST HIGHWAY/UNIVERSAL

Bara för att ålderdomen kommer tas-sandes innebär det inte att produktivitet och kvalitet per automatik blir lidande. För somliga är det tvärtom. Johnny Cash släppte exempelvis minst lika mycket album under sina tio sista som första år som artist. Samma gäller hans gamle vän Willie Nelson, som denna gång tolkar en handfull av Cindy Walkers låtar.

Hans versioner får väl inte nackhären att resa sig direkt, kanske lite beroende på att jag inte hört alltför mycket av Walkers original. Men det funkar bra – Nelson låter sig föras tillbaka till en mer traditionell country, där fiolen flitigt trakteras. Och han lyckas att med enfass bevisa andemeningen i *Don't be Ashamed of Your Age*, vilket givetvis är skönt att se.

Niklas Simonsson

NORTH MISSISSIPPI ALLSTARS*Electric Blue Watermelon*

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Vet inte riktigt vad bröderna Dickinsons problem är. Att deras pappa heter Jim och är en jätteberömd producent är ett alternativ. Luther och Cody lider kanske av det klassiska syndromet "jag vill bli som far".

Visst, bröderna har sköna musiker runt omkring sig, Lucinda Williams och Otha Turner. Men den elektriskt blå melonen börjar aldrig gnistra så som den borde göra med så mycket kunskap runt sig. North Mississippi Allstars kör ner i samma gamla gubbgröpp och tar sig sedan aldrig upp trots att man använder sig av scratch och blås. Det förblir dött och slött.

Per Lundberg GB

GARY NUMAN*Jagged*

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Gary Numan kändes emellanåt intressant under 1980-talets första hälft, när han kunde göra riktigt hyggliga mörkt beslöjade dystopier till mindre hits. Men jag ska erkänna att jag inte direkt återkommit regelbundet till honom under de senaste 20 åren. Och därför känns det också lite kul att faktiskt kunna konstatera att han fortfarande kan, att han fortfarande inte bara kan kollras bort hur som helst. *Jagged* är lite intressant i det att det nästan känns som att han har en del av sig kvar i ovan nämnda era, men samtidigt också blir lite industriell och ibland nästan flirtar med etno. Kanske inte något man välter kiosker för, men riktigt kul att höra Gary Numans röst igen utan att bli trött och desillusinerad.

Magnus Sjöberg

OUR LADY PEACE*Healthy in Paranoid Times*

SONYBMG

Under fjolåret berömde jag vid ett flertal tillfällen små intressanta kanadensiska bolag med minst lika intressanta band i sitt stall. Men medaljen har ju som bekant i regel en baksida också. I detta fall stavas det Our Lady Peace.

Kvartettens sjätte album lär bära förhoppningar om försäljning i miljonklassen, som sina föregångare. Och det kan säkerligen ske – musiken är som skräddarsydd för reklamradiokanalsmaraton, med allt vad det innebär. Och Bob Rock producerar albumet, men hur han fick för sig att ta sig an detta projekt är för mig en gåta. För bandet varken berör, upprör eller intresserar. Det är mest skval på de dussinet låtar som är med – som låter så andefattigt som nästan bara nordamerikansk rockmusik i den mjukare skolan kan låta. Trist.

Niklas Simonsson

PINK MOUNTAINTOPS*Axis of Evil*

JAGAGUWAR/BONNIERAMIGO

Jag vet ingenting om Pink Mountaintops. Men det låter som att det kanske bara är en person. Och då kan man ju till exempel likna dem (han) lite med (smog) vilket *Axis of Evil* faktiskt är lite likt. Samtidigt är Pink Mountaintops också som lite halvcoola bortglömda skotska typer som V-Twin och Future Pilot Aka – några bra idéer och ganska lite nyheter. Några längre utsvävningar som säkert gör sig bra med hasch, lite hemmarock med solglasögon, JAMC i bakfickan som bonus – inte helt dumt men inte särskilt upphetsande. Vad mer ska jag säga? Jag glömde hur det låt efter någon timma.

Fredrik Eriksson

PLACEBO*Meds*

VIRGIN/EMI

Intensiva rocktrion Placebo fortsätter på femte platta den inslagna banan, melodierna och stämningarna är dova bakom Brian Molkos kärlekstörstande och utlevelsefulla sång. Molko vägrar sluta försöka skaka om lyssnaren och bandet drivs fortfarande av kraften i omväxlande suggestiva och explosiva musikaliska passager. För det är just angelägenheten i låtarna som hela tiden varit Placebos styrka. De ger sig inte, och även om låtarna är stillsamma som *Follow the Cops Back Home* eller *Pierrot the Clown* så skiner deras glöd igenom, starkt. Väldigt få Placebo-låtar kan mötas med en axelryckning, man känner dem i systemet vare sig de spänner musklerna eller ej. Faktiskt är de lugna låtarna essen i leken. De larmande gitarerna känns gamla i jämförelse.

Sammantaget är dock *Meds* en av gruppens bästa plattor som borde ge fansen hopp inför framtiden.

Gary Landström

PSYCHOPUNCH*Kamikaze Love Reducer*

SILVERDUST

Ett grundläggande problem med musikkgenrer är att många band är alldeles för låsta vid dem. Det handlar oftare om kompromisser än om nyupptäckaranda. Psychopunch från Västerås litar rivig sleazeroock. Hardcore Superstar ligger nära till hands som referens. Vi snackar solglajjor och kåbjämsor, whiskeyröst och fyrtakt. Särskilt mycket mer än så här är det dock inte. Nio låtar raka rör och sedan en avslutande ölhävarballad. Jag efterlyser fler Chrille Columbusar inom genrer med snäva ramar.

Mikael Barani

PUBLIC ENEMY*Rebirth of a Nation*

GUERRILLA FUNK/BORDER

Revolutionären Chuck D och såpadeltagaren Flavor Flav är tillbaka på barrikaderna med samma retorik och frenesi som vanligt. De sprutar sin enträgna Malcolm X-svada eftersom tiderna inte blivit bättre för amerikaner med afrikanska rötter under Bush eller resten av det rasistiska vita etablismanget. De behövs fortfarande, tyvärr.

Men detta är inte en vanlig Public Enemy-platta. Härden Paris har fått fria händer att producera och bjuda in polare som Dead Prez och MC Ren och dessutom tagit stor plats vid micken själv. Chuck D säger att han tycker det är ett intressant experiment att själv luta sig tillbaka och låta Paris göra en Public Enemy-platta. De har samarbetat tidigare och känner en samhörighet både musikaliskt och idémässigt. Chucken ser det som en chans för Public Enemy att förnya och uppdatera sig. Och visst låter det lite modernare. En slags blandning av klassisk och futuristisk Public Enemy. Jag trodde nog att det skulle bli pannkaka av det hela eftersom jag inte är helsäld på det Paris levererade på plattan *Sonic Jihad*, men *Rebirth of a Nation* funkar förvånansvärt bra. Det finns bättre Public Enemy-plattor, men det finns också sämre.

Gary Landström

QUASI*When the Going Gets Dark*

DOMINO/PLAYGROUND

Hur har jag kunnat missat detta band?

Har jag fattat det hela rätt är detta Portland-duons åttonde platta och jag tror aldrig jag hört dem förut. Men vad deras andra plattor än låter som så har denna mig fast i ett stenhårt grepp. Det känns nytt, fräscht, gammalt, ändrat och annorlunda. *When the Goings Gets Dark* är producerad av Dave Friedman från Mercury Rev som också ligger bakom produktioner med The Flaming Lips, Mogwai och Nicolai Dunger. Men där det i vanliga fall direkt hörs att det är här så är han mer i bakgrunden här, ljudet är väldigt stökigt och rörigt och ibland rent burkigt och geggigt, med det passar den här duons otvetyglade rock perfekt. Det är trummor, piano och gitarr i en osaliga röra, ibland spretar det lite för mycket, men nästanans hittar de alltid hem. I avslutaren *Invincible Star* snor det oförskämt från Percy Sledge, och den instrumentala *Presto Change-O* är en höj-dare med filmiska egenskaper samtidigt som den har något väldigt skrämmande och attraktivt över sig. Låtar går aldrig dit man tror och instrumenteringar överraskar konstant. Detta är kort och gott en riktigt,

riktigt bra platta och jag ska genast ut och leta upp deras andra skivor.

Mathias Skeppstedt

THE QUILL

In Triumph

STEAMHAMMER/PLAYGROUND

Ozzy Osbournes här reser sig och Jimmy Pages fingrar förvandlas till gåsfjädrar när mönsteråsarna öser på med sin majestä-tiska hårdrocks-metal. All right, kanske lite väl överdrivet – men The Quill lyckas verkligen göra klassiska rocksår i förstärkarna med sina mästerliga psykedeliska gitarr-riff som i *Keep the Circle Whole*.

Om vi mixar aggressiva toner från Black Sabbath, Led Zeppelin, Audioslave och därefter blandar i Magnus Ekwalls styrka till röst får vi gruppens femte platta *In Triumph*. Ekwall (Sveriges kanske bästa rocksångare) bemästrar höga och djupa toner och vars stämma är en blandning mellan rockikoner som Ozzy Osbourne, Robert Plant, Chris Cornell och vår egen hair-metal-rockare Joey Tempest.

The Quills producent är Tommy Newton som bland annat jobbat med UFO, Helloween och Victory. En kärnfull platta som innehar klassiska kompositioner i dess melodier, och som inte får förväxlas med den blodtörstiga dödsmetallen.

Martin Enander

HUGO RACE + TRUE SPIRIT

Taoist Priests

GLITTERHOUSE/PLAYGROUND

Det märks att Hugo Race har arbetat med Nick Cave. Det finns ingen anledning att blanda ihop dem mer än just så, men ofta kommer tanken tillbaka till en att det känns som att Hugo Race emellanåt rör sig i samma tassemarkar. Men där Cave ofta blir mörk och dubbeltydig (när det inte är blottlagt och öppet), som beskrivande musikaliska obehagligheter i det fördolda, känns Hugo Race annorlunda men fortfarande lika. Men mer som ett pyrande under ytan, som ett *Twin Peaks* med hoodoo-ritualer. Mer tråkig, mer blues egentligen – utan att aldrig helt klart vara eller bli det. Mystiska ljud i golvspringarna. Smygande och värmande, nästan tröstande, men också så att ens försvarssystem triggas. Mjukt. Hårt. Sött. Beskt. Hugo Race låter ett fågelsträck bli ett omen, låter en soluppgång bli ett varsel. Och med tanke på världen, med tanke på hur platser, heliga och andra, ser ut idag är det kanske inte helt orimligt.

Musik och text samverkar på ett sätt som gör att man ibland ser helheter, ser sammanhanget mellan storheter. Ibland så mångtydigheter bidrar till mystiken. Cave igen. Lysande.

Magnus Sjöberg

MARTHA REDBONE

Skintalk

DOME/CDA

Ojojoj, vad man kan bedra sig! Jag blev lite nyfiken på Martha Redbone som med sina rötter i både den afroamerikanska och indianska kulturen verkar vilja åstadkomma unik soulmusik, en Alicia Keys för USA:s ursprungsbefolkning typ. Döm av min förvåning då *Skintalk* bara består av gubbrockig skvalradio-r'n'b med funk-tendenser. Så där stadig ickemusik som bara kan produceras i bonniga USA. Usch, jag vill inte ödsla mer tid än nödvändigt på Martha Redbone som får sig en mastig hemlåxa!

Gary Landström

RED CIRCUIT

Trance State

LIMB/BORDER

Metalen tar ett steg mot tv-spelen med en rejäl dos syntmattor. *Trance State* är dock främst dålig än före sin tid. Ljudet är väl-

digt finskuret och platt och mer anpassat för middag hos pastorn än som material åt moshen framför scen. Det låter alldeles för artificiellt och tillrättalagt för att ge utslag på mina mätinstrument. Sängen vill verkligen låta hes och tuff, men låter istället ansträngd och bajsnodig. Samtidigt maler gitarrerna på med dämpade ackord som hörts förut.

Alla som tycker att en kombination av Megadeth och Bon Jovi låter som en god idé är härmed överbevisade.

Mikael Barani

REDJETSON

New General Catalogue

TALITRES/DOTSHOP.SE

En kraftfull näve griper tag i mitt hjärta, kramar åt sakta och försiktigt samtidigt som en röst i bakgrunden talar om för pumpen att inte sluta bulta utan njuta av tyngden. Det är så det känns när de sex grabbarna från London släpper ut det djupa andetag de tagit för att låt efter låt hålla andan med mig som lyssnare.

Med en sättning på tre gitarrer, bas, trummor och sång levererar Redjetson ett debutalbum som har ljudreferenser till Mogwai, Six by Seven och Yvonne, samt en kreativitet som nästan når upp till Trail of Dead.

Varje instrument har sin viktiga uppgift och med mikroskopisk precision brukas de för att ge en fyllighet som sedan kräver ett koncentrerat öra att finna den magiska ingrediens som gör var låt fulländad. Att sedan Clive Robert Kentish leker med att växla djupa melodier med det monotona får produktionen att kännas som ett ömsint hantverk.

Samuel Olsson

TONY ROHR

Tony Loves You All

WEAVE MUSIC/NEUTON

Med en sån albumtitel är det lätt att bli charmad. En kille som älskar oss alla. Underbart! Hans feta technobeats har också något väldigt inbjudande över sig. En uppmaning till alla att ansluta sig på dansgolvet. För det är det den här skivan handlar om. Att stå på dansgolvet.

Det här är hård och tung looptechno i Stockholmsskolan. Inget att lyssna på hemma eller i hörlurarna, då blir det alldeles för monotont. Som DJ-material ute på en klubb kommer dock enstaka låtar att funka perfekt. Även om Adam Beyer och grabbarna redan gjort detta förut.

Mats Almegård

JOSH ROUSE

Subtítulo

NETTWERK/PLAYGROUND

"I've lived in cities where there is no solitude/I've made some friends there/That I hope I'll never lose/But for now, I want to stay in a quiet town" – det är med de raderna i *Quiet Town* som Josh öppnar sitt sjätte album. Ännu en gång har han byggt upp sin musik på ett tema som relaterar till hans liv, likt *Nashville* vilken var hans hemstad i många år, eller 1972 året då han föddes. Med *Subtítulo* har han tagit sitt pick och pack och lämnat landet för en hyrd stuga på den spanska kusten, det är det han vill testa på nu.

Att skivan gestaltar det tema han satt upp, behöver inte ifrågasättas efter det han tidigare producerat. Vad jag däremot kan känna är att kraven blir betydligt högre på att han levererar något speciellt, som på 1972. Efter att förra skivan inte riktigt kunde leva upp till den, var det med spänd förväntan jag tryckte in skivan i CD:n för en spinn. En bölja av värme sprider sig i rummet och det finns en hel del små fragment som får en att känna dofterna av Medelhavet, detta förmedlar han utan

att på något sätt lämna sitt ursprungliga sätt att bygga upp förförande melodier och harmonier.

Det som levereras är mycket bra men tyvärr inte mer, själv saknar jag det där extremt bra som han kan bjuda på när han sätter hela sitt hjärta till. Det är dock inte helt bortblåst, lyssna gärna in duetten med Paz Suay på *The Man Who...*

Samuel Olsson

SÉBASTIEN ROUX

Songs

12K/DOTSHOP.SE

Efter finnen Antti Rannistos härjningar på 12K kunde man lätt få för sig att Taylor Deupree (som är boss på 12K) övergivit sin sparsmakade linje med försiktig electronica. Men med Sébastien Roux är vi tillbaka där igen på allvar. Tvekande elektroniska ljud pyser ur högtalarna. Backar tillbaka och tar ny sats. Om och om igen. Titeln på skivan får nästan ses som en ironisk blinkning, för mycket av sånger eller låtar handlar det inte om här. Snarare ljudexperiment som kan vara intressanta om man hårdfokuserar på dem. Men det är lätt att tappa greppet om Sébastien Roux små skapelser. De drar sig undan så lätt och då är det inte enkelt att få fäste igen.

Mats Almegård

RUSTY FLORES

Rusty Flores

A WEST SIDE FABRICATION/BORDER

Måste alla altcountryband i Sverige ha en sångare som låter som Christian Kjellvander? Finns det inget annat sätt att sjunga på? Jag menar, c'mon! Kjellvander gör sin grej med all heder, men alla andra borde plocka ner sin röst från gommen och testa på hur de egentligen sjunger. Rusty Flores är annars ett väldigt fint och mysigt litet band. Melodierna är underbart intima och variationsrika och här finns experimentlusta. Det är dags att lite elektroniska grejer flyttar in bland slide-gitarrer och molokna trum-komp. Men det är svårt att ignorera sången. Sjung ut!

Mikael Barani

SAVING BLUE

The Misfortune and the Praise

TALKING MUSIC

Det är med en känsla av att rummet jag sitter i krymper, när musiken lugnt och stilla resoneras ut ur högtalarna. Det här är ett album som med en lugn och försiktig smekning försöker öppna dina ögon för att se allt röra sig förbi i slow motion.

Emanuel Sandgren har skrivit upp re- verben på stjärkaren och låtit The Edge från U2 samt hela Coldplays fyllighet blanda sig i för att skapa ett djup som resulterar i att det känns som om det är musik överallt. Att det sedan fylls på med stråkar och sång från Jerker Gunnarsmo som likt Eskobars Daniel Bellqvist bör ha dragningskraft som lockar till sig duetter från skönsjungande kvinnor som Heather Nova.

För mig finns det en risk att det här blir en skiva som kanske åker på i samband med en lång resa, något som får en att slappna av och få tiden att gå. Den saknar lite av den där särskilda udden, då den inte bara är fin utan även kan förtrolla omgivningen.

Samuel Olsson

SEBASTIAN

Sebastian

SONYBMG

Idol-Sebastian borde stått som vinnare i den lite tradiga tv-tävlingen, men nu är han i alla fall redo att ta revansch på samma sätt som Darin gjorde. Och med sin Ola Salo/David Bowie-sångstil kommer han att nå långt. Med Sveriges mest storslagne producent Peter Kvint till sin hjälp har han

snickrat ihop ett U2-liknande album med moderna rytmer och 2006-tongångar.

Konstigt nog är det Bowies gamla *Life On Mars* som sätter sig bäst. Förvisso kanske för att den låten är snäppet bättre än resten av materialet, men det är också svårt att jämföras med originalet och där har Sebastian inga problem.

Vet dock inte om Sebs rockiga framtoning kommer att garantera honom rejäl stjärnstatus. Och när han drar ner på tempot påminner han om Eskobar som ju inte varit superheta de senaste åren. Beslutet att ta med en karaokeversion av Stones *Start Me Up* känns sunkigt eller ironiskt – eller möjligen både och!

Gary Landström

SECRET MACHINES

Ten Silver Drops

REPRISE/WARNER

Secret Machines har ett stort problem. De lever inte upp till sitt livesound på skiva. Och nya alstret *Ten Silver Drops* följer sin föregångare *Now Here is Nowhere* på så sätt att det är en bra skiva, ibland rent lysande, men att det där extra fattas. Det där extra som de har live. Det sprakar och gnistrar inte, det når inte ändå fram med den där desperationen, den där hypnotiska känslan som deras livesound bygger på. Fast till skillnad från föregångaren, som ibland lånade mer än mycket av Flaming Lips och Led Zeppelin, så står den här skivan mer på egna ben. Soundet är uppluckrat och friare, inte lika instängt av 70-talet, inte lika psykedeliskt. Trummorna är som vanligt med Secret Machines framträdande och väldigt tajta, avsaknaden av en basist märks aldrig. Ibland får jag dock intrycket av att gitarristen Brandon Curtis tycker om sitt väldigt speciella sound lite för mycket, det vore bättre om han bara spelade istället för att än en gång visa vilka långa och klara toner han kan bygga landskap med.

All At Once (*It's Not Important*) har ett underbart driv och den suggestiva *Daddy's in the Doldrums* är faktiskt och nosar på de marker de når live, medan *I Hate Pretending* känns väldigt ofokuserad och smått förvirrad även om refrängen sätter sig med en gång. Fast framåt slutet så går luften ur dem, vilket är synd för det hade kunnat blivit en mycket jämnare platta än det är.

Mathias Skeppstedt

DUNCAN SHEIK

White Limousine

ROUNDER/PLAYGROUND

I associationsleken skulle mitt första ord om *White Limousine* vara maffian. Med referenser till det svartvita blanka omslaget, den vita limousinen, siluetterna och Duncan Sheiks mustasch. Men, det visar sig vara mycket vänare än så. Pianospel och omvälvande, långtande, varmt och emellanåt tårdröjande.

Dessutom är det dubbla albumet unikt då skiva nummer två inte innehåller extraspår eller bonustracks, utan möjligheten för lyssnaren att skapa sina egna versioner av låtarna. Varje instrument finns inlagt som en egen fil, och med hjälp av ett nedladdningsbart program kan man dissekera och plocka samman låtarna hur som helst. Idén är rolig, men meningen lite svår att greppa. Duncan Sheik vill inte dölja något, han vill ge sina lyssnare varje liten ton, stå naken inför omvärlden som ett mänskligt pussel. Men, istället för att bli ett genidrag stjal det uppmärksamhet från själva skivan.

Tillbaka till den "riktiga musiken". Parallellt kan dras till såväl hiphopvärlden som de gråtilda herrarna med gitarrerna (läs Ryan Adams, Ed Harcourt, Howie Beck...). Välskrivna poetiska texter och

finstämt. Men, det får inte mig att hurra så kanske borde jag skapa mig min egen låt istället...

Gabriella Fäldt

SKYE

Mind How You Go

WARNER

Skye Gordons röst fyllde varenda café för några år sedan. Då frontade hon i triphop-trion Morcheeba, idag gör hon musik på egen hand. Musik som enligt henne själv är mycket mer ärlig, personlig och öppen än den hon gjorde med de diaboliska bröderna Paul och Ross Godfrey. Det är nog skönt för Skye att äntligen få skriva egna låtar och texter, men tyvärr märks denna lättnad inte så värst mycket på *Mind How You Go*. För trots produktionshjälp av både Pat Leonard och Daniel Lanois är det här en skiva som är minst lika anonym som Morcheeba. Lite mer åt pophållet. Men fortfarande det svävande känsloläget, där saker och ting aldrig hettar till. Skye sjunger bra, men samma sak här. Det finns ett uttryck i rösten och det kör hon på tills skivan är slut.

Mats Almegård

SNORTING MARADONAS

Klasskamrater

SEKERHETPERSONAAL RECORDS

Till en början tilltalar detta mig mer av nostalgiskäl än att jag faktiskt tycker att det är bra. Men sedan växer bandet på mig. Är man uppväxt med *Definitivt 50* spänn-skivorna gillar man punk så där på skoj. Men fan – Snorting Maradonas platta innehåller en hel del roliga grejer som rör sig utanför punkens gränser. Här finns schyssta mandolin- och blåspartier som känns väldigt främmande för genren. Texterna är så klart kritiska och humoristiska. Kungen får sig en känga i den medeltids-poppiga *Kungliga jiggen* och dokusåpavärlden blir kritiserad.

Punk för 2000-talet, helt enkelt.

Mikael Barani

SOLEDAD BROTHERS

The Hardest Walk

MUNSTER/SOUND POLLUTION

Det är få band som lyckas projicera den där magiska känslan som en konsert kan frambringa. Det är därför med en viss osäkerhet som jag i slutet av öppningsspåret *Truth Or Consequences* hänger med på de uppmånade klappen.

Med en viss likhet med White Stripes upphottade bluesrock levererar Soledad Brothers på sitt tredje album en mjukare och mörkare skildring av rootsmusik kontra punk. I skivan färdas du från 60-talets USA till sena 70-talets England på en resa som inte är särskilt märkvärdig och innovativ, utan helt och fullt avslappnad. Det finns tillfällen att både dansa och vara glad som att förnjöt flyta omkring på ett rosa moln med ett nöjt leende då du insuper ljudet av Rhodes, malande gitarrer och frånvarande sång.

Det finns tendenser att glädjen som uttrycks i början av albumet tidigt försvinner och att det segnar ut i en lång godnattvisa där banjon istället inspirerar till färräkande.

Samuel Olsson

SPARKS

Hello Young Lovers

GUT/BORDER

I mitten av 70-talet gjorde Sparks vital och smart popmusik på album som *Kimono My House*, *Indescreet* och *Propaganda*. Låtarna sjöod av egensinne och duon lät fullständigt egen. Med åren mattades kreativiteten men på senare tid har Los Angeles-bröderna Ron och Russell Mael faktiskt fått en nytändning. Inte minst med *Lil' Beethoven* från 2002.

När de nu kommer med sitt tjugonde album är det mesta sig likt. De rör sig mellan pop och storslagna operaarrangemang, skriver mer än underliga texter och ler ironiskt över en noga producerad musikalisk väv. Men låtarna är svaga och materialet ganska ansträngande att lyssna på. Det mest positiva med skivan är att gubbarna efter 35 år som Sparks fortfarande låter unika.

Robert Lagerström

RONNIE SPECTOR

The Last of the Rock Stars

TMC/BONNIERAMIGO

Den sista rockstjärnan? Ronnie Spector? Med risk att framstå som skriande politiskt inkorrekt, men hennes stjärna falnade när hon skilde sig från demonproducenten, skitstöveln och kanske till och med mördaren Phil Spector. Det var han som tände den med singlar han gjorde med The Ronettes och efter det har den inte siktats på rockhimlen. Det lär inte förändras med *The Last of the Rock Stars*, trots draghjälp från riktiga stjärnor som Keith Richards, Patti Smith, The Raveonettes och framlidne Joey Ramone.

Plattan är låt efter låt av idel dåligt producerad gubbrock med Sectors hessa vibrato som avslutar varje refräng med ett alltför bekant ouh-uh-uh-uh-uh. Antagligen för att plocka nostalgipoäng. För *The Last of the Rock Stars* är ingenting annat än minnen. Och som hon sjunger i albumets enda ljuspunkt, en låt hon gör så bra att den här släpps för andra gången på sju år: "You can't put your arms around a memory. Don't try".

Dan Andersson

SPETSNAZ

Totalitär

SUBSPACE/PLAYGROUND

Någon som minns Pouppée Fabrikk? Två killar som såg ut som om de pulvriserat Nitzer Ebb-vinyl och snortat dem genom näsan på någon fjälljagartutflykt i Lappland. Nej, okej. Inget måste. Tyvärr blir jag påmind om dessa svenska hårdsyntare när jag hör Spetsnaz. För de låter som om de gjort exakt samma sak. Fram med rakblad och sugrör i ett militärtält när kylan biter utanför. Sen upp och imitera Douglas McCartheys danssteg och sångstil vid kaminen. Det enda positiva är att Spetsnaz är bättre än Pouppée Fabrikk. I alla fall på att imitera Nitzer Ebb, men något mer ska väl ha hänt de senaste 16 åren?

Mats Almegård

THE SPLENDORS

The Splendors

THE SPLENDORS

Viss musik är kräkrämskallande. Till exempel trött pubrock. Från Holland kommer The Splendors. Nu för tiden rör de sig i New Jersey med omnejd och gör livet och fredagsölen till en vämjelig upplevelse. The Splendors låter som ett drogfrött Rolling Stones.

Per Lundberg GB

THE SPINTO BAND

Nice and Nicely Done

EMI

Sextetten The Spinto Band drar till med den pigaste musiken den här sidan om Wheat. Det här är intelligent, amerikansk poprock som är lagom mesig för att vara kul och tillräckligt smart för att inte bli slätstruken. *Nice and Nicely Done* är uppbyggd av klatschigheter som har en underliggande skruv. Att göra musik av detta slag fordrar självdistans. Har man det är halva sträckan tillryggalagd.

Till råga på allt är albumet laddat med texter som höjer sig över sliskighetens medelmåttor. Med en låt som *Oh Mandy* ligger OC just runt hörnet.

Mikael Barani

SCOTT STAPP*The Great Divide*

SONYBMG

Den enda goda nyheter med *The Great Divide* är väl att Creed åtminstone inte finns kvar längre. Åtminstone går mina tankar åt det hållet i inledningsfasen. För mer mördande tråkig rockmusik är Creeds 25 miljoner album i hemlandet är en gåta. Förhoppningarna att sångaren Scott Stapps solodebut ska hålla högre klass är således ganska små – men man ska ju ge det mesta en andra chans.

Det sterila soundet finns fortfarande där, även om det kanske är marginellt mer sväng och tyngd. Problemet är att Stapp inte bjuder inte in så många dimensioner i sin musik, verkar inte vilja hålla sig på fel sida gränsen för vad som kan funka kommersiellt hemma i USA. Han har nischat sig – och albumet låter därefter. Inget sticker ut, man hör ingen större skillnad på de olika låtarna och man minns dem inte efter ett par genomlyssningar. Riktigt trist, men jag gav det åtminstone en chans...

Niklas Simonsson

STONER KINGS*Fuck the World*

REBEL BREED RECORDINGS

Med ett namn som detta har man oerhört mycket att leva upp till, och tyvärr så när de inte ens halvvägs.

Stoner Kings är något så ovanligt som ett finskt stonerband med en kanadensisk sångare som extraknacker som pro-wrestler på den europeiska scenen. Och även om de kallar sig Stoner Kings så ser jag ingen likhet med genren i övrigt än några nedstämda gitarrer och ett annat tyngre riff. För mig är detta ordinär hårdrock med ett par riktigt dåliga hockeyrefränger och ett alltför polerat sound. Visst är vissa låtar catchiga och Starbucks röst är inte helt oäven, men detta är tråkigt och intetsägande. Namnet är missvisande och albumtiteln direkt pinsam. Jag är ledsen men jag hade verkligen velat skriva upp ett finskt stonerband, men det är omöjligt.

Mathias Skeppstedt

SUKPATCH*Twenty-Three*

MOSHI MOSHI/BONNIERAMIGO

Med en gigantisk slacker-stämpel i sina pannor sätter sig Chris Heidman och Steve Cruze ibland ner och "komponerar" Beck-influerad indiemusik där målet är att se till att det låter oproducerat och spontant. Resultatet blir nördigt och ocharmigt. Det är pinsamt uppenbart på *Twenty-Three*.

Ibland går man dock på bluffen. Som i svängiga versen i *Bottom of the Well*. Tyvärr förstör den ickeexisterande refrängen den potentiellt starka låten. Men i nio fall av tio orsakar *Twenty-Three* bara huvudvärk.

Gary Landström

SWAYZAK*Route de la Slack*

IK7

Det här var tyvärr en rätt poänglös idé. Swayzak har kanske gjort bäst ifrån sig med sina mix-samlingar – *Groovetech-nology v1.3* är väldigt trevlig – även om deras senaste album *Loops from the Bergerie* hade sina ljusa stunder. Den här dubbel-CD:n med remixer och rariteter har däremot endast en bra låt. Det är Tahiti 80s *Changes* (Swayzak Darkfarmer Remix), en blipp-bloppig house-sak med smittande pop/r'n'b-sång. Restrerande såsiga deephouse/microhouse-övningar hade mått bäst av att fått glömmas i det stora arkivet.

Henrik Strömberg

BEN TAYLOR*Another Run Around the Sun*

IRIS/PLAYGROUND

Han har ju en del att leva upp till som artist, sonen till James Taylor och Carly Simon. För namnet (namnen) förpliktar, och jag antar att man inte kommer ifrån jämförelser. För de har gjorts. Men nu tycker jag väl inte att jämförelsen är helt musikaliskt adekvat, inte med namnet, men väl med tidsandan, om man vill tänka män med gitarrer och sjuttital.

För emellanåt tangerar Ben Taylor namn som Jackson Browne och Dan Fogelberg (visst lånas det ett par musikaliska strofer från *Longer* i *Nothing I Can Do?*) när de var som bäst under den epoken. Lite så där lagom snällt, så där lagom i allmänhet, utan att bli riktigt tråkigt. Till och med så att det i vissa stunder känns riktigt angeläget och bra. Till sist är det dock bara ett fåtal låtar som man minns, tyvärr. För även om den känns helt okej när man lyssnar på den, är det inget som fastnar i minnet speciellt länge.

Magnus Sjöberg

THOMAS TJÄRNKVIST*Ben Fetur*

LOVESTREAM RECORDS

Tomas Tjärnkvist debut är inte bara fantasifull i sig själv utan ger också lyssnarna en spark i rätt riktning. Kanske är det därför musiken beskrivits på de mest kreativa vis såsom Burt Bacharach möter medeltiden, mariachi-country och psycho music hall. Sanningen ligger någonstans däremellan. *Ben Fetur* innehåller allt och lite till. Jazz, bossa, pop, rock, folkmusik och klassiskt.

Imponerande inte bara för att det är en intressant och bra skiva utan också för att Tomas Tjärnkvist agerar såväl låtskrivare, sångare som musiker. Han spelar alla instrumenten själv, arrangerar, mixer. Ja, faktum är att han till och med designat omslaget (som dock är ganska burleskt). En mångsidig man, både på gott och ont. Å ena sidan blir det lite spretigt och svärgreppat, å andra sidan blir jag mycket nyfiken på vad han har att erbjuda i framtiden. För med de färdigheterna lär han kunna överraska både en och tre gånger.

Gabriella Fäldt

TOSHIYA TSUNODA*Ridge of Undulation*

HAPNA/BORDER

Inledande *Sine Waves Mixed With the Sound of a Vibrating Surface_1* är precis vad den utger sig för att vara. Förmodligen låter svårartad tinnitus så här. Gud hjälpe dem som har det. Det är metallisk noise som borrar sig in, envist och irriterande. I andra spår har Toshiya Tsunoda tagit med sig bandspelaren ut i det fria. Vågornas brus på Venice Beach låter lika noisigt, kanske ännu mer oljudsaktigt än den inledande sinustonen.

Vad Tsunoda vill åt, är att visa paralleller mellan vågornas brus och de maskingenererade oljudskaskaderna. Han lyckas väl. Ingen skiva att gå i brygga för, men rätt intressant i all sin brutala enkelhet.

Mats Almegård

LE VOLUME COURBE*I Killed My Best Friend*

HONEST JON'S/EMI

Det mest uppseendeväckande med den här skivan är de prominenta gästerna. Bland annat finns frontfigurerna från historiens kanske bästa band My Bloody Valentine med, dock inte tillsammans. Colm O'Coisog spelar trummor på två spår och har producerat inledande *Harmony* där också Mazzy Star-sångerskan Hope Sandoval medverkar på glockenspiel. Hans tidigare bandleader Kevin Shields har skrivit musiken till, och spelar gitarr på, tre

låtar. Shields har också hjälpt till och mixat på ytterligare ett par spår liksom Guy Fixsen från Laika som tidigare arbetat med band som Pixies, Slowdive och nämnda My Bloody Valentine.

Ännu mer märkligt då att den här skivan är en parentes som stundtals är smått irriterande men som mest bara flyter omärkbart förbi. Vad är det med fascinationen för fransyskor som mumlar, viskar och stönar fram sina texter på franska eller extremt dålig engelska? Ska det vara sensuellt?

I Killed My Best Friend saknar dessutom helt riktiga låtar. På titelspåret försöker i alla fall Charlotte Marionneau sjunga men hennes engelska är så dålig att det blir plågsamt. Meningen är väl att det ska vara en gulligt effekt men det är bara inställsamt. Som när en gullig hund eller ett äckligt krulligt barn lägger huvudet på sned. Ett geni som Kevin Shields borde inte förknippas med den här urvattnade sörjan.

Isac Nordgren

VÅSEN*Live in Japan*

NORTHSIDE/CDA

Visst kan det ibland verka som att det mesta i svensk musikväg har potential att gå hem i Japan? Nu är väl Väsen inte något megasuperband vare sig här eller i Japan, men ändå. Men när man lyssnar på plattan känns det också att det finns något mer med Väsen än bara den svenska myllan. Och det känns också speciellt för att det är live. För hela tiden där den svenska ursjälen ges röst och kraft, finns också rum för improvisation, för vändningar, för uppfinningsrikedom att söka sig nya vägar. Lite jazzattityd i allt. Det som berikar, det som definitivt gör att det svänger än mer, speciellt när allt riskerar att gå i stå, när allt riskerar att rinna ut i en massiv fors av gnäll och gnek. Ständigt nya stigar bort från det maniska, det monotona, det som kan tråka.

Och visst är det lite kul att hålla en platta med namnet *Live in Japan* i handen igen. Och dessutom veta att det är svenska folk, och inte en trippel med Yes eller något liknande...

Magnus Sjöberg

WEST OF EDEN*Four*

WEST OF MUSIC/SHOWTIME

Det skulle vara enkelt att avfärda West of Eden om man ville. Speciellt som den väg av irländsk och brittisk musik som höll Sverige i ett järngrepp för tio år sedan ebbat ut ordentligt. Men West of Eden har alltid känts som något mer, som att de blandat ovanstående delar med något ytterligare, något internationellt. Något mer än vad som bara går att härleda till etniskt baserad musik. Även om de traditionella instrumenten får ta plats dominerar de inte, utan ger mest märke åt musiken, åt popen, åt ballader och countrydoftande romanser.

Jag kan dock inte komma ifrån att West of Eden låter lite välpolerade, nästan sterila, på skiva emellanåt. Att man bara kan ana livfullheten och kraften som finns där bakom, där under ytan, inte alltid självklar och uppenbar. Att de känns tyglade, när det förmodligen skulle vara en upplevelse att höra dem i det fria.

Magnus Sjöberg

ROLF WIKSTRÖM*Live 2005*

BLACK LIGHT RECORDS

Rolf! Jag gillar dig som person. Du verkar vara en varm och skön snubbe som sett livet från båda sidor. Har du funderat på att skriva en bok? Gör det.

Din musik kan jag däremot inte med. Den är alldeles för stompigt och småstadsfolkligt, trots att jag själv kommer från en småstad. Jag tycker inte att din blues sliter i hjärtat. På sin höjd nosar den på fingrarna som en skygg hund som inte riktigt vågar komma fram och hälsa. Fast egentligen så tycker inte jag varken att skandinaver eller européer kan eller bör spela blues. Så stockkonservativ och bakåtsträvande är jag.

Per Lundberg GB

GRETCHEN WILSON

All Jacked Up

SONYBMG

I inledande titelspåret berättar Gretchen vad som kan hända om man gasar på nere på lokala baren. Det sköna countryfolkkompet och stompanet fortsätter i *California Girls* där hon dissas Paris Hilton och ställer frågan "Ain't you glad we ain't all California girls".

Det är rötterna som gäller alltså. Okomplicerat honkytonk-sväng och sydstatsresonemang i denna förutsägbara genre. Man jobbar och festar hårt och killarna ska snusa och komma hem i tid. Tjejerna likaså. Men *All Jacked Up* är inte alls så fånig som det kan låta. Om man ser bortom de amerikanska klichéerna låter plattan riktigt trevlig. Merle Haggard-duetten *Politically Uncorrect* är störtöskön och fina balladen *I Don't Feel Like Loving You Today* är svår att inte snyfta till. Hennes funderingar om egna sociala klättringen från white trash-tillvaro till miljonärsliv i *Not Bad for a Bartender* är också lite underhållande. Avslutande Billie Holiday-låten *Good Morning Heartache* rundar dessutom av en röjig platta på ett sansat sätt.

Gary Landström

ZAVOLOKA-AGF

Nature Never Produces the Same Beat Twice

NEXSOUND/IMPORT

Katia Zavoloka är en av de mest intressanta artisterna på den lilla electronicascenen i Ukraina. Ofta, även här, öser hon ur de ukrainska folksångerna för inspiration och texter. Alltid gör hon experimentellt utmanande musik som kräver mycket. Den ger också tillbaka. Man känner sig alltid lätt omtumlad av att vara i hennes sällskap. På *Nature Never Produces the Same Beat Twice* har hon hängt med tyska Antye Greye Fuchs, eller AGF. Hon har beskrivit sig själv som poem producer eftersom hon använder datorn och sin musik till att läsa poesi lika mycket som att göra musik. På den här skivan dominerar dock det instrumentala. Och det är faktiskt skönt. Då får de släppa ut experimentlustan hela vägen. Upphackade röster förekommer bland de kantiga beatsen, men det tar aldrig över. Det blir inte poesistund. Bara högteknologiska kast som garanterat skakar dig ur vintertröttheten. AGF bidrar också med en mer utvecklad ljudbild än vad Zavoloka tidigare presterat. Ett nödvändigt och bra samarbete.

Mats Almgård

MONICA ZETTERLUND

Sista gången du var med

NATIONAL/BONNIERAMIGO

Det är inte direkt överraskande att det släpps en hel drös med album som på olika vis ska hedra den stora svenska jazzsångerskan Monica Zetterlund.

Sista gången du var med var en skiva som från början var tänkt att släppas till hennes 70-årsdag, men av tragiska skäl inte blev av. Materialet är taget från Monicas sista turné och inspelningarna kommer från Viktoriaatern i Malmö 1995 samt Hultsfredsfestivalen 1997.

Hon visar tydligt, här som 60-plussare, varför hon blivit så älskad under alla år. Det är extra roligt att höra upptagningarna från Hultsfred, där applåderna och visslingarna haglar som om vilket världsband som helst uppträder. Monica och hennes underbara röst får gärna fylla mitt rum när som helst och har du inga skivor med henne sedan tidigare så är denna en bra början. För alla som inte får nog av *Trubbel* så kommer den i en alldeles särskild bossaversion som borde få Håkan att gå ner på knä i respekt.

Samuel Olsson

HANNA ÅBERG

Till en vän

DB PRODUCTIONS/CDA

Det finns två sidor av Hanna Åberg. Det kan jag i alla fall tycka efter att ha hört *Till en vän* ett par gånger. Den som dominerar, och inleder, skivan är den som jag tycker känns minst angelägen. Den Hanna Åberg som sjunger visor på det här snälla, nästan sakrala viset. Så att man känner att man tar en kopp kaffe med far- eller morföräldrar. Men så finns den sida som, kanske tack vare kontexten, sticker ut och blir stor och större. Lite blues, lite mer attityd, lite mer bett i allt. När dessutom texterna får bli starka och ironiska, kritiska och roliga. *Penisavund*. *Desperat vaggvisa*, med en underbart obetalbar reflektion över det tidiga mödraskapets prövningar, om än kanske väl mörk. Den delen av Hanna Åbergs *Till en vän* fastnar jag för omedelbart. Men tyvärr dominerar den andra delen, och det är ändå den som musikaliskt sätter spår och gör att jag inte känner entusiasmen som de här fåtalet enskilda delarna kan göra. Men kul att höra Östen Warnerbring en sista gång.

Magnus Sjöberg

